

ХРИСТОСЪ НАШЕЯТЪ СПАСИТЕЛЬ

отъ Е. Г. Ваитъ

Дра Сюзанна
Величайте Господа с мене и заедно
нека възвеличим името Му.

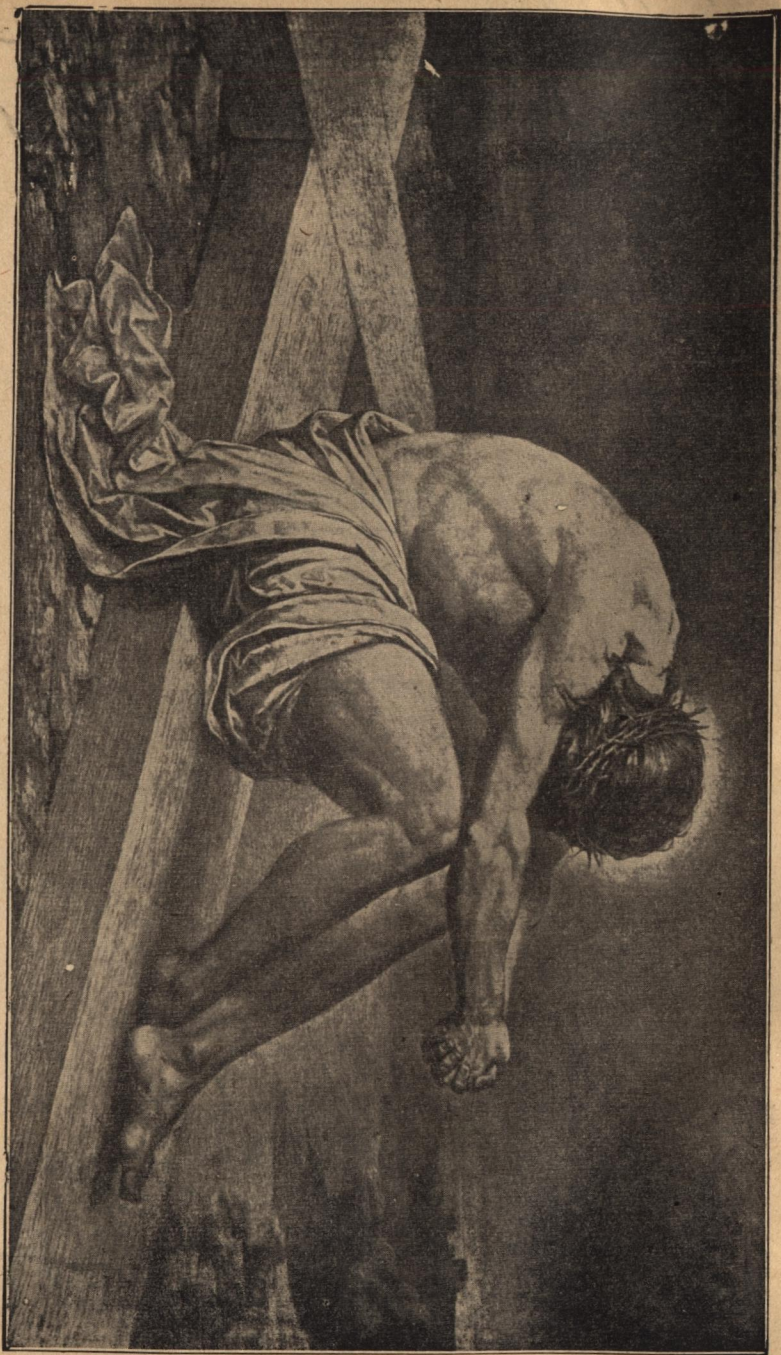
ХРИСТОСЪ —
— НАШИЯТЪ СПАСИТЕЛЪ

Е. Г. ВАЙТЪ

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ — СОФИЯ
УЛ. СОЛУНЪ № 10

„И това славно същество е възлюбило бедните гръбници и приело рабски образъ, та да пострада и умре за насъ!“

ПРЕДИСЛОВИЕ

Историята на земния Христовъ животъ е написана безъ думи въ всѣко проявяване на природата, въ всѣка фаза на човѣшкото преживяване и въ всѣки фактъ на живота. Низ никога нѣма да постигнемъ напълно цѣлата дълбина на всеобхващащото влияние на живота на Исуса отъ Назаретъ. Всѣко благословение въ живота дохожда до насъ благодарение на единството между небето и земята, което се постигна тогава, когато нашиятъ Господъ на славата стана Спасителъ на този падналъ въ грѣхъ свѣтъ.

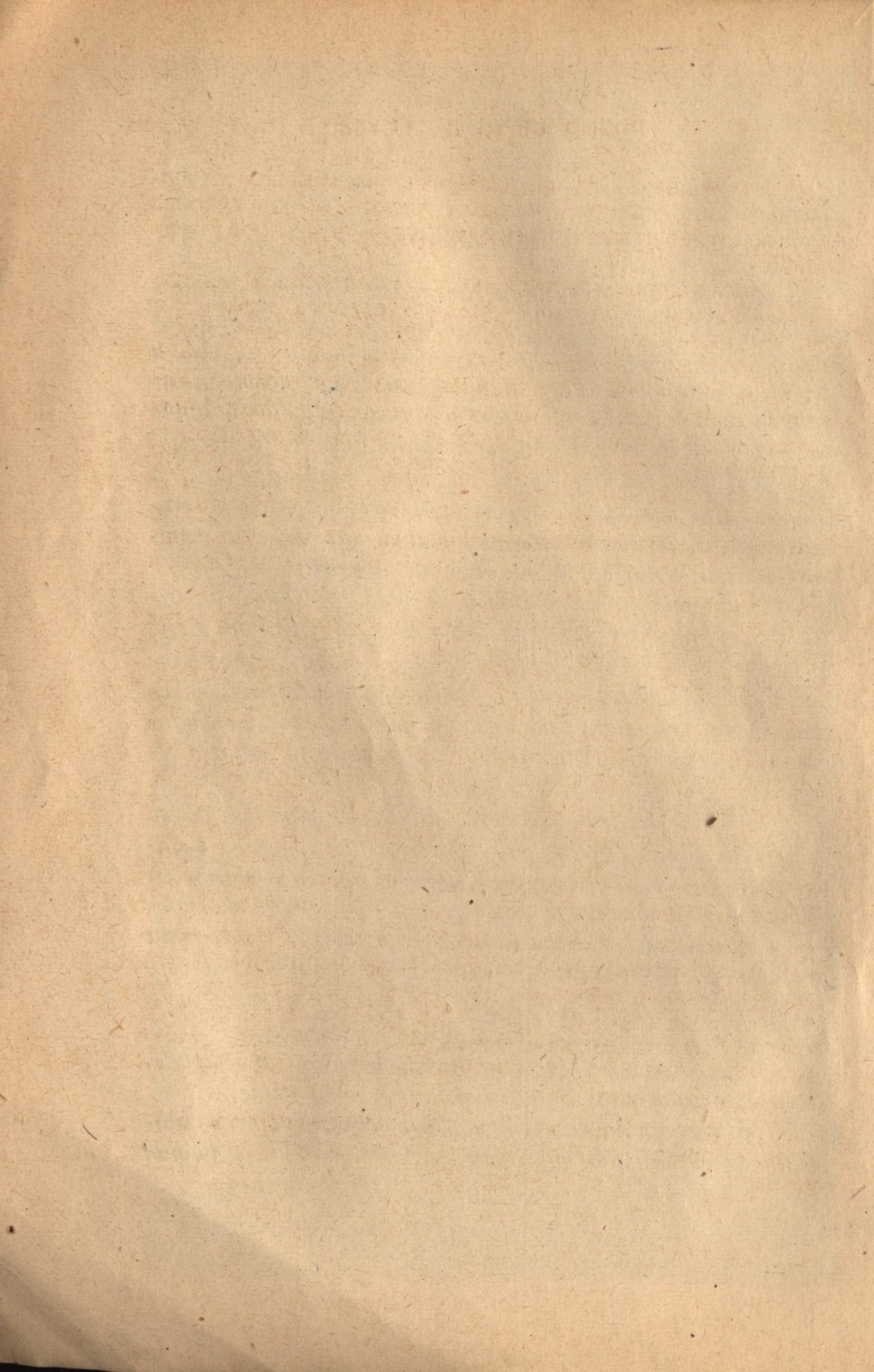
Неизчерпаемиятъ патосъ на този животъ е вдъхновявалъ перото на учени и езика на оратори. Но, по-добре отъ всичко, историята за този животъ се разказва на детския езикъ. Чудеснитѣ събития не се нуждаятъ отъ човѣчески украшения. Славата имъ надхвърля човѣческото изкуство и тѣ сияятъ ярко надъ всичко въ собствения си блѣсъкъ.

По страницитѣ на тази книга не трѣбва да се полагатъ усилия за да се украсятъ изкуствено събитията. Авторътъ, побуденъ отъ дълбоко съзнание за безконечното величие на предмета, предава това просто разказване на езика на малкитѣ деца. Въ своята простота, това разказване говори не толкова на сърдцето на детето и на юноша, но идва на среща и съ желанието, изразено въ известната пѣсень:

О, разкажи ми просто, какъ Божи Синъ дойде,
Защото много слабъ съмъ, като едно дете.

Нека и читателятъ възприеме изложеното въ тази книга съ сжщата простота и чистота на върата!

Издателятъ

РОЖДЕНИЕТО НА ИСУСА

Въ малкиятъ градъ Назаретъ, загнѣзденъ всрѣдъ Галилейскитѣ хълмове, живѣели Иосифъ и Мария, които впоследствие станали известни като земни родители на Исуса.

Иосифъ произхождалъ отъ рода или дома Давидовъ. Затова като излѣзла заповѣдъ да се преброи народа, той билъ длъженъ да отиде въ Витлеемъ, Давидовиятъ градъ, за да се запише. Това пѣтешествие не било леко, както въобще бивало всѣко пѣтешествие въ онова време. Мария, която сѣщо отишла съ съпруга си, била много изморена, когато се възкачвала по хълма, на който билъ разположенъ Витлеемъ. Какъ желала тя да намѣри удобно мѣсто за отиди! Но всички мѣста за гости били вече пълни. Богатитѣ и знатнитѣ се наредили добре, а тѣзи смирени пѣтешественици станало нужда да потърсятъ приемъ въ грубата постройка, която служела за убежище на добитѣка при лошо време.

Иосифъ и Мария не притежавали земни богатства, но тѣ имали вътре въ себе си любовь Божия и това ги правѣло богати съ миръ и доволни. Тѣ били деца на Небесния Царь, който билъ готовъ да имъ окаже най-висшата почестъ. Ангели ги съпровождали презъ време на пѣтешествието имъ и когато настѣпила ноцта и тия морни пѣтници отишли да си починатъ, ангелитѣ не ги оставили.

Тамъ, подъ този скромень покривъ, се родилъ Исусъ и билъ положенъ въ ясли. Въ груби ясли лежалъ Синътъ на Всевишния, — присѣтствието на когото изпълвало Небеснитѣ дворове съ слава.

Исусъ, преди слизането си на земята, е билъ повелителъ на ангелскитѣ войнства. Най-блестящитѣ и най-възвишенитѣ утринни звезди възвѣстявали славата Му при сътворението на свѣта. Тѣ закривали лицата си, когато Той сѣдалъ на престола Си. Тѣ слагали своитѣ вѣнци въ Неговитѣ нозе и възпѣвали славата Му, гледайки на величието Му.

И това славно сѣщество е възлюбило беднитѣ грѣшници и приело рабски образъ, та да пострада и умре за насъ.

Исусъ е могълъ да остане отдѣсно на Отца и да носи Своя царственъ вѣнецъ и царствено облѣкло, но заради насъ Той е предпочелъ бедность на земята предъ небесното богатство.

Той предпочелъ да остави Своего високо положение на Повелитель, да остави ангелитѣ, които Го обичали. Вмѣсто поклонението на небеснитѣ жители, Той предпочелъ насмѣшкитѣ и оскръбленията на нечестивцитѣ. Отъ любовь къмъ насъ, Той приелъ на Себе Си животъ на трудъ и позорна смъртъ.

Всичко това Христосъ направилъ, за да ни покаже колко Богъ ни обича. Той живѣлъ на земята, за да ни научи, какъ чрезъ послушание на волята Божия, ние можемъ да почитаме Бога. Той направилъ това, та ние като следваме Неговия примѣръ, въ края на краищата, да можемъ да живѣемъ въ неговия небесенъ домъ.

Юдейскитѣ свещеници и началници не били готови да посрещнатъ Исуса. Тѣ знаели, че времето да дойде Исуса е настъпило, но тѣ Го очаквали като могъщъ царъ, който да ги направи богати и велики. Тѣ били крайно високомѣрни, за да могатъ да си представятъ Месия като безпомощенъ младенецъ.

Затова, когато се родилъ Христосъ, Богъ Го открилъ не на тѣхъ, но изпратилъ да се съобщи тази радостна вестъ на овчаритѣ, които пасѣли стадата си по склоноветѣ на хълмоветѣ около Витлеемъ.

Тѣзи праведни хора, като пазѣли овцетѣ си презъ нощта, си говорѣли за обещания Спаситель и усърдно се молѣли за Неговото идване. Къмъ тѣхъ Богъ изпратилъ и Своя свѣтълъ веститель, отъ Собствения Си престолъ, за да ги научи.

„И ето, яви се предъ тѣхъ Ангелъ Господенъ, и Слава Господня ги осия; и се изплашиха твърде много. И рече имъ Ангелътъ: не бойте се; ето благовестя ви голѣма радостъ, която ще бжде за всички човѣци; защото днесъ ви се роди въ града Давидовъ Спаситель, Който е Христосъ Господъ; и ето ви белѣгъ: ще намѣрите Младенецъ повитъ, лежащъ въ ясли. И внезапно се яви съ ангела многобройно воинство небесно, което хвалеше Бога и казваше: Слава въ висинитѣ Богу, и на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение! Когато ангелитѣ си отидоха отъ тѣхъ на небето, пастиритѣ си

„Не бойте се ; ето благовестя ви голѣма радость. . .“

рекоха единъ другиму: да идемъ до Витлеемъ, и д
видимъ случилото се тамъ, за което ни възвести Господь.
И дойдоха бързишкомъ, и намѣриха Мариямъ и Иосифа,
и Младенеца да лежи въ яслитѣ. И като видѣха, разка
заха каквото имъ бѣ възвестено за тоя Младенецъ. И
всички, които чуха, почудиха се на това, що имъ разка
заха пастиритѣ. А Мариямъ спазваше всички тия думи,
като ги слагаше въ сърдцето си“ — Лука 2:9—19.

ИСУСЪ ПРЕСТАВЕНЪ ВЪ ХРАМА

Иосифъ и Мария били юдеи и следвали обичаитѣ на своя народъ. Щомъ Исусъ навършилъ шесть седмици, тѣ Го занесли въ Иерусалимския храмъ, за да Го представятъ на Господа.

Това било въ съгласие съ закона, който Богъ бѣ далъ на Израиля въ пустинята. Исусъ билъ послушенъ въ всичко, и съ това самъ Синътъ Божий, Князътъ на небето, съ Своя примѣръ учи и насъ на послушание.

Само първородниятъ синъ отъ всѣко семейство билъ представянъ по този начинъ въ храма. Този обрядъ трѣбвало да напомня за събитията, които били станали много години по-преди. Когато синоветѣ израилеви били роби въ Египетъ, Господь изпратилъ Мойсея да ги освободи. Той заповѣдалъ на Мойсея да се яви предъ Фараона, египетския царь и да му каже „Тѣй говори Господь: Израилъ е Мой първороденъ синъ; казвамъ ти: пусни сина Ми да Ми извърши служба: ако не го пуснешъ, ето, азъ ще убия първородния ти синъ“ — Изходъ 4:22. 23.

Мойсей предалъ тия думи на царя, но отговорътъ на Фараона билъ следниятъ: „Кой е тия Господь, та да послушамъ гласа Му и да пусна Израиля? азъ не зная Господа и нѣма да пусна Израиля“ — Изходъ 5:2.

Тогава Господь изпратилъ ужасни язви надъ Египетъ. Последната отъ тѣхъ била убиването на първороднитѣ синове въ всѣко семейство, отъ фараоновото, та и до най-бедното въ тази страна.

Господь заповѣдалъ на Мойсея, всѣко семейство въ Израиля да заколи агне и да помаже съ неговата кръвъ горния прагъ и двата спонеца на вратата на жилището си.

Това било знакъ, та ангелътъ на смъртта, като преминавалъ край израилевитѣ домове, да не умъртвява тѣхнитѣ синове, а само тия на надменнитѣ и жестоки египтяни.

Тази „кръв на завета“, представяла на юдеитѣ кръвта на Христа. Защото, когато се изпълни времето, Богъ даде Своятъ възлюбленъ Синъ на заколване, подобно на заколвания агнецъ, та всички, които щѣха да повѣрватъ въ Него, да могатъ да бждатъ спасени отъ вѣчната смъртъ. Христосъ е наша пасха. (I Коринт. 5:7). Чрезъ вѣра въ Неговата кръвъ ние се спасяваме. (Ефес. 1:7.)

Като представяли своя първороденъ младенецъ въ храма Господенъ, синоветъ Израилеви били длъжни да си припомнятъ избавлението на първороднитъ отъ Египетъ, посрѣдствомъ кръвта на агнеца, което бѣше символъ за избавлението отъ грѣха и вѣчната смъртъ, чрезъ кръвта на истинското агне — Христа. Свещеникътъ въ храма вземалъ на рѣце представеното въ храма дете и го поднасялъ предъ жертвеника. По такъвъ тържественъ начинъ първородниятъ бивалъ посвещаванъ на Бога. Следъ това, като го връщали на майка му, името му се вписвало въ списъкъ или книга, въ която се пазели имената на първороднитъ въ Израила. Сжщо така и имената на всички спасени съ Христовата кръвъ ще бждатъ записани въ книгата на живота.

Иосифъ и Мария представили Исуса на свещеника, както изисквалъ закона. Всѣки день бащи и майки дохождали и принасяли първороднитъ си и свещеникътъ не видѣлъ нищо особено въ Иосифа и Мария — тѣ били толкова простички, работни хора.

Въ Исуса свещеникътъ не видѣлъ нѣщо повече отъ единъ безпомощенъ младенецъ. На умъ не идвало даже на този служителъ, че държи въ рѣцетъ си Спасителя на свѣта, Първосвещеника на небесното светилице. Впрочемъ, той е ималъ възможность да знае това, понеже, ако би билъ послушенъ на Словото Божие, Господъ би му открилъ това.

Въ сжщото това време, въ храма се намирали и двама истински Божи раби: Симеонъ и Анна. Двамата били остарѣли въ служба Богу и Богъ имъ бѣ открилъ това, което било невъзможно да открие на гордитъ и самолюбиви свещеници.

Симеонъ бѣ получилъ известие отъ Бога, че нѣма да умре, докато не види Спасителя. Щомъ като той видѣлъ Исуса въ Храма, веднага разбралъ, че това е Обещаниятъ.

По лицето на младенца-Исусъ почивала мека небесна свѣтлина. Симеонъ, вземайки Младенеца на рѣце, прославилъ Бога, казвайки: . . . „Сега отпускашъ Твоя рабъ, Владико, споредъ думата Си, смиромъ; защото очитъ ми видѣха Твоето спасение, що си приготвилъ предъ лицето на всички народи,— свѣтлина за просвѣта

на езичниците, и слава на Твоя народъ Израиль“ — Лука 2:29-32.

Така сжщо и Анна пророчица: . . . „Въ това време, като се приближи, славеше Господа и говорѣше за Него на всички, който очакваха избавление въ Иерусалимъ. — Лука 2:38.

Така Господь избира смиренитѣ отъ народа, за да ги направи Свої свидетели и, обратно, често отминава край такива, който свѣтътъ величае. Подобни на последнитѣ били много отъ юдейскитѣ свещенници и началници. Мнозина служатъ усърдно и търсятъ почести за себе си, като мислятъ малко за служене Богу и Неговото почитане. Затова Богъ не може да ги избере да проповѣдватъ на други Неговата любовъ и милосърдие.

Мария, майката на Исуса, приела въ сърдцето си далечъ простиращото се пророчество на Симеона. Гледайки на детето, което лежело на коленетѣ ѝ, тя си припомняла и думитѣ на витлеемскитѣ пастири; благодарностъ, радостъ и свѣтла надежда изпълвали сърдцето ѝ.

Думитѣ на Симеона събудили въ нейната паметъ пророчеството на Исая. Тя знаела, че за Исуса били казани чудни слова:

. . . „Народътъ, който ходи въ тъмнина, ще види голѣма свѣтлина; върху живѣещитѣ въ страната на смъртната сѣнка ще блѣсне свѣтлина... Защото младенецъ ни се роди—Синъ ни се даде; властѣта е на раменетѣ Му, и ще Му дадатъ име: Чуденъ, Съветникъ, Богъ крепъкъ, Отецъ на вѣчността, Князь на мира.“ Исая 9:2,6.

ПОСЕЩЕНИЕТО НА МЖДРЕЦИТЪ

Богъ желаелъ хората да знаятъ, че Христосъ е дошелъ на земята. Свещеницитъ били длъжни да научатъ народа да очаква Спасителя; но тѣ самитъ не знаели, че Христосъ вече е дошелъ.

Затова Богъ изпратилъ Своя Ангелъ да извести на овчаритъ, че Христосъ се е родилъ и где могатъ да Го намѣрятъ.

Така сжщо, когато Исусъ билъ представенъ въ Храма, тамъ имало хора, които Го приели като свой Спасителъ. Богъ е продължилъ живота на Симеона и Анна, та тѣ да иматъ радость, като засвидетелствуватъ, че Исусъ е Месия.

Богъ желаелъ да възвести както на юдеи, така и на други народи, че Христосъ вече е дошелъ. Въ страната, далеко на изтокъ, живѣели влѣхви, които изучавали пророчеството за Месия и вѣрвали, че Неговото идване е близко.

Юдеитъ наричали тия хора езичници, мѣкаръ че тѣ не били идолопоклонци. Това били искрени хора, които желаели да узнаятъ истината и да изпълняватъ волята Божия.

Богъ вижда сърдцето на човѣка и Той знаелъ, че може да се довѣри на тѣзи хора. Тѣ били повече способни да приематъ съветъ отъ небето, нежели юдейскитъ свещеници, които били много самолюбиви и горди.

Тѣзи влѣхви били мждреци. Тѣ изучавали Божието творение въ природата и се научили да го обичатъ. Тѣ изследвали звездитъ и познавали тѣхния пжтъ.

Тѣ обичали да наблюдаватъ небеснитъ тѣла презъ време на тѣхнитъ величественни движения. Ако би се появила нѣкоя нова звезда, тѣ биха посрещнали това явление като предзнамение на велкото събитие.

Въ оная нощъ, когато Ангелитъ се явили на пастиритъ въ Витлиемъ, тѣзи мждреци забелѣзали странната свѣтлина на небето. Това било ореолъ отъ окръжаващитъ ангели.

Когато тази свѣтлина изгаснала, тѣ видѣли на небето нѣщо подобно на нова звезда. Тѣ веднага си спомнили пророчеството, което казва: . . . „Изгрѣва звезда отъ Якова, и се издига жезълътъ Израила.“ — Числа 24:17.

Дали тази звезда не показва че се е явилъ Месия? И тѣ се решили да вървятъ следъ нея и да видятъ къде ще ги заведе. Тя ги отвела въ Юдея. Обаче кога-то стигнали въ Иерусалимъ, тя до толкова поблѣднѣла, че тѣ вече не можели да я следятъ.

Съ предположение, че юдеитѣ веднага ще ги ответатъ при Спасителя, вълхвитѣ, дошли въ Иерусалимъ, попитали: „...„Де е родилиятъ се Царь Юдеиски? Защото видѣхме звездата Му на изтокъ и дойдохме да Му се поклонимъ. Като чу, царь Иродъ се смути, и цѣлъ Иерусалимъ съ Него. И като събра всички първосвещеници, и книжници народни, питшае ги: де трѣбва да се роди Христосъ? А тѣ му казаха: въ Витлеемъ Юдейски; защото тѣй е писано чрезъ пророка.“ — Матей 2:2-5

Иродъ не билъ радостенъ да чува за царь, който следъ време е можелъ да му вземе престола. Затова той тайно повикалъ вълхвитѣ и изпиталъ отъ тѣхъ времето на появяването на звездата. Тогава ги изпратилъ въ Витлеемъ, като имъ казалъ: . . . „Идете, разпитайте грижливо за Младенеца и, като Го намѣрите, обадете ми, за да ида и азъ да Му се поклоня“. Матей 2:8.

Вълхвацитѣ послушали Царя и тръгнали по-нататъкъ: . . . „И ето, звездата, която бѣха видѣли на изтокъ, вървѣше предъ тѣхъ, докато дойде и се спрѣ надъ мѣстото, дето бѣше Младенецътъ“.

„И като влѣзоха въ къщата, намѣриха Младенеца съ майка Му Мария и паднаха, та му се поклониха; и като отвориша съкровищата си, принесоха му дарове: злато, ливанъ и смирна“. — Мат. 2:9, 11.

Вълхвитѣ принесли на Исуса най-скъпоценното, отъ което имали. Съ това тѣ сж дали примѣръ и на насъ. Мнозина даватъ подаръци на своитѣ земни другари, а нѣматъ нищо за своя небесенъ Другарь, Който имъ е дарилъ всѣко благословение. Ние не бива да постъпваме така. На Христа ние сме длъжни да принесемъ най-драгоценното отъ това, което имаме: времето си, съкровището си, любовта си. Ние можемъ да Му принесемъ даренията си посрѣдствомъ пожертвования за нуждитѣ на беднитѣ и за проповѣждане Спасителя на народа. Съ това ние можемъ да съдействуваме за спасието на тѣзи, за които Той умрѣ. Такива дарения Исусъ ще благослови.

БЪГСТВОТО ВЪ ЕГИПЕТЪ

Иродъ не е билъ искренъ, когато казвалъ, че желяе да отиде и да се поклони на Исуса. Той се страхувалъ да не би, когато Спасителя порастне, да стане царъ, да отнеме царството отъ него, и затова желяелъ да намъри Младенеца и да го умъртви.

Влѣхвитѣ били вече готови да се върнатъ при Ирода и да му съобщатъ за Спатителя, но ангелъ имъ се явилъ на сънъ и имъ заповѣдалъ да се върнатъ по другъ пѣтъ.

. . . „А следъ като си отидоха, ето, ангелъ Господенъ се явява насъне Иосифу и казва: стани, вземи Младенеца и майка Му, и бѣгай въ Египетъ, и остани тамъ, докле ти кажа; защото Иродъ ще търси Младенеца, за да Го погуби“. — Мат. 2: 13.

Иосифъ не дочакалъ утрото. Той веднага станалъ взелъ Мария и детето и незабавно се отправилъ на това далечно пѣтешествие. Ценнитѣ дарове, които влѣхвитѣ донесли на Исуса, по Божия промисълъ, послужили за посрещане на разноситѣ по пѣтешествието и презъ времепрѣбиването въ Египетъ, до възвръщането въ страната имъ.

Иродъ се разгнѣвилъ силно, когато узналъ, че влѣхвитѣ се върнали по другъ пѣтъ. Нему било известно, че Богъ чрезъ Своя пророкъ възвестявалъ за пришествието на Христа. Той знаелъ и за звездата, която била изпратена като вестъ на влѣхвитѣ и все пакъ се решилъ да погуби Исуса. Въ своя гнѣвъ, той „ . . . прати, та изби всички младенци въ Витлеемъ и въ всичкитѣ му предѣли, отъ две години и надолу, споредъ времето, което бѣ точно узналъ отъ мждрецитѣ“. — Мат. 2: 16.

Чудно е, че човѣкъ се решава на борба съ Бога! Какви ужасни сцени е трѣбвало да се развиятъ презъ времето на избиване тия невинни деца! Иродъ, общо взето, извършилъ много жестокости; неговиятъ нечистъ животъ бързо се приближавалъ къмъ края си, и той умрѣлъ отъ ужасна смъртъ.

Иосифъ и Мария останали въ Египетъ до смъртъта на Ирода. Тогава ангелъ се явява на Иосифа и му казва:

... „Стани, вземи младенца и майка Му и иди въ земята Израилева, защото измръха ония, които търсѣха душата на Младенеца“. — Мат. 2:20

Иосифъ ималъ намѣрение да се настани и да живѣе въ Витлеемъ, но като дошелъ въ Юдея и узналъ, че на мѣстото на Ирода царувалъ сина му Архелай, уплашилъ се и не знаелъ що да прави. Тогава Богъ пратилъ ангелъ за да го упжти. И Иосифъ се върналъ на по-първото си мѣстожителство, въ Назаретъ.

ДЕТСТВОТО НА ИСУСА

Исусъ преминалъ своето детство въ малко селище всрѣдъ гората. Като Синъ Божи, Той би могълъ да си избере най-хубавото мѣсто на земята. Той би могълъ да бжде украшение на любимото мѣсто. Но Той не е отишелъ въ жилищата на богатитѣ хора или въ царскитѣ палати. Той предпочелъ да живѣе въ Назаретъ, съ беднитѣ хора. Исусъ желяелъ беднитѣ да знаятъ, че Той разбира тѣхното тежко положение. Той понесълъ всичко, което и тѣ понасяли. Значи, той можелъ да имъ съчувствува и да имъ помага.

За Исуса въ детскатаМу възраст, Библията казва така: . . . „А Младенецътъ растѣше и крепнѣше духомъ, като се изпълняше съ мждрость; и благодать Божия бѣше върху Него. . . Исусъ пѣкъ преуспѣваше въ мждрость, и възраст и въ любовь предъ Бога и човѣцитѣ.“ Лука 2:40, 52.

Умътъ Му билъ ясенъ и деятеленъ. Той билъ съобразителенъ, разсждителенъ и проявявалъ мждрость, която превъзхождала възрастта Му. При това, Той се държалъ просто, като дете и растѣлъ въ умъ и тѣло така, какато растатъ всички деца.

Обаче, не въ всичко Исусъ е билъ подобенъ на другитѣ деца. Той винаги проявявалъ духъ на любовь и себеотрицание. Неговитѣ ржце винаги били готови да служатъ на други. Той билъ тѣрпеливъ и правдивъ. Стоящъ като скала за истината, Той все пакъ, бивалъ всѣкога любезенъ и почителенъ къмъ всички. Въ Своя домъ, а и кждето Той да се появявалъ, билъ винаги като ясенъ слънчевъ лжчъ.

Исусъ билъ грижливъ и любезенъ спрямо престарѣлитѣ и беднитѣ; жалѣлъ животнитѣ. Той съ нѣжностъ се грижелъ за раненитѣ птички, и всичко живо се чувствувало радостно въ Неговото присждтствие.

Въ днитѣ ни Исуса юдеитѣ твърде много се грижели за образованието на децата си. По обичай, училищата имъ били свързани съ синагогитѣ или въобще съ мѣстата, кждето юдеитѣ се събирали на молитва. Учителитѣ имъ се наричали равини и народътъ ги считалъ за твърде учени.

Исусъ не отишелъ въ такова училище, защото тамъ се преподавало много нѣщо, което не било истина. Вмѣсто Словото Божие, тамъ се изучавали човѣшки знания, често противоречиви на това, което Богъ учи чрезъ пророцитѣ Си.

Самъ Богъ, чрезъ Духа Свети, наставлявалъ Марія какъ да възпитава Неговия Синъ. Марія учила Исуса на Свещенното Писание и Той се научилъ да го чете и да го изучава за Себе Си. Исусъ сжщо така обичалъ да наблюдава чудеснитѣ Божии творения на земята и въ небето. Въ тази велика книга на природата Той всѣкидневно наблюдавалъ дървета, растения, животни, слънце, звезди и се стараелъ да черпи поучения отъ това за Себе Си и да разбира причината на нѣщата.

Свети ангели били съ Него и Му помагали да разумѣва Божитѣ творения. Така, растѣщъ въ тѣло и сила, Той растѣлъ сжщо и въ познание и мѣдростъ.

Всѣко дете може да придобие познание по този начинъ. Ние трѣбва да разходваме времето си за изучаване само това, което е истина; измислици и разкази нищо нѣма да ни придадатъ. Само истината има ценностъ, а нея ние можемъ да изучаваме въ Словото Божие и отъ творенията Му. Когато ние се предадемъ на изучаване тѣзи предмети, ангели Божии ще ни помагатъ. Тогавя ние ще видимъ мѣдростъта и благостъта на нашия небесенъ Баща; умътъ ни ще се укрепи, сърдцето ни ще се очисти и ние ще заприличае повече на Исуса.

Всѣка година Иосифъ и Марія отивали въ Иерусалимъ на празника Пасха. Когато Исусъ навършилъ дванадесетъ години, тѣ взели и Него съ себе си. Това било приятно пѣтешествие. Хората вървяли пешкомъ или яздели на мулета и осли въ продължение на нѣколко дни. Разстоянието между Назаретъ и Иерусалимъ е надъ сто километра. Отъ всички части на Юдея, а сжщо така и отъ други мѣста, хората отивали на този празникъ, като излизащитѣ отъ всѣки градъ си образували отдѣлни групи.

Празникътъ ставалъ въ последнитѣ дни на м. мартъ или въ първитѣ дни на месецъ априлъ. По това време въ Палестиня е пролѣтъ. Цѣлата страна е изпѣстрена съ цвѣтя и се оглашава отъ веселото пѣние на птичкитѣ. Презъ време на пѣтуването родителитѣ

разказвали на децата си чудесата, които въ старо време, Богъ бѣ направилъ за Израиля. Често заедно тѣ пѣли прекраснитѣ псалми на Давида.

Въ Исусови дни народътъ билъ охладнелъ и службата му къмъ Бога се ограничавала само въ външни обряди. Хората мислѣли повече за развлѣчение, а не толкова за благоститѣ на Бога къмъ тѣхъ. Исусъ, обаче, не билъ такъвъ; Той обичалъ да размишлява за Бога. Като дошелъ въ храма, Той внимателно проследилъ какъ свещеницитѣ извършвали богослужението; презъ време на молитвата, Той преклонилъ нозетѣ си, заедно съ молящитѣ се, и гласътъ Му се присѣдинилъ къмъ пѣнието на хвалебнитѣ химни.

Всѣко утро и всѣка вечеръ се колѣлъ агнецъ на жертвеника. Това трѣбвало да символизира Спасителя. И когато отрокътъ Исусъ гледалъ на тази невинна жертва, Духъ Свети Му внушилъ разбирането за нейното значение. Той разбралъ, че Самъ-Си, като Божий Агнецъ, трѣбва да умре за грѣховетѣ на свѣта. Съ такива мисли, Исусъ жelaелъ да се отдѣли насаме нѣкъде, въ уединение. Той не останалъ въ храма съ родителитѣ си, така че, когато тѣ се събрали за да тръгнатъ къмъ домоветѣ си, Той не билъ съ тѣхъ.

Въ горницата при храма било училището, кждето учили равинитѣ, и тамъ отишелъ Исусъ. Заедно съ другитѣ момчета, Исусъ седналъ при нозетѣ на прославенитѣ учители и почналъ да слуша думитѣ имъ.

Юдеитѣ имали съвсемъ неправилна представа за Месия. Исусъ знаелъ това, но съвсемъ не противоречилъ на тѣзи учени мже. Като че жelaещъ да получи наставления, Той имъ задавалъ въпроси относно казаното отъ пророцитѣ. Петдесетъ и третата глава отъ Исаия говори за смъртъта на Спасителя, и Исусъ, като прочелъ тази глава, ги попиталъ за значението ѝ. Равинитѣ не могли да дадатъ ясенъ отговоръ. Тѣ започнали да запитватъ Исуса и били очудени отъ Неговото знание на Писанията.

Тѣ видѣли, че Той разбира Библията много похубаво отъ тѣхъ. Тѣ били длъжни да съзнаятъ, че тѣхното учение било неправилно, но не жelaели да вѣрватъ въ нищо ново.

Исусъ билъ толкова скромень и почиттеленъ, че тѣ не се разгнѣвили и даже желаели да Го оставятъ като ученикъ при себе си, за да Го научатъ на своето тълкувание на Писанията.

Когато Иосифъ и Мария напуснали Иерусалимъ, за да се завърнатъ въ дома си, тѣ не обърнали внимание, че Исусъ е изостаналъ задъ тѣхъ; тѣ си мислѣли, че Той ще да е съ нѣкои отъ другаритѣ имъ. Но когато се мръкнало и трѣбвало да пренощуватъ, отсъствието Му ги обезпокоило. Потърсили Го изъ околнитѣ групи, но не Го намѣрили. Тѣ се изплашили още повече, понеже си спомнили, че Иродъ искаше да убие Исуса още като дете. Въ душитѣ имъ проникнало опасение дане би да се е случило съ Него нѣкое зло. Съ наскърбено сърдце тѣ побързали да се върнатъ обратно въ Иерусалимъ и чакъ на третия день Го намѣрили. Голѣма била радостъта имъ, когато Го видѣли и все пакъ Мария го смѣтнала за виновенъ, че ги е оставилъ и казала: „Чедо, защо ни направи тѣй? Ето, баща Ти и азъ твърде много се измжихме да те търсимъ. Той имъ рече: Защо сте Ме търсили? Не знаехте ли, че Азъ трѣбва да съмъ въ онова, що принадлежи на Отца Ми?“ — Лука 2:48, 49.

Като казалъ тия думи, Исусъ показалъ съ прѣстъкъ къмъ висинитѣ; на челото Му проблѣснала свѣтлина, а тѣ останали очудени. Исусъ знаелъ, че е Синъ Божий и че Той трѣбва да извърши работата, за която Отецъ Го е изпратилъ на свѣта.

Мария никога не забравила тия думи. Въ по-последнитѣ години тя разбрала още по-добре тѣхното значение.

Иосифъ и Мария обичали Исуса и тѣ не по-малко чувствували, че не били достатъчно бдителни за Него и затова сж Го изгубили. Тѣ забравили работата, която Богъ имъ билъ поръчалъ. Поради невнимание единъ само день, тѣ изгубили Исуса.

По сжщиятъ начинъ и въ наше време мнозина загубватъ Исуса. Ако ние не обичаме да мислимъ за Него и ако не Му се молимъ, когато говоримъ праздни, огорчителни и скверни думи, ние се отдѣляме отъ Исуса. А безъ Него ние чувствуваме себе си осамотени и печални. Ако ли ние наистина желаемъ общение съ Него, то Той винаги ще пребже съ насъ. Спасителтъ обича да пребжда съ всички ония, които желаятъ Неговото

присъствие. Той ще освети и най-бедния домъ и ще ошастливи и най-смиреного сърдце.

Макаръ Исусъ да е знаелъ, че е Синъ Божий, все пакъ Той се завърналъ съ Иосифа и Мария въ Назаретъ. До тридесетата Си година Исусъ билъ при тѣхъ „покоряващъ имъ се“. Този, който бѣше Господарь въ небето, станалъ любящъ и покоренъ синъ на земята. Великото значение на онова богослужение, което Той бѣ наблюдавалъ въ Иерусалимския храмъ, останало скрито въ сърдцето Му. Той желяелъ онова време, опредѣлено отъ Бога, когато ще започне дѣлото, за което бѣ дошелъ.

Исусъ живѣлъ въ дома на бедния дърводѣлецъ. Добросъвестно и радостно Той се трудѣлъ и помагалъ за издръжката на семейството. Щомъ като поотрасѣлъ и можелъ вече да работи, Той започналъ да учи дърводѣлството и да работи заедно съ Иосифа.

Облѣченъ въ проста работна дреха, Той минавалъ по улицитѣ на Своето градче, отивайки на работа и връщайки се отъ работа въ къщи. Той не се е ползувалъ съ Божествената Си сила, за да облекчи собствения Си животъ.

Така, работещъ въ детството Си и въ младечеството Си, Той порастналъ силенъ въ тѣло и умъ. Той се ползувалъ съ Своитѣ физически сили така, че ги запазвалъ здрави и билъ въ състояние да се труди по най-добрия начинъ. Всичко, което правѣлъ, правѣлъ го добре. Той достигналъ съвършенство и въ дърводѣлския си занаятъ. Чрезъ Своя примѣръ, Исусъ ни казва, че и ние сме длъжни да бждемъ прилежни и да извършваме работата си акуратно и добре, и че такъвъ трудъ е достоенъ за уважение. Всѣки трѣбва да се занимава съ трудъ, който да бжде полезенъ и нему самия и на други.

Богъ ни е далъ работата за благословение и Той обича онова дете, което радостно взема участие въ домашната работа, като сподѣля така труда на баща си и майка си. Такива деца, като напуснатъ въ по-последни години родителския си домъ, ще бждатъ за благословение и на други.

Младежи, които се стараятъ да угодятъ Богу въ всичко, което вършатъ, и които постъпватъ справедливо заради справедливостта, ще бждатъ полезни въ свѣта. Като сж вѣрни въ малкото, тѣ ще бждатъ годни и за по-високи положения.

ДНИ НА БОРБИ

Юдейскитѣ учители създали много правила и изисквали отъ народа да изпълнява това, което Богъ не е заповѣдвалъ. Даже децата били задължавани да учатъ тия правила и да ги изпълняватъ. Но Исусъ не се трудѣлъ да учи правилата на равинитѣ. Безъ да говори нѣщо непочтително за тѣзи учения, Той изучавалъ само Писанието и пазѣлъ закона Божи.

Често Го упрѣквали въ това, че не постъпвалъ както другитѣ. Тогава Той показвалъ исканиятъ пѣтъ отъ Писанията.

Исусъ се стараелъ всѣкога да направи щастливи тия, които Го окръжавали. Той билъ толкова любезенъ и скромненъ, щото равинитѣ се надѣвали, съ течение на времето, да Го склонятъ да постъпва така, както тѣ постъпвали. Обаче, тѣ не сж могли да направятъ това. Когато тѣ Го убеждавали да се покорява на тѣхнитѣ правила, Той запитвалъ: А какво казва Писанието за това? Исусъ билъ готовъ да изпълнява всичко, което Писанието заповѣдало. Това докарвало равинитѣ до гнѣвъ. Тѣ сж знаели, че правилата имъ противоречатъ на Писанието; но тѣхъ ги раздражнявало, гдето Исусъ е отказвалъ да се покорява на тѣхъ. Тѣ се оплакали отъ Него на родителитѣ му. Иосифъ и Мария смѣтали равинитѣ за добри хора и Исусъ е трѣбвало да слуша упрѣци, които не Му било лесно да понесе.

Братята на Исуса държали страната на равинитѣ. Думитѣ на тѣзи учители, по тѣхното мнение, трѣбвало да се пазятъ като Слово Божие и тѣ укорявали Исуса, загдето Той се поставялъ по-горе отъ народнитѣ водачи.

Равинитѣ се считали по-добри отъ другитѣ и се въздържали отъ общуване съ простия народъ. Тѣ презирали беднитѣ и неукитѣ. Даже болнитѣ и страдащитѣ, тѣ оставали безъ утешение и безъ надежда.

Исусъ проявявалъ любовъ и съчувствие къмъ всички хора. Той се стремѣлъ да помогне на всѣки страдащъ, когото срещалъ. Като нѣмалъ пари, за да подпомогне беднитѣ, Той често се отказвалъ отъ храната си, за да я даде на други. Когато Неговитѣ братя говорили грубо съ тѣзи бедни, нещастни сжщества, Исусъ отивалъ при тия последнитѣ, говорилъ имъ любезни думи и ги обо-

дрявалъ. На гладнитѣ и жаднитѣ Той поднасялъ чаша студена вода или често имъ отстъпвалъ Своя дѣлъ храна. Това поведение на Исуса раздражнявало братята Му. Тѣ Го застрашавали, старасейки се така да Го уплашатъ, но Той продължавалъ да постъпва така, както Богъ е заповѣдалъ. Много изпитания и изкушения е трѣбвало да посреща Исусъ. Сатана винаги билъ буденъ и се надѣвалъ да вкара Исуса въ грѣхъ. Ако Исусъ би направилъ само една погрѣшна смѣтка и ако би казалъ макаръ и само една невѣрна дума, Той не би могълъ да стане нашъ Спасителъ и цѣлиятъ свѣтъ би отишелъ въ погибель. Сатана е знаелъ това и затова тѣй много се е мжилъ дано изкуси Исуса.

Небесни ангели пазѣли Исуса и цѣлиятъ му животъ е билъ въ сжщностъ една продължителна борба съ силитѣ на тъмнината. Никой отъ насъ, хората, не е подхвърленъ на такива силни изкушения, на каквито е билъ подложенъ Исусъ. Но за вички изкушения, Той е ималъ единъ и сжщъ отговоръ: „*Писано е!*“ Той рѣдко е изобличавалъ лошитѣ постъпки на братята си, но често имъ е привеждалъ какво говори Богъ.

Назаретъ билъ нечестенъ градъ, и деца и младежи се опитвали да склонятъ Исуса да върви по тѣхния нечистъ пжтъ. Той билъ радостенъ, веселъ и на всѣки отъ тѣхъ се нравило да бжде съ Него, обаче, Неговитѣ добри правила ги раздражали. Често, поради отказа Му да участвува въ нѣщо, което било забранено, Го наричали страхливецъ. Често му се надсмивали за Неговата точностъ въ дребулитѣ даже. На всичко това Неговиятъ отговоръ билъ: *Писано е*. . . . „Страхътъ Господенъ е истинска мждростъ, и отбѣгването отъ зло е разумъ.“ — Иовъ 28:28. „Да се обича злото е все едно да се обича смъртта, защото заплатата на грѣха е смъртъ“.

Исусъ никога не спорилъ за Своитѣ права. Когато се отнасяли грубо съ Него, Той понасялъ това търпеливо. Тѣй като Той никога не се оплаквалъ и всѣкога билъ готовъ да послужи, често безъ нужда, Го обременявали съ трудъ; Той, обаче никога не падалъ духомъ, защото знаелъ, че Богъ благоволи въ Него.

Той се чувствувалъ щастливъ надъ всичко, когато бивалъ насаме съ Бога и съ природата. Като привършвалъ дневната си работа, Той обичалъ да се отдалечава

въ планината, въ покрититѣ съ зеленина долини и тамъ да размисля за Бога и да Му се моли на планинския склонъ или всрѣдъ гората.

Исусъ се вслушвалъ въ пѣсенъта на славея, пѣещъ на Създателя си, и присѣдинявалъ собствения Си гласъ къмъ тази хвалебна и благодарствена пѣсенъ.

Съ пѣсенъ Той посрещалъ утрото. Първитѣ лъчи на слънцето често Го заварвали осамотенъ да размишлява за Бога, да изучава Неговото Слово, или да се моли. Следъ тѣзи мирни часове, Той се завръщалъ въ дома Си и започвалъ работата Си, като давалъ примѣръ на търпеливъ трудъ. Кждето и да се намиралъ Той, присѣтствието Му, така да се каже, привличало близостъта на ангелитѣ. Влиянието на Неговиятъ чистъ, светъ животъ се чувствувало отъ всички.

Безпороченъ и чистъ, Той се движелъ между безгрижни и груби хора, всрѣдъ невежи, нечестни митари, лекомислени, разточителни, неправедни самаряни, езически войни и груби селяни.

Когато Исусъ срещалъ изнурени хора, на които се възлагали тежки бремена, Той имъ казвалъ думи на ласки и съучастие. Той имъ помагалъ да носятъ бремената си и сподѣлялъ съ тѣхъ ония поуки, които черпѣлъ отъ книгата на природата, за любовъта, милосърдието и благостъта на Бога. Той показвалъ на такива хора талантитѣ, съ които Богъ е надарилъ всѣкиго, и правилното употребление на които, би имъ спечелило вѣчни съкровища. Съ примѣритѣ си Той поучавалъ, че всѣки моментъ отъ времето е цененъ и трѣбва до се употребѣи за добро.

Нѣмало човѣкъ, които да не е привличалъ Неговото внимание. Той се стремѣлъ да ободри и най-грубия и най-безнадеждния. Той говорилъ на такива, че Богъ ги обича като Свои деца и че тѣ могатъ да станатъ подобни Нѣму по характеръ.

По такъвъ непромѣненъ начинъ, още отъ детинството си, Исусъ е работилъ за ближния си. За изоставяне на тази работа не сж могли да Го склонятъ ни равини ни роднитѣ Му братя. Съ сериозна твърдостъ, Той прекаралъ цѣлия си животъ, защото Той е трѣбвало да бжде свѣтлина на свѣта.

КРЪЩЕНИЕ

Когато дошло времето да се яви Христосъ предъ народа, Той преди всичко отишелъ на рѣката Йорданъ, за да се кръсти отъ Иоана Кръстителя.

Иоанъ билъ изпратенъ за да приготви пътя на Спасителя. Той проповѣдвалъ въ пустинята, казвайки: „Времето се изпълни, и приближи царството Божие; покайте се и вѣрвайте въ Евангелието.“ — Марко 1:15.

Мнозина отивали да го слушатъ. Мнозина се разкайвали за грѣховетъ си и бивали кръщавани въ Йорданъ.

Богъ съобщилъ на Иоана, че при него ще дойде Месия и ще поиска кръщение. Богъ, тъй сжщо, обещалъ да му даде знакъ, по който да Го познае. И когато Исусъ дошелъ при него, Иоанъ видѣлъ въ лицето Му отражение на такъвъ светъ животъ, щото Му казалъ: „Азъ трѣбва да се кръстя отъ Тебе, а Ти ли идешъ при мене?“ — Матей 3:14.

Но Исусъ му отговорилъ: „Остави сега; защото тъй намъ подобава да изпълнимъ всѣка правда.“ — Мат. 3:15.

Когато Той казалъ тия думи, на челото Му лежала сжщата небесна свѣтлина, която бѣ видѣлъ и Симеонъ.

И така, Иоанъ го вѣвелъ въ водата на прекрасния Йорданъ и Го кръстилъ тамъ, предъ всичкия народъ.

Исусъ се кръстилъ, не поради покаяние отъ собствени Свой грѣхове, защото Той никога не е съгрѣшавалъ. Това Той е направилъ за примѣръ намъ.

При излизането отъ водата, Той колѣничилъ на брѣга, за да се помоли. Тогава се разтворило небето и лжчи на слава Го огрѣли, а Иоанъ видѣлъ „Духа Божий да Слиза като гължбъ и да се спуща върху Него“. — Матей 3:16.

Челото на Исуса, а и цѣлъ Той, било осенено съ слава Божия. Отъ небето се чулъ гласъ Божий: „Този е Синъ Мой възлюбленъ, въ когото благоволихъ“. — Мат. 3:17

Славата, която почивала на Христа, била залогъ за любовта на Бога къмъ Него. Спасителтъ е примѣръ за насъ: Както е вѣрно, че Богъ слушаше Неговата молитва, така е вѣрно, че Той ще слуша и нашитѣ. И най-беднитѣ, най-грѣшнитѣ и най-презренитѣ иматъ достъпъ до Отца. Когато ние отиваме при Него въ името на Христа, гласътъ, който говори на Исуса, говори и намъ: „Това е Мое възлюблено дете, въ което е Моето благоволение“.

ИЗКУШЕНИЕ

Следъ кръщението си Христосъ билъ отведенъ отъ Духа въ пустинята, за да бжде изкушаванъ отъ дявола. Отвелъ Го въ пустинята Духъ Божи. Самъ Исусъ не желаелъ изкушения; Той искалъ само осамотение за размишление относно мисията си и за предстоящата работа. Съ молитва и постъ Той се приготвявалъ за встъпване на кървавия пътъ. Сатана знаелъ къде е отишелъ Исусъ и се заловилъ да Го изкушава. Челото на Исуса, сияело отъ слава Божия, когато Той излѣзълъ отъ Йорданъ; но когато Той дошелъ въ пустинята, тази свѣтлина изчезнала; грѣховетъ на цѣлия свѣтъ били върху Него; на челото Му сега било изписано такова страдание и угнѣтение на Духа, каквото никога човѣкъ не е изпитвалъ. Той страдалъ за грѣшниците.

Адамъ и Ева престѣпили Божията заповѣдъ въ рай, като яли отъ забранения плодъ. Тѣхното непослушание въвело въ свѣта грѣха, страданието и смъртъта. Христосъ дойде, за да даде примѣръ на послушание. Въ пустинята, гдето прекаралъ въ постъ четиридесетъ дни, Той не нарушилъ волята на Своя Отецъ, даже поради задоволяване на глада Си. Едно отъ изкушенията, въ които попаднали нашитѣ прародители, е било изкушението за ядене. Христосъ, като постилъ тѣй дълго, е показалъ, че може да победи и глада.

Сатана изкушава хората въ невъздържаностъ, защото тя отслабва тѣлото и затъмнява разума. Той знае, че тогава може лесно да въвежда хората въ заблуждение и да ги погуби. Но Христосъ, чрезъ Своя примѣръ учи, че всѣко неправилно желание трѣбва да бжде победено. Ние не трѣбва да се ръководимъ отъ жадность, а трѣбва да я владѣемъ.

Когато сатана се явилъ на Христа, отначало той билъ подобенъ на свѣтълъ ангелъ и се представялъ за небесенъ пратеникъ. Той казалъ на Исуса, че волята Божия не е Той да страда.

Когато Исусъ понасялъ най-остритѣ мъчения на глада, Сатана Му казалъ:

„Ако си Синъ Божий, речи тѣзи камъни да станатъ хлѣбове“ — Мат. 4:3. Но тѣй като Спасителтъ дойде за да бжде примѣръ за насъ, то Той трѣбваше да по-

несе и страданията, както ние трѣбваше да ги понасяме. Той не трѣбваше да извършва никакво чудо за собственото си благо. Всички Негови чудеса биваха извършвани за добро на други. Затова на думитѣ на Сатана Той отговорилъ :

„... не само съ хлѣбъ ще живѣе човѣкъ, но съ всѣко слово, което изхожда изъ Божийтѣ уста.“
— Матей 4:4.

Съ това Исусъ е показалъ, че не е толкова важно да се осигуримъ съ хлѣбъ, но че по-важно отъ всичко е да се покоряваме на Словото Божие. На ония, които се покоряватъ на Словото Божие, принадлежатъ обещанията за всичко, което е необходимо въ този животъ, както и обещанието за бждещия животъ.

Сатана като не е можалъ да победи Христа съ първото голѣмо изкушение, Го вземалъ тогава и поставилъ на крилото на храма въ Иерусалимъ и Му казалъ :

„... Ако си Синъ Божий, хвърли се долу; защото е писано: „На ангелитѣ си ще заповѣда за Тебе и на рѣце ще Те подигатъ, да не би да препънешъ о камѣкъ ногата Си“. — Матей 4:6.

Тукъ Сатана последвалъ примѣра на Христа, като привелъ думи отъ Писанието. Обаче, това обещание не се отнася за тѣзи, които произволно се хвърлятъ въ опасностъ. Богъ не е заповѣдалъ на Исуса да се хвърля отъ крилото на храма долу на земята. И да извърши това само за удоволетвори на Сатана, Исусъ не е пожелалъ. Той казалъ: „Пакъ е писано: да не изкушишъ Господа Бога твоего.“ — Матей 4:7.

Ние трѣбва да се довѣряваме на грижитѣ на нашия Небесенъ Отецъ; но ние не трѣбва да отивате тамъ, където Той не ни праща. Ние не трѣбва да правимъ това, което Той е забранилъ.

Понеже Богъ е милостивъ и прощава грѣхове, има хора, които казватъ, че може и да не сме Му послушни и пакъ да се спасимъ. Това, обаче, е само дързостна самоизмама; Богъ прощава всѣкиго, който иска прошка и се отвращава отъ грѣха. Но тия, които не сж Му покорни, Той не може да благослови.

Сега сатана застаналъ такъвъ, какъвто е въ сжщ-костъ — князъ на силата и на царството на тъмнината.

Той завелъ Исуса на една много висока планина и Му показалъ всичкитѣ земни царства.

На слънчевата свѣтлина блещѣли прекрасни градове, мраморни дворци, плодоносни полета и лозя. И сатана казалъ: „... Всичко това ще ти дамъ, ако паднешъ да ми се поклонишъ“.—Матей 4:9. Христосъ погледналъ на тази картина и веднага обърналъ лицето Си. Сатана Му представилъ свѣта въ най-привлѣкателна свѣтлина; но Спасителътъ видѣлъ и другата страна на тази външна красота. Той видѣлъ свѣта погрознѣлъ въ грѣха, отдѣленъ отъ Бога. Всичкото това зло бѣ дошло като следствие на човѣшкото отвърщане отъ Бога и поклонението му на сатана. Христосъ горѣлъ отъ желание да спаси погиналото. Той горѣлъ отъ желание да върне отново красотата на свѣта, която да надмине красотата на Едемъ. Той желалъ да примири човѣка съ Бога.

Поради грѣшния човѣкъ, Исусъ понесе изкушения. Христосъ трѣбваше да победи, та и хората да могатъ да победятъ, да станатъ равно-ангели и да могатъ достойно да се наричатъ чада Божии.

На думитѣ на сатана, Исусъ отговорилъ: „... Махни се, сатана, защото е писано: Господь Богу твоему да се поклонишъ и само Нему да послужишъ“.—Мат. 4:10.

Любовята къмъ свѣта, похотята на очитѣ и гордостята на живота, — всичко, което отвлича човѣка отъ служене Богу, — се включвало въ това изкушение на Христа. Сатана предложилъ на Христа цѣлия свѣтъ и богатствата му, ако Той се поклони предъ тия основи на злото. По сжщия начинъ сатана мамѣ и насъ съ изгоди, отъ които можемъ да се ползуваме, ако постѣпваме неправедно. Той ни нашепва: „Ако искашъ да имашъ успѣхъ въ този свѣтъ, ти трѣбва да служишъ на мене. Не бжди така придиричивъ по въпроса за истината и честността. Послушай съвета ми и азъ ще ти дамъ богатство, почестъ и щастие“.

Като приемаме съвета му, ние се покланяме на сатана, вмѣсто на Бога. Това ще ни донесе само нещастие и погибель.

Христосъ ни е показалъ какъ да постѣпваме въ време на изкушение. Когато Исусъ казалъ на сатана: „Махни се, сатано“, изкусителътъ не е можелъ да се възпротиви на тази заповѣдъ и е трѣбвало да се отда-

лечи. Съ изкривено лице отъ едвамъ сдържана ненависть и яростъ, началникътъ на всички Божии врагове напу-стналъ Спасителя на свѣта.

Борбата била прекратена до време. Победата на Христа била тѣй свършена, както свършено е било и падението на Адама. Така и ние можемъ да противо-стоимъ на сатанинскитѣ изкушения и да го победимъ. Господъ ни казва: „...съпротивете се на дявола и ще побѣгне отъ васъ. Приближете се при Бога и ще се приближи и Той при васъ“. — Яковъ 4:7, 8.

РАННО СЛУЖЕНЕ

Отъ пустинята Исусъ се завърналъ пакъ на рѣката Иорданъ, кждето проповѣдвалъ Иоанъ Кръстителъ. Въ това време пратеници на Иерусалимскитѣ власти запитвали Иоана по чия власть той проповѣдва и кръщава.

Тѣ го запитвали, не е ли Месия, или Илия, не е ли „пророкътъ“, имайки предъ видъ писаното отъ Мойсея. На всичко това, Иоанъ отговарялъ: „не“. Тогава тѣ продължили: „А кой си ти, за да дадемъ отговоръ на тия, които сж ни изпратили?“ Той имъ казалъ: „Азъ съмъ гласъ на Едного, Който вика въ пустинята: оправете пжтя Господенъ, както рече пророкъ Исая“. Иоанъ 1:22, 23.

Въ древно време, когато нѣкой царъ преминавалъ отъ една часть на страната си въ друга, се изпращали отнапредъ хора, които поправяли пжтя, по който ще мине царя. Тѣ исчиали дърветата, очиствали камънитѣ и запълвали ямитѣ, та пжтьтъ да е свободенъ за царя. Така и Иоанъ Кръстителъ билъ изпратенъ въ качеството на предтеча на Исуса, небесниятъ Царь, за да подготви пжтя, да проповѣдва на хората и да ги прикани къмъ покаяние отъ грѣха.

Иоанъ, отговаряйки на пратеницитѣ, видѣлъ Исуса, столцъ на рѣчния брѣгъ. Лицето на Иоана свѣтнало и простирайки ржка, той казалъ: „Посрѣдъ васъ стои единъ, когото вие не знаете. Той е, Който иде следъ мене, Който преди мене бѣше, Коумо азъ не съмъ достоенъ да развържа ремъка на обувката Му“. — Иоанъ 1:26, 27.

Народътъ се много раздвижилъ. Месия посрѣдъ тѣхъ! Тѣ търсили съ очи Този, за Когото Иоанъ говори. Но Исусъ се размѣсилъ съ тълпата и изчезналъ отъ очитѣ имъ.

На следващиятъ день, Иоанъ пакъ видѣлъ Исуса и, показвайки на Него, възкликналъ: „Ето Агнецътъ Божий, Който взема на Себе Си грѣховетѣ на свѣта!“ — Иоанъ 1:29.

Тогава Иоанъ разправилъ и за знаменията, които станали при Неговото кръщение. „И азъ видѣхъ и свидетелствувамъ, че Този е Синъ Божий.“ — Иоанъ 1:34.

Съ страхъ и очудване слушателитѣ се взирали въ Исуса! Тѣ се запитвали сами: Този ли е Христосъ?

Тѣ видѣли, че Исусъ не притежава земни богатства и величие. Облѣклото Му било бедно и просто, каквото носили всички бедни хора. Но Неговото бледо, изпито лице, имъ произвело неотразимо впечатление. На челото Му тѣ четѣли величие и властъ; всѣки Неговъ погледъ, всѣка черта на лицето Му изразявали божествено състрадание и неизразима любовь.

Обаче, пратеницитѣ отъ Иерусалимъ не ги влѣчело къмъ Исуса. Иоанъ не имъ казалъ онова, което тѣ желали да чуютъ. Тѣ очаквали явлението на Месия като великъ победителъ. А тѣ видѣли, че този Исусъ не е дошелъ за това и разочаровани, тѣ се отвърнали отъ Него.

На другия день Иоанъ пакъ видѣлъ Исуса и извикалъ: „Ето Агнеца Божий!“—Иоанъ 1:36. Двама отъ Иоановитѣ ученици, които стояли по-близо, отишли при Исуса. Тѣ чули учението Му и станали Негови ученици. Единиятъ отъ тѣхъ билъ Андрей, а другиятъ—Иоанъ.

Андрей завелъ при Исуса своя братъ, Симона, когото Христосъ нарекълъ Петъръ. На следващия день, по пътя за Галилея, Христосъ повикалъ още единъ ученикъ, Филипа. Току що Филипъ намѣрилъ Спасителя, привлѣкълъ при Него и своя приятелъ Натанаила.

По такъвъ начинъ се започнало великото дѣло на Христа на земята. Единъ следъ други, Той повикалъ при Себе Си ученицитѣ, а тѣ довели своитѣ братя или другари. Ето това трѣбва да направи и всѣки последователъ на Христа. Щомъ като нѣкоя познае Исуса, той трѣбва незабавно да каже и на други какъвъ драгоцененъ Другаръ е намѣрилъ. Това могатъ да направятъ всички, млади и стари.

Въ Кана Галилейска Христосъ, заедно съ ученицитѣ Си, присѣдствувалъ на сватбеното угощение. Тукъ, Той се възползувалъ отъ чудотворната Си сила, за да направи щастливо това семейно събрание. По обичая на тази страна, при сватбеното угощение се давало и вино. Въ дадениятъ случай виното не стигнало до края на тържеството. Недостигътъ на вино можелъ да се изтъкува като невнимателно държане къмъ гоститѣ, а това се считало за голѣмъ позоръ. Когато Христосъ се научилъ, че виното не достига, Той заповѣдалъ на слугитѣ да напълнятъ шесть голѣми, камени сѣдове за вода, и после казалъ: „Налѣйте сега, та подайте на разпореди-

теля на угощението.“ — Иоанъ 2:8. ¹Вмѣсто вода, потекло вино и при това много по-хубаво отъ онова, съ което черпѣли отначало. Това вино стигнало за всички.

Следъ извършването на чудото, Исусъ се отдалечилъ безъ да Го забележатъ. Чакъ следъ излизането Му отъ тамъ, гоститѣ узнали за това, което Той бѣше направилъ.

Христовиятъ даръ на сватбеното угощение е символиченъ: водата означава кръщение, а виното — кръвта, която трѣбва да се пролѣе за свѣта.

Виното, което направилъ Исусъ, не подлежало на ферментирание. Ферментиралото, алкохолно вино упоява и става причина за много злини. Богъ е забранилъ то да се употрѣбява. Господъ казва: „Виното е присмивателъ и сикерата крамолница; и който се завлича отъ тѣхъ не е благоразуменъ.“ — „Изпосле хапе като змия и жили като василискъ.“ — Притчи 20:1; 23:32.

Виното, което пѣли на това тържество, било чистъ, сладкъ гроздовъ сокъ. Ето за такава вино възклицава пророкъ Исая: „Както, когато се намира мѣстъ въ грозде... защото има благословение въ него.“ — Исая 65:8.

Съ присѣтствието Си на сватбеното угощение, Христосъ е одобрилъ такъвъ родъ събрания. Той билъ радостенъ да види хората щастливи. Често Той е посещавалъ хората по домоветѣ имъ и се стараелъ да имъ помогне да забравятъ грижитѣ и неприятноститѣ си, като се размислятъ за Божията любовъ.

Кждето и да срещалъ Исусъ отворено сърдце, Той говорѣлъ за Истината и Божия спасителенъ планъ.

Еднажъ като преминавалъ презъ Самарянската страна, Той седналъ да си отдѣхне до кладенеца. Дошла една жена, за да си начерпи вода и Той я помолилъ да Му даде вода за да се напие. Жената се очудила, защото тя знаела какъ юдеитѣ ненавиждатъ самарянитѣ. А Христосъ веднага ѝ казалъ, че ако тя поиска, Той би ѝ далъ жива вода. Това още повече я очудило. Тогава Исусъ ѝ казалъ:

„Всѣки, който пие отъ тази вода, пакъ ще ожаднѣе; а който пие отъ водата, която азъ ще Му дамъ, нѣма да ожаднѣе въ вѣки; но водата, която ще Му дамъ, ще бжде въ него изворъ на вода, която извира въ животъ вѣченъ.“ — Иоанъ 4:13, 14.

Живата вода е Светия Духъ. Както жадуващиятъ пѣтешественикъ има нужда отъ вода, за утоляване жаждата си, така и ние се нуждаемъ отъ Духа Свети. Който пие отъ тази вода нѣма да ожадне.

Светиятъ Духъ ражда любовта въ сърдцата ни. Той задоволява сърдечното ни желание, тъй че богатство, почестъ и развлѣчения отъ сегашния свѣтъ не ни привличатъ повече. И това ни изпълва съ такава радостъ, че ни се иска и други да притежаватъ сжщото. Това въ насъ ще бжде като изворъ на вода, изтичаща, за благословение на всички около насъ.

И всѣки, въ когото живѣе Духъ Божи, ще живѣе вѣчно съ Христа въ Неговото царство. Приетиятъ въ сърдцето съ вѣра Духъ Божи ще стане начало на вѣченъ животъ.

Христосъ казалъ на жената-самарянка, че Той ще ѝ даде тия драгоценни благословения, ако тя пожелае това. Така ги дава Той и намъ.

Тази жена престопавала Божиитѣ заповѣди и Христосъ ѝ показалъ, че знае грѣховетѣ презъ живота ѝ. Но Той сжщо ѝ показалъ, че ѝ е приятель, че я обича и жали, и ако самата тя желае да остави своитѣ грѣхове, Господъ ще я приеме като Свое дете.

Какъ ѝ било радостно да слуша това! Въ радостъта си тя побързала къмъ близкия градъ и поканила хората да послушатъ Исуса. Тѣ отишли при кладенеца и Го помолрили да остане при тѣхъ. Исусъ останалъ при тѣхъ два дни, поучавалъ ги, а тѣ слушали. По думитѣ Му мнозина се разкаjali за грѣховетѣ си и повѣрвали въ Него, като Спаситель.

Презъ всичкото време на Своето служене Исусъ е посетилъ на два пѣти Своето прежно мѣстожителство въ Назаретъ. Презъ време на първото Си посещение Той влѣзълъ въ Синагогата въ сжбота. Тамъ Той прочелъ пророчеството на Исая за дѣлото на Месия; какъ Той ще благовестува на нищитѣ, ще изцѣлява съкрушенитѣ въ сърдце, ще утешава наскърбенитѣ и ще възвръща зрението на слѣпитѣ. Тогава, Той казалъ на слушащитѣ Го, че всичко това се изпълвало сега. Това е било точно онова, което Той вършилъ. Слушащиятъ тѣзи думи народъ се възраждалъ много. Хората вече били увѣрени, че Исусъ е и обещаниятъ Спаситель; сърдцата имъ били

затрогнати отъ Светия Духъ, и тѣ отговорили съ горещи възклицания: „Аминъ!“ и прославили Бога. Обаче, ето тѣ си спомнили, че Исусъ е живѣлъ между тѣхъ и е въ плътъ. Тѣ често Го били виждали да работи заедно съ Иосифа. Макаръ, че презъ цѣлия Му животъ тѣ виждали само дѣла на любовъ и милосърдие, при все това, тѣ се отказали отъ мисълта, че Той е Месия.

Тѣзи съмнения дали достѣпъ на сатана да управлява ума имъ. И тѣй, въ края тѣ се изпълнили съ гнѣвъ срещу Спасителя; съ викове и яростъ, тѣ били готови да Го лишатъ отъ животъ и даже вече Го повлѣкли, съ намѣрение да Го блѣснатъ въ пропастьта на скалата. Обаче, свети ангели били около Христа, за да Го защитятъ. Той, така нѣкакъ си, невидимо преминалъ всрѣдъ тѣхъ.

Втория пжтъ, когато Исусъ отишелъ въ Назаретъ, народътъ пакъ не билъ готовъ да Го приеме. Тогава Той Си заминалъ отъ тѣхъ, безъ вече никога да се върне тамъ.

Христосъ е служилъ на тѣзи, които сж търсили помощта Му. Отъ всички страни се стичали хора при Него. Когато Той ги изцѣрявалъ и поучавалъ, тѣ твърде много се радвали; изглеждало като че небето е слѣзло на земята и тѣ се хранѣли съ благословенията на милосърдния Спасителъ.

УЧЕНИЕТО НА ХРИСТА

Религията на юдеитѣ по онова време се състояла само отъ редъ обряди и нищо повече. Като се отдалечили отъ истинското почитане на Бога и като загубили духовната сила на Неговото слово, тѣ се стараели да запълнятъ недостатъка съ своитѣ обряди и предания.

Само Христовата кръвъ може да очисти отъ грѣха. Само Неговата сила може да запази човѣка отъ грѣха; но юдеитѣ се надѣвали да получатъ спасението си чрезъ своитѣ религиозни обряди. За своето усърдие къмъ обрядитѣ, тѣ се считали праведници, заслужаващи мѣста въ Царството Божие.

Надеждата имъ се свеждала къмъ земното величие. Тѣ се стремѣли къмъ богатство и властъ, и това тѣ очаквали, като възнаграждение за своята религиозностъ. Тѣ очаквали, че Месия ще дойде и ще имъ възстанови царство на земята и Самъ ще царува като Великъ Царь всрѣдъ народитѣ. Съ Неговото идване, тѣ очаквали да получатъ всѣкаква земна благодать.

Исусъ е знаелъ, че тѣ ще бждатъ разочаровани въ надеждитѣ си. Той дошелъ да учи нѣщо, което било повече отъ онова, което тѣ искали. Той дошелъ за да възстанови истинското поклонение на Бога. Той принесълъ чисто, сърдечно богослужение, като запазвалъ Себе Си въ житейска чистота и светостъ на нравитѣ.

Въ прекрасната планинска проповѣдь, Той пояснилъ кое е ценно предъ Бога и кое дава истинско щастие.

Ученицитѣ на Христа все още се намирали подъ влиянието на учението на равинитѣ; затова и Христовитѣ наставления, преди всичко, били казани за тѣхъ. Това, което Той ги училъ, се отнася и за насъ. И ние се нуждаемъ отъ тия поуки.

„Блажени ницитѣ духомъ“ — Нищи духомъ сж тия, който съзнаватъ своята грѣховностъ и своитѣ недостатъци. Тѣ знаятъ, че отъ самосебеси не могатъ да вършатъ добро, а искатъ помощъ отъ Бога, и Богъ имъ дава Своето благословение.

„ . . . Защото така говори Всевишниятъ и Превъзнесениятъ, Който обитава вѣчността, чието име е Светий: Азъ обитавамъ на високо и свето мѣсто още съ онзи, който е съ съкрушено сърдце и смиренъ духъ, за да съ-

Христосъ проповѣдва на планината.

живявамъ духа на смиренитѣ и съживявамъ сърдцето на съкрушилитѣ се“ — Исая 57:15.

„Блажени плачущитѣ“. Тукъ Христосъ е ималъ предъ видъ не роптаещитѣ, плачуши и ходещи съ недоволни и намръщени лица, а истински скърбящитѣ за грѣховетѣ си, молещи прощение отъ Бога. Всички които сж такива, Той драговолно прощава. Господъ казва: „ще обърна скръбъта имъ въ радость, ще ги утѣша и ще ги зарадвамъ следъ тѣхната скръбъ“. — Иеремя 31:13.

„Блажени кроткитѣ“. Христосъ казва „... Научете отъ Мене, защото съмъ кроткъ и смиренъ на сърдце“ — Мат. 11:29. Когато постѣпвали несправедливо съ Него, Той въздавалъ добро за зло. Съ това Той ни е оставилъ примѣръ и ние така да постѣпваме.

„Блажени гладуващитѣ и жадуващитѣ за правда“. Да се постѣпва праведно, значи да се пазятъ заповѣдитѣ Божии, понеже въ тѣхъ е изложена основата на правдата. Писанието казва: „Всички Твои заповѣди сж правда.“ — Псаломъ 118:172 (Синодаленъ).

Съ Своя примѣръ, Христосъ учи да се пазятъ тѣзи заповѣди. Ако ние сме гладни и жадни за правда, това означава, че ние желаемъ всичкитѣ ни мисли, думи и действия да сж подобни на Христовитѣ. Ние можемъ да бждемъ подобни на Христа, ако желаемъ това. Нашиятъ животъ може да стане подобенъ на Неговия животъ и нашитѣ мисли могатъ да се съгласуватъ съ Божиитѣ заповѣди. Духътъ Божи ще внесе Божията любовъ въ сърдцето ни, така че, ние съ радость ще вършимъ Неговата воля. Богъ иска да ни даде Своя Светъ Духъ повече, отколкото родителитѣ желаятъ да дадатъ добри давания на своитѣ деца. Той е обещалъ: „Искайте и ще ви се даде“. — Лука 11:9, Мат. 7:7. Всички „гладуващи и жадуващи за истината ще бждатъ наситени“.

„Блажени и милостивитѣ“ Да бждешъ милостивъ, значи, да се отнасяшъ съ другитѣ по-добре, отколкото тѣ заслужаватъ. Богъ така постѣпва съ насъ. Негова радость е да проявява милосърдие. Той е милостивъ и къмъ неблагоприятни и къмъ нечестиви.

Той ни учи така и ние да постѣпваме едни къмъ други. Той казва: „Бивайте благи единъ къмъ други, милосърдни; прощавайте си единъ на другъ, както ви е и Богъ простилъ чрезъ Христа“. — Ефес. 4:32.

„Блажени чиститѣ по сърдце“. Богъ се интересува повече какви сме въ действителность, отколкото какво говоримъ за себе си. Богъ не се интересува отъ нашия прекрасенъ външенъ видъ, а желае сърдцето ни да бжде чисто. Тогава всичкитѣ ни думи и постѣпки ще бждатъ сѣщо така чисти.

Царь Давидъ се е молилъ: „сърдце чисто сътвори въ мене, Боже“. „Думитѣ на устата ми и преговарянето на сърдцето ми да бждатъ угодни предъ Тебе, Господи, крепость моя и избавителю мой“. — Псал. 50:12; 18:15 (синодаленъ).

„Блажени миротворцитѣ“. Които иматъ кроткия и смиренъ духъ на Христа, ще бждатъ всѣкога миротворци. Таквъ духъ не предизвиква спорове и не възразява съ жестоки думи. Той прави семейството щастливо и носи миръ, който служи за благодать на всички.

„Блажени гоненитѣ заради правдата“. — Матей 5:3 — 10. Христосъ е знаелъ, че заради Него много отъ ученицитѣ Му ще бждатъ хвърлени въ тъмници, а много и убити. Но Той е казалъ да не скърбятъ за това. Нищо не може да повреди тѣзи, които любятъ Христа и Го следватъ. Той ще пребжде съ насъ на всѣко мѣсто. Тѣ могатъ да бждатъ лишени отъ животъ, но Той ще имъ даде животъ, който никога нѣма да се прекрати и ще имъ даде неповѣхвация вѣнецъ на Славата. Чрезъ тѣхъ и други ще познаятъ пѣтя къмъ Спасителя. Христосъ казалъ на Своитѣ ученици:

„Вие сте видѣли ната на свѣта“. — Мат. 5:14. Исусъ следъ време трѣбваше да напустне земята и да отиде въ Своя Небесенъ домъ. Неговитѣ ученици трѣбваше да продѣлжатъ и поучаватъ за Неговата любовь. Тѣ е трѣбвало да бждатъ като свѣтлина всрѣдъ хората. Свѣтлината на фара свѣти въ мрака и отправя кораба къмъ безопасното пристанище. Така и Христовитѣ последователи трѣбва да свѣтятъ въ този мраченъ свѣтъ и да отправятъ хората къмъ Христа и Неговия Небесенъ домъ. Това трѣбва да правятъ всички Христови последователи. Той ги кани, заедно съ Него, да работятъ за спасение на ближния.

Това поучение се видѣло чудно и ново за слушателитѣ и затова Христосъ го повторилъ нѣколко пѣти.

Еднажъ, единъ законникъ дошелъ при Христа съ въпроса: „Учителю, що да правя за да наследя животъ вѣченъ?“ Исусъ му отговорилъ: „Въ закона що е писано, какъ четешъ?“ Въ отговоръ законникътъ казалъ: „Да възлюбихъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце и съ всичката си душа и съ всичката си сила и съ всичкия си умъ и ближнаго твоего, както самага себе си“. Исусъ му казалъ: „Право си отговорилъ; това прави и ще живѣешъ“. Този законникъ не правѣлъ така. Той съзнавалъ че не обичалъ ближнитѣ си, като самия себе си. Но вмѣсто да се разкае, той се помъжилъ да оправдае своето себелюбие. Затова той попиталъ Христа: „Кой е моятъ ближеньъ?“ — Лука 10: 25 — 29.

Свещеницитѣ и равинитѣ често водили разговоръ по този въпросъ. Тѣ не считали за свои ближни беднитѣ и неукитѣ и не имъ показвали никакво внимание. Христосъ не вземалъ участие въ тѣхнитѣ словопрения; Той отговорилъ на този въпросъ като разказалъ събитието, което се било случило нѣколко дни преди това.

Нѣкой си човѣкъ, казалъ Той, отивалъ отъ Иерусалимъ въ Иерихонъ. Пътътъ билъ стрѣменъ и скалистъ; минавалъ презъ диви, безлюдни мѣстности. На това мѣсто разбойници нападнали пътника и ограбили всичко, което той ималъ. Пребитъ и нараненъ, тѣ го оставили, мислейки, че той ще умре. Докато той лежалъ проснатъ, по сжщия пътъ миналъ единъ свещеникъ, а следъ него и единъ левитъ, отъ Иерусалимъ. Но вмѣсто да помогнатъ на нещастния човѣкъ, тѣ минали край него и отминали.

Тѣзи хора били избрани на служба въ Божия храмъ и е трѣбвало да бждатъ подобни на Него, пълни съ милость и благодать. И на двамата, обаче, сърдцата били хладни и безчувствени.

Следъ като се минало известно време, по този пътъ преминалъ и единъ самарянинъ. Самарянитѣ били презирани и ненавиждани отъ юдеитѣ. Юдеинъ не би подалъ на самарянинъ ни вода, за да се напие, ни хлѣбъ, за да се нахрани. Но самарянинътъ даже не си спомнилъ това; той даже и не помислилъ, че разбойнитѣ могатъ да проследятъ и него, за да го убиятъ. Предъ него лежалъ непознатъ, умирающъ човѣкъ, на когото кръвта течела. Самарянинътъ снелъ дрехата си и обвилъ съ нея ране-

ния, полѣлъ съ вино и масло ранитѣ му и ги превързалъ. После го възкачилъ на осела си и го отвелъ въ лѣчебницата, като прекаралъ цѣлата нощъ около болния.

На следващата сутринъ, преди да си замине, той заплатилъ потрѣбното, за да се грижатъ за ранения, докато напълно оздравѣе.

Като разказалъ тази случка, Исусъ се обърналъ къмъ законника и го попиталъ :

„И тъй, отъ тѣзи тримата кой ти се вижда да е билъ ближенъ на изпадналия въ разбойницитѣ?“

Законникътъ отговорилъ: „Този, който му стори милостъ“.

Тогава Исусъ казалъ: „Иди, и ти така прави“—Лука 10:35—37. И така, Исусъ е училъ, че всѣки човѣкъ, който се нуждае отъ нашата помощъ, е нашъ ближенъ. Съ него ние трѣбва да постѣпваме така, както бихме желали другитѣ да постѣпватъ съ насъ.

Свещеникътъ и левитътъ считали, че пазятъ заповѣдитѣ Божии, но въ сжщностъ, изпълнител на заповѣдитѣ Божии билъ самарянинътъ; неговото сърдце било пълно съ милосърдие и любовъ. Като взелъ участие спрямо ранения, той проявилъ любовъ къмъ Бога и къмъ ближния си, понеже Богу е угодно, когато ние си правимъ добро едни други. Ние показваме че обичаме Бога, ако проявяваме милосърдие къмъ заобикалящитѣ ни.

Доброто и любящо сърдце струва повече, отколкото всичкото богатство на свѣта. Които живѣятъ, за да вършатъ добро, сж деца Божии. Тѣ ще живѣятъ съ Христа въ Неговото царство.

ПАЗЕНОТО НА ПОЧИВНИЯ ДЕНЬ

Спасителът е пазил деня за почивка и е училъ ученицитъ Си, сѣщо да го пазятъ. Той знаелъ какъ да го пази, защото Самъ бѣше осветилъ този день.

Писанието казва: „Помни сѣботния день да го освещаватъ“. „Защото въ шесть дни направи Господь небето и земята, морето и всичко, което е въ тѣхъ, а въ седмия день си почина; затова благослови Господь сѣботния день и го освети“. — Изходъ 20: 8, 10; 31: 16, 17. Христосъ е билъ съ Отца при създаването на земята и Той е създалъ сѣботата. Писанието гласи: „Всичко чрезъ Него стана.“ — Иоанъ 1:3.

Когато ние погледнемъ на слънцето, звездитъ, дърветата и на прекраснитъ цвѣтя, трѣбва да си припомнимъ, че всичко това е създадено отъ Христа. Той е създалъ и сѣботата, та тя да ни наумява за Неговата сила и любовъ, проявени при сътворението на свѣта.

Юдейскитъ равини създали много правила за пазенето на сѣботата и изисквали отъ всички да пазятъ тия правила. Тѣ наблюдавали и Исуса, за да знаятъ какъ Той ще постъпи.

Еднажъ, въ сѣбота, Исусъ и ученицитъ Му, като се връщали отъ синагогата, минали презъ засѣтитъ ниви. Било вече късно и ученицитъ били гладни. Тѣ започнали да кжсатъ класове, да ги стриватъ въ ржцетъ си и да ядатъ.

Презъ другитъ дни не се забранявало на преминаващитъ презъ нива или градина да задоволятъ глада си, но не и въ сѣбота. Враговетъ на Христа, като видѣли какво направили ученицитъ, казали на Спасителя:

„Ето, Твоитъ ученици правятъ онова, което не е простено да се прави въ сѣбота“. — Матей 12:2. Христосъ започналъ да защитава Своитъ последователи. Той напомнилъ на обвинителитъ Си за Давида, който, като билъ гладенъ, изѣлъ хлѣбоветъ на предложението отъ светилището, а сѣщо далъ отъ тѣхъ и на тия, които били съ него.

Ако Давидъ, бидейки гладенъ, е ялъ отъ светитъ хлѣбове на светилището и не е нарушилъ заповѣдта, то и ученицитъ не я бѣха нарушили, когато, гладни, сж стривали класове въ светитъ часове на сѣботния день.

Сжботата не е била създадена, за да бжде време за човѣка. Тя е създадена за да му е за благословение, да му даде миръ и покой. Ето защо Исусъ казалъ: „Сжботата е за човѣка, а не човѣкътъ за сжботата“. — Марко 2:27.

... „Случи Му се и въ друга сжбота да влѣзе въ синагогата и да поучава. Тамъ имаше единъ човѣкъ, комуто дѣсната ржка бѣ изсѣхнала. А книжниците и фарисеитѣ Го наблюдаваха, дали ще го излѣкува въ сжбота, за да намѣрятъ обвинение противъ Него. Но Той знаеше помислитѣ имъ и рече на човѣка съ изсѣхналата ржка: стани и се изправи насрѣдъ. И той стана и се изправи. Тогава Исусъ имъ рече: ще ви попитамъ: добро ли, или зло е позволено да направи човѣкъ? Да спаси ли една душа или да погуби? Тѣ мълчаха. И като ги изгледа всички, рече на човѣка: протегни си ржката. Той така и направи; и ржката му стана здрава като другата. А тѣ отъ гнѣвъ излѣзоха вѣнъ отъ себе си и се сговориха помежду си, що биха сторили на Исуса.“ — Лука 6:6 — 11.

Христосъ имъ поставилъ въпросъ, който трѣбвало да ги вразуми. Той имъ казалъ:

... „Кой отъ васъ, ако има една овца и тя падне сжботенъ день въ яма, не ще я улови и извлѣче“ Колко пѣкъ човѣкъ е по-цененъ отъ овца! И тѣй, въ сжбота е позволено да се прави добро.“ — Матѣя 12: 11, 12.

„Може?“ означава: съгласно съ закона. Христосъ никога не е изобличавалъ юдеитѣ за пазенето на закона или за почитането на сжботния день. Напротивъ, Той е разширилъ закона въ цѣлата му пълнота.

Исайя е пророкувалъ за Христа: „Господу е било угодно заради правдата Си да възвеличи и прослави закона. — “Исайя 42:21

„Да възвеличи“ — ще рече, да го направи великъ, по-голямъ и да го постави на по-горно мѣсто.

Христосъ е възвеличилъ закона въ това, като е показалъ чудното значение на всѣка негова часть. Той е показалъ, че закона трѣбва да се изпълнява не само въ видимитѣ дѣла на хората, но и въ мислитѣ, които сж известни само Богу.

На тѣзи, които мислили, че Той е дошелъ, за да промѣни закона, Исусъ казалъ: „Да не мислите, че Азъ

дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ; не дойдохъ да разруша, но да изпълня.“ — Матей 5:17.

Да изпълни означава: да спази, да приложи. Яковъ 2:8. Затова, когато Исусъ отишелъ при Иоана, за да се кръсти, казалъ: „защото така подобава намъ, да изпълнимъ всѣка правда.“ — Мат. 3:15. Да се изпълни закона, значи да се спази, да се приложи на дѣло въ съвършенство.

Божиятъ законъ никога не може да бжде измѣненъ; затова Христосъ е казалъ: „Докле да премине небето и земята, една рѣзка или една точка отъ закона нѣма да премине докато се всичко не сбжде.“ — Мат. 5:18.

Като поставилъ въпроса: „Може ли въ сѣбота да се върши добро или зло? Да се спаси или погуби една душа?“ Христосъ показалъ, че е четѣлъ въ сърдцата на нечестивитѣ фарисеи, които Го укорявали.

Въ това време, когато Той спасявалъ души, изцѣлявалъ болни, фарисейтѣ замисляли пѣкъ въ сърдцата си какъ да Го убиятъ. По-добре ли е да се убива въ сѣботѣ, както това тѣ обмисляли, или да се изцѣри единъ страдалецъ, както правелъ Христосъ?

По-добре ли е да има нѣкой въ сърдцето си ненависть и замисълъ за убийство, или любовъ къмъ всѣки човѣкъ, — любовъ, която се проявява въ милосърдни и благородни дѣла?

Юдеитѣ често обвинявали Христа, че нарушава сѣботата. Често тѣ замисляли да Го убиятъ, и то само защото Той не пазѣлъ сѣботния день, съгласно тѣхнитѣ предания. Исусъ не се съгласявалъ съ преданията имъ. Той пазѣлъ сѣботния день съгласно волята Божия.

Въ Иерусалимъ имало голѣма къпалня, наричана Витезда. Въ опредѣлено време водата въ къпалнята се раздвижвала; народътъ вѣрвалъ, че ангелъ Господенъ е слизалъ въ водата и я е раздвижвалъ и че, който влѣзелъ пръвъ, следъ раздвижането ѝ, се излѣкувалъ отъ каквато и да е болестъ.

Много народъ дохождалъ на тази къпалня, надѣвайки се да получи изцѣление; но повечето идвали до разочарование. Въ време на раздвижането на водата народътъ така се натѣпявалъ, че на мнозина не се удавало даже да дойдатъ до края на къпалнята.

Еднажъ, въ сѣбота, Исусъ дошелъ при Витезда. Сърдцето Му било пълно съ състрадание къмъ тѣзи

страдащи. Единъ отъ тѣхъ изглеждало, че страдалъ повече отъ останалитѣ. Въ продължение на 38 години той е билъ безпомощенъ болникъ. Нито единъ лѣкаръ не е могълъ да го изцѣри. Често го донасяли до Витезда, но когато се раздвигвала водата, други, преди Него, влазяли въ водата. Въ този сжботенъ день, той още веднажъ се опиталъ да влѣзе въ водата, обаче напраздно. Исусъ го видѣлъ да пълзи обратно къмъ носилката си, която му служила за легло. Силитѣ му вече били изтощени. Ако не дойдела скоро помощъ, той щѣлъ да умре. Почти безъ надежда, той лежалъ, като понѣкога подигалъ очи, за да види водата въ капалнята; и ето, надъ него се навело лице, пълно съ състрадание, и той чулъ гласъ, който питалъ: „Искашъ ли да оздравѣешъ?“

Човѣкътъ скръбно отговорилъ: „Да, Господи, но си нѣмамъ човѣкъ, който да ме пустне въ къпалнята, когато се раздвижи водата; и когато азъ дохождамъ, другъ преди мене слѣзва“.

Той не знаелъ, че около него стои Този, който може да излѣкува не само него — самия, но и всички, които отидатъ при Него. Христосъ казалъ на този човѣкъ: „Стани, дигни одѣра си и ходи!“

Веднага болниятъ се опиталъ да изпълни заповѣдта и силитѣ му се възвърнали; той скочилъ на нозе и видѣлъ, че може да стои и да върви. Колко щастливъ билъ той! Той си взелъ постелката и побързалъ да си отиде, като прославялъ Бога на всѣка стѣпка. Скоро той срещналъ нѣкои отъ фарисеитѣ и имъ разказалъ за чудното си излѣкуване. Тѣ, за негово голѣмо очудване, не се зарадвала, но го укорили, за гдето въ сжботенъ день носи постелката си. Човѣкътъ имъ казалъ: „Онзи, който ме изцѣли, той ми рече: дигни одѣра си и ходи“. — Иоанъ 5:1 — 11. Тогава гнѣвътъ имъ се прехвърлилъ къмъ онзи, който му билъ казалъ да вземе и носи постелката си въ сжботния день.

Въ Иерусалимъ, гдето по това време се намиралъ Спасителя, живѣли много учени равини. Тукъ народътъ билъ поучаванъ на лъжливи правила по пазенето на сжботата.

А понеже въ Иерусалимъ идвалъ много народъ на поклонение, то учението на равинитѣ се разнасяло надалече. Христосъ искалъ да изправи това заблуждение и затова изцѣрилъ този човѣкъ точно въ сжбота и му за-

повѣдвалъ да занесе постелката си. Исусъ знаелъ, че това ще привлѣче вниманието на равинитѣ и ще Му се удаде случай да даде правилно наставление за пазенето на сѣботата. Така се и случило. Фарисеитѣ извикали Исуса предъ синедриона, главниятъ съветъ на свещеницитѣ, за да даде отговоръ за нарушението на сѣботата.

Спасителтъ казалъ, че постѣпката Му е съгласна съ закона, съгласна е и съ волята и дѣлата Божии. „Отецъ ми досега работи и азъ работя“, имъ казалъ Той. — Иоанъ 5:17.

Господъ работи постоянно, за да подържа живота на всѣко творение. Трѣбва ли Той да спре въ сѣбота? Трѣбва ли Той да забрани на слънцето да изпълнява работата си въ сѣбота? Да лиши ли слънцето отъ лжчитѣ му, които стоплятъ и хранятъ растенията? Трѣбва ли ручеитѣ да спратъ и да не оросяватъ полето въ сѣботенъ день, а морскитѣ вълни да прекратятъ плѣскането си по стрѣмния брѣгъ? Дали трѣбва пшеницата и царевичата да спратъ растенето си, а дърветата и цвѣтята — да цвѣтятъ въ сѣбота? Ето, въ такъвъ случай човѣкъ не би билъ въ състояние да се ползува отъ плода на земята и тази благодать, която подържа живота му. Природата трѣбва да продължава работата си, или човѣкътъ ще умре. А и за човѣка има работа въ този день, има необходими потребности за живота, които трѣбва да се задоволятъ: болнитѣ и въ този день трѣбва да се лѣкуватъ, за нуждитѣ на бѣднитѣ трѣбва да се грижимъ. Богъ не желае Неговото творение да търпи мъчение даже въ течение на единъ часъ. Помощъ може да се дава въ сѣбота, както и въ всѣки другъ день.

Работата на небето никога не се спира и ние никога не трѣбва да спираме да правимъ добро. Богъ запрещава да изпълняваме въ сѣботенъ день само нашата собствена работа. Трудъ за изкарване насѣщния ни хлѣбъ не трѣбва да се върши въ този день; работа за земни развлѣчения или придобивки е противозаконна. Но не трѣбва да се преминава сѣботата и въ безполезна недейтелностъ. Както Богъ бѣше свършилъ труда Си по сътворяването и Си бѣше починалъ въ сѣботния день, така сме длѣжни и ние, да си почиваме въ този день. Богъ иска, ние да спремъ всѣкидневното си занятие, като посветимъ светитѣ часове на деня за здравъ отдохъ, служене Богу и за добри дѣла.

ДОБРИЯТЪ ПАСТИРЬ

Спасителътъ е говорилъ за Себе си, като за Пастиръ, а за ученицитѣ си — като за свое стадо. „Азъ съмъ добриятъ пастиръ и познавамъ моитѣ; и моитѣ Мене познаватъ“. — Иоанъ 10:14.

Христосъ трѣбвало скоро да остави Своитѣ ученици и за утешение имъ казалъ така: Когато Него вече нѣма да Го има съ тѣхъ, тѣ да си припомнятъ Неговитѣ думи; всѣки пжтъ, когато тѣ видятъ пастиръ, който води стадото си, да си спомнятъ и за любовъта на Спасителя и Неговитѣ грижи за тѣхъ.

Въ тази страна овчаритѣ придружавали стадата си цѣлъ день и цѣла нощъ. Презъ скалисти мѣста и гори тѣ водили стадата си при зеленѣещи се долини и край брѣговетѣ на рѣкитѣ. Цѣла нощъ тѣ ги наблюдавали, пазили ги отъ разбойници, които често вървѣли следъ тѣхъ и отъ диви звѣрове.

Нѣжно тѣ се грижели за слабитѣ и болнитѣ. Малкитѣ агънца тѣ вземали на ржце и ги носѣли на гърдитѣ си. Колкото голѣмо и да е било стадото, овчарътъ е знаелъ всѣка овца по име.

Така и Христосъ, небесниятъ Пастиръ, бди за Своето стадо, което е разпрѣснато по цѣлъ свѣтъ. Той познава всѣкиго отъ насъ по име. Той знае где живѣемъ ние, знае и името на всѣкиго, който живѣе съ насъ. Той се грижи за насъ така, като че ли освенъ насъ нѣма никой другъ на свѣта.

Пастирътъ вървѣлъ винаги предъ стадото си, посрещайки всѣка опасность по пжтя. Той посрещалъ нападенията на дивитѣ звѣрове и на разбойнитѣ. Понѣкога му се случвало да рискува живота си въ защита на стадото си.

Така и нашиятъ Спасителъ пази стадото на Своитѣ последователи. Той вървѣ предъ насъ. Той е живѣлъ въ този свѣтъ, както и ние живѣемъ; билъ е дете, младежъ и мжжъ. Той е победилъ всички изкушения отъ сатана, та и ние да можемъ да ги победимъ. Той е умрѣлъ, за да ни спаси. Като не гледа на това, че сега е на небето, Той ни за минута не ни забравя. Той пази напълно всѣка овца. Никой отъ следващитѣ Го не може да бжде победенъ отъ голѣмия врагъ.

Ако у пастиря е имало сто овци, той не оставалъ при тѣхъ, ако макаръ и само една да е липсвала, но е тръгвалъ да търси заблудилата се. Въ мрачна нощъ и лошо време той отивалъ въ гората, спускалъ се въ долината и не се успокоявалъ, докато не намѣрвалъ изгубената. Тогавъ той вземалъ намѣрената овца на ржце и я донасялъ обратно при стадото. Безъ да жали и да се оплаква отъ дългото и отрудително ходене, той казвалъ радостно. „Радвайте се съ мене, че си намѣрихъ изгубената овца“. — Лука 15:4—7.

Така и Спасителтъ — Пастирь, се грижи не толкова за ония, които сж въ стадото. Той казва: „Синъ Човѣчески дойде да спаси погиналото.“ — Мат. 18:11. „Казвамъ ви, че такава радостъ бива на небето за едного грѣшника, който се кае, а не за деветдесетъ и деветъ праведници, които нѣматъ нужда отъ покаяние“. — Лука 15:7.

Всички ние сме съгрѣшили и сме се отдалечили отъ Бога. Христосъ говори, че ние сме подобни на заблудени овце. Той е дошелъ за да ни помогне да живѣемъ безъ грѣхъ. Затова Той ни връща и обратно въ стадото.

А когато ние оставяме грѣха и се възвръщаме къмъ нашия Пастирь, Христосъ казва на ангелитѣ въ небето: „Порадвайте се съ Мене, защото Си намѣрихъ пропадналата овца“. И радостно пѣние на ангелския хоръ изпълва небето съ прекрасни звуци.

Христосъ не ни е представилъ картината съ пастирь, който да се връща опечаленъ, че не е намѣрилъ заблудилата се овца. Въ това имаме залогъ, че нито една отъ заблудилитѣ се овце на Божието паство нѣма да бжде забравена.

Никой нѣма да остане безъ помощъ. Всѣки, който пожелае да се подчини, за да бжде избавенъ, ще бжде намѣренъ отъ Спасителя и изваденъ отъ тинята на грѣха.

Поради това нека се ободри всѣки излѣзълъ отъ стадото Божие! Добриятъ Пастирь те желае. „Помни, че Той „дойде, за да потърси и спаси погиналото“, т. е. тебе.

Да се съмнявашъ въ възможността за спасение е все едно, да се съмнявашъ и въ спасителната сила на Този, който ни е изкупилъ, като е платилъ за това скъпа цена. Нека вѣра да заеме мѣстото на съмнението! Взрете се въ ржцетѣ, прободени за насъ и се оставете на тѣхната сила, въ дѣлото за нашето спасение.

Помни, че Богъ и Спасителътъ бдятъ за васъ и че дѣлото небесно войнство взема участие въ дѣлото за спасение на грѣшника.

Когато Христосъ е билъ на земята, чрезъ чудесата Си е показалъ, че може да спасява. Като е излѣкувалъ болкитѣ на тѣлата, Той е показалъ, че може да премахне и грѣха отъ сърдцата. Той е възврѣщалъ силата на разслабени, слуха на глухи и зрението на слѣпи. Очиствалъ е отъ проказа, както и отъ всѣкакви други болести. По Негова дума, даже и бѣсоветѣ излизали отъ ония, надъ които имали власть. Очевидцитѣ на чудеснитѣ Му дѣла възклицавали: „Що е това Слово, че Той съ власть и сила заповѣдва на нечиститѣ духове и излѣзватъ?“ — Лука 4:36.

По думата на Христа, Петъръ вървѣлъ по водата, като по суша. Обаче, той е трѣбвало да гледа на Спасителя. Щомъ като само отвърналъ отъ Него очитѣ си, той започналъ да потѣва. Така сжщо, когато Петъръ извикалъ: „Господи, избави ме!“, веднага ржката на Спасителя се прострѣла къмъ него, за да го улови. (Мат. 14:28-31.) Така, когато който и да е, извика къмъ Него за помощъ, Спасителътъ простира Своята ржка, за да го спаси.

Спасителътъ е възкресявалъ и мъртви. Умрѣлиятъ синъ на вдовицата отъ градчето Наинъ носѣли вече къмъ гроба, когато ги срещналъ Спасителя. Той хваналъ ржцетѣ на този младъ човѣкъ, подигналъ го и го възврѣналъ живъ на майка му. Тогава всички съпровождащи го се върнали по домоветѣ си, възклицаващи отъ радостъ и хвалещи Бога.

Така, Исусъ възкресилъ още и дѣщерята на Яира, а по думитѣ на Спасителя и Лазаръ, който билъ въ гроба отъ четири дни, излѣзълъ живъ отъ него.

Сжщо така, когато Христосъ дойде на тази земя за втори пѣтъ, гласътъ Му ще проникне въ гробоветѣ и „мъртвитѣ въ Христа ще възкрѣснатъ“ за славенъ, вѣченъ животъ „и, така ще бждатъ всѣкога съ Господа“. — I Солун. 4:16, 17.

Господъ е извършвалъ чудеса презъ земното Си служене. За Своитѣ дѣла Той казалъ въ отговора Си на пратеницитѣ отъ Иоана Кръстителя. Иоанъ се намиралъ въ тъмницата и започналъ да отпада духомъ; Той даже

„Господи помогни ни, загиваме!“

„Така, когато който и да е, извика къмъ Него за помощъ, Спасителъ простира Своята ръка, за да го спаси“.

„Нараненъ и битъ заради насъ“.

започналъ да се съмнява дали наистина Исусъ е Месия. Затова изпратилъ нѣколко отъ ученицитѣ си при Спасителя, за да Го попитатъ :

„Ти ли си, който има да дойде, или друго да очакваме?“ Когато дошли пратенитѣ, Исусъ билъ заобиколенъ отъ много болни, които излѣкувалъ. Цѣлъ день чакали пратеницитѣ, докато Исусъ неуморно помагалъ на страдацитѣ. Най-после Той казалъ :

„Идете, известете на Йоана това, което чувате и видите : слѣпи прогледватъ, хроми ходятъ, прокажени се очистватъ и глухи прочуватъ ; мъртви възкрѣсватъ и на сиромаситѣ се благовествува“ — Мат. 11 : 3—5.

„Така, въ продължение на три и половина години, Исусъ „обикалялъ и вършилъ добри дѣла“. Следъ това дошло времето Му да завърши Своето земно служене. Съ ученицитѣ Си, Той отива въ Иерусалимъ, за да бжде предаденъ тамъ на осждаване и разпятие.

Трѣбвало да се изпълнятъ следнитѣ Негови думи : „Добриятъ Пастиръ полага живота си за своитѣ овце“ — Йоанъ 10 : 11. „Той взе на Себе Си болеститѣ ни и съ скърбитѣ ни се натовари, . . . нараненъ биде заради престѣпленията ни и биенъ биде заради беззаконията ни ; Наказанието биде на Него за нашия миръ и съ Неговитѣ рани ние се изцѣлихме. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всѣки въ пѣтя си ; и Господъ възложи на Него беззаконието на всички ни“. — Исаия 53 : 4—6

ГРИЖАТА НА ПАСТИРЯ

Безопасно лежатъ безъ една стотѣ
Всички въ кошарата;
Но ей, една заблудила е
Отъ грижата пастирска;
И Пастирътъ все дири я, —
Далечъ върху стръмни планини!

„Дали деветдесетъ и деветтѣ
Не Ти стигатъ, Господи?“
Но Пастирътъ дава отговоръ:
„Една овца заблуди! —
По стръмни, тѣсни пжтища
„Ще търся Азъ моята овца!“

Презъ дълбоки води и стръмень пжтъ,
Вредъ безъ отдихъ я търси,
Доде най-последъ Пастирътъ
Намѣри овцата Си!
Гласа ѝ чу въ пустинята,
Когато бѣ близо при смъртъта!

Тѣзи капки отъ кръвъ разпрѣснати
По планински стръмень пжтъ,
Отъ де и отъ що ли сж следи?
— Кръвта сж на Пастиря!
Ранени сж ржце, нозе,
Отъ остри бодили и търне!

Но кога я намѣри радостно
Завърна се Той дома;
„Веселете се съ Мене наедно —
Намѣрихъ Моята овца!“
И ангелитѣ пѣятъ вси:
Господъ е донесълъ Своитѣ Си!“

ВЛИЗАНЕТО НА ГОСПОДА ВЪ ЙЕРУСАЛИМЪ

Исусъ се приближавалъ къмъ Йерусалимъ, за да бжде тамъ на празника Пасха. Заобиколенъ билъ отъ тълпа народъ, който отивалъ, сжщо, на този празникъ.

По Исусово нареждане, двама Негови ученици Му довели оселъ, та яздецъ на него да влѣзе Исусъ въ Йерусалимъ. Ученицитъ метнали дрехитъ си на осела и качили върху му Учителя си. Едва Той тръгналъ и тълпата народъ избухнала въ громъкъ викъ на хваление. Множеството прославяло Исуса като Месия и Царь. Повече отъ петстотинъ години по-рано пророкътъ бѣше предвидѣлъ това събитие:

„Ликувай отъ радость, дъще Сионова, . . . ето твоятъ Царь иде при тебе . . . кроткъ, възседналъ на ослица и на младо осле, синъ на подяремница“. — Захария 9 : 9.

Въ бързо увеличаващата се тълпа всички били радостно възбудени. Тѣ нѣмали ценни дарове за да Му принесатъ, обаче, постилали връхнитъ си дрехи предъ Него. Тѣ кършели зелени клонки отъ смокини и палми и съ тѣхъ постилали пжтя Му, като се надѣвали, че Го придружаватъ въ града Давидовъ, гдето Той ще заеме престола на Отца си, Давида.

По рано Спасителътъ никога не е позволявалъ на ученицитъ Си да Му оказватъ царска почестъ. Обаче, този пжтъ, Той желаелъ да се открие като Спасителъ.

Синътъ Човѣшки скоро е трѣбвало да стане жертва за човѣшкитъ грѣхове. Неговата църква презъ всички следващи години трѣбваше да направи смъртѣта Му предметъ на дълбоко размишление и изучаване. Ето защо, сега е било потрѣбно очитъ на цѣлия народъ да се спратъ върху Него. Следъ такова тържество съ Него, не можеше вече да се скрие отъ свѣта сжда и распятието на Христа. Въ Божието провидение е било предвидено, щото всѣко събитие отъ последнитъ дни на Исусовия земенъ животъ да бжде така ясно означено, та впоследствие никаква сила да не може да Го подхвърли на забравяне.

Въ многочислената тълпа имало и мнозина свидетели на чудната Му сила. Слѣпи, на които Той билъ възвърналъ зрението, вървѣли първи. Нѣми, на които

Той билъ развързалъ устата, по-гръмогласно отъ другитѣ пѣли „Осанна“. Хроми, които Той излѣкувалъ, скачали отъ радостъ и повече отъ другитѣ, се стараели да по-стилатъ пжтя Му съ зелени клонки. Вдовици и сираци превъзнасяли името Му, поради милостивитѣ Му дѣла къмъ тѣхъ. Бидейки по-рано отвратителни, прокажени, изцѣлени по Неговото слово, постилали дрехитѣ си предъ Него. Тукъ се намирали и ония, които били въз-кресени отъ мъртвитѣ, чрезъ Него. Лазаръ, тѣлото на когото бѣ опитало тлѣнието, сега пѣленъ съ сила и мжже-ственостъ, заедно съ радостната тѣлпа, придружавалъ Спасителя въ Йерусалимъ.

Новоприсѣдиняващитѣ се къмъ тѣлпата се заразя-вали отъ вдѣхновението на часа и присѣдинявали въз-клицанията си, на които ехото отеквало по гори и долини: „Осанна Сину Давидову! Благословенъ Идешиятъ въ име Господне! Осанна въ висинитѣ!“ — Мат. 21 : 9.

Много фарисеи наблюдавали тази сцена и били не-доволни. Тѣ чувствували, че губятъ влиянието си предъ народа. Затова съ всички сили тѣ се опитвали да заста-вятъ тѣлпата да мълчи; но тѣхнитѣ изисквания и за-плахи само увеличавали ентузиазма още повече. Като разбрали, че народътъ нѣма да ги послуша, тѣ се про-мъкнали прѣзъ тѣлпата до Исуса и Му казали:

„Учителю, запрети на ученицитѣ Си!“

Тѣ заявявали, че такава бурно събрание е противо-законно и не се допуска отъ властитѣ. Исусъ имъ казалъ: „Казвамъ ви, че ако тия млѣкнатъ, камънитѣ ще зави-катъ.“ — Лука 19 : 39, 40. Тази тържествена сцена е станала по Божие предначертание. Тя е била предсказана отъ пророка и никоя сила въ свѣта не е можела да я пре-дотврати. Дѣлото Божие всѣкога ще се развива, колкото и да се мжчатъ хората да му прѣчатъ, опитвайки се да го сринатъ съ лице на земята.

Когато процесията достигнала върха на хълма, който се издигалъ надъ Йерусалимъ, предъ очитѣ имъ се раз-крила цѣлата красота на града. Поразена отъ гледката му, многочислената тѣлпа млѣкнала отведнажъ. Очитѣ на всички се обърнали къмъ Спасителя, желаейки да про-четатъ и на Неговото чело сжщиятъ възторгъ, който изпитвали тѣ самитѣ.

„Его Царь ты иже . . .“

Исусъ се промѣнилъ, печаленъ облакъ засѣнилъ челото Му. И тѣлпата съ очудване видѣла сълза на лицето Му. Заобикалящитѣ Исуса не можели да разбератъ скръбъта Му, а Той плачелъ за сждбата на вече осждения градъ. Йерусалимъ е билъ предметъ на Неговѣтъ грижи, и сърдцето Му се изпълнило съ страдание, когато Той си представилъ онова опустошение, което е очаквало този градъ въ близко време.

Ако народътъ би вникналъ въ Христовото учение и би Го приелъ като Спасителъ, Йерусалимъ „би стоялъ вѣчно“. Той би станалъ глава на царствата, свободенъ, въ пълна сила на стражата предъ неговитѣ порти, и римскиятъ орелъ не би стоялъ надъ стенитъ му. Отъ Йерусалимъ би летѣлъ гълъбътъ на мира къмъ всички народи. Той би станалъ вѣнецъ на слава за цѣлъ свѣтъ.

Обаче, юдеитѣ отхвърлили Спасителя си, съвсемъ скоро тѣ щѣли да разпнатъ Своя Царъ. И когато слънцето щѣло да заседне, въ сждбата тая нощъ и участъта на Йерусалимъ щѣла да бжде решена за винаги (Приблизително следъ четиредесетъ години, Йерусалимъ е билъ съвсемъ разрушенъ и изгоренъ отъ римски войски).

Вестъта за приближаването на Исуса, придруженъ отъ много народъ последователи, била съобщена на юдейскитѣ началници. Тѣ излѣзли да ги посрещнатъ, съ надежда, че ще разпръснатъ тѣлпата народъ. Вземайки заповѣднически видъ, тѣ питали за Него: „Кой е Този?“ — Мат. 21:10

Съ пълно вдъхновение, ученицитѣ отговорили:

„Адамъ ще ви каже, че Той е Семето на жената, Което ще порази главата на змията.“

„Попитате ли Аврама, той ще ви каже, че Той е — Мелхиседекъ, Царъ Салимски, Князь на мира.“

„Яковъ ще ви каже, че Той е Примирителтъ отъ Юдино колѣно.“

„Исаия ще ви каже: Той е Емануилъ, Чудниятъ, Съветникъ, Богъ Крепкъ, Отецъ на вѣчността, Князь на мира.“

„Иеремия ще ви каже: Отрасълъ Давидовъ, Господъ правда наша.“

„Данаилъ ще ви каже, че Той е — Месия.“

„Осия ще каже, че Той е Господъ, Богъ на воинствата.“

„Йоанъ Кръстителъ ще каже: Този е Агнецътъ Божий,
Който взема върху Си грѣховетъ на свѣта.“

„Великиятъ Йеова ще обяви отъ небесата, че Той е
Неговиятъ възлюбенъ Синъ.“

„Ние ученицитъ Му, заявяваме, че Той е Исусъ,
Месия, Князътъ на живота, Избавительтъ.“

„Даже и Князътъ на тъмнитъ сили ще Го признае,
казвайки: зная те, кой си, светий Божий.“

„МАХНЕТЕ ТОВА ОТТУКЪ!“

На следващия ден Христосъ влѣзълъ въ храма. Преди три години Той намѣрилъ хората да купуватъ и да продаватъ въ двора на храма и като ги избличилъ, изгонилъ ги изъ храма.

Като отишелъ сега въ храма, Той сварилъ сжщата търговия. Двороветѣ били пълни съ добитѣкъ, овци и птици. Тѣхъ продавали на ония, които желяели да принесатъ жертва за грѣха си. Продавачитѣ се занимавали съ измама и обирничество. Поради тази търговия въ храмовия дворъ се вдигалъ такъвъ шумъ, който смущавалъ молящитѣ се вжтре въ храма.

Христосъ застаналъ на стѣпалата на храма и проницателниятъ Му погледъ обхваналъ онова, което ставало на двора. Очитѣ на всички се обърнали къмъ Него. Утихналъ хорскиятъ говоръ и шумътъ отъ добитѣка. Съ трепетъ и очудванѣ всички се взирали въ Сина Божий. Божественостъ се откривала презъ човѣческото и придавала такава слава на Исуса, каквато Той никога още не билъ проявявалъ. Най-после, Той произнесълъ, съ ясенъ гласъ и съ сила, подобна на грозна буря:

Писано е: „Домътъ Ми е домъ за молитва, а вие го направихте разбойнишки вертепъ.“ — Лука 19:46.

Съ още по-голѣма властъ, отколкото преди три години Той казалъ: „Вземете това оттукъ!“

Веднажъ вече свещеницитѣ и началницитѣ въ храма били бѣгали отъ звука на гласа Му. Впоследствие, тѣ се засрамили отъ страха си и решили вече никога да не бѣгатъ по такъвъ сраменъ начинъ. Но и сега тѣ отново изпаднали въ по-голѣмъ ужасъ, и още по-бързо изпълнили заповѣдта на Исуса като бързо се отдалечили отъ храма, гонейки и добитѣка си.

Наскоро храмовиятъ дворъ се изпълнилъ съ народъ, който водѣлъ болнитѣ си при Исуса, за изцѣление. Между тѣхъ имало и такива предъ смъртъ. Тѣзи страдалци чувствували тежкото си положение. Съ молба, тѣ гледали къмъ Христа бояйки се, да не би да забележатъ на челото Му суровостта, която бѣше заставила търгуващитѣ да побѣгнатъ. Но сега на челото Му се четѣло само любовъ и нѣжно състрадание.

Исусъ милостиво приемалъ болнитѣ, и отъ допира до ржцетѣ Му, болеститѣ и страданията изчезвали. Нѣжно Той вземалъ деца на ржце, като успокоявалъ плашливия имъ викъ, изгонвалъ болестъ и страдания изъ малкиитѣ имъ тѣлца, и Ги връщалъ на майкиитѣ имъ здравички и усмихващи се.

Тази сцена поразила свещеницитѣ и началницитѣ, когато тѣ предпазливо се прибрали обратно въ храма. Тѣ чували гласове на мжже и деца да прославятъ Бога. Тѣ видѣли болни изцѣрени, слѣпи прогледнали, глухи прочули и хроми да скачатъ отъ радостъ.

Децата били първи между възклицаващитѣ. Тѣ по-втаряли: „Осанна“, както въ надвечерието на този день, и размахвали палмови клонки предъ Спасителя. Храмътъ се оглашавалъ отъ възклицания:

„Осанна, Сину Давидовъ!“

„Благословенъ Идещиятъ въ име Господне!“ —
Мат. 21:9.

„Ето, твоятъ Царь иде при тебе, праведенъ и спасаващъ“. Захария — 9:9.

Началницитѣ пакъ се опитали да заставятъ щастливитѣ деца да млѣкнатъ, но тѣ били така пълни съ радостъ и възторгъ отъ Исусовитѣ чудеса, што не млѣквали.

Тогавача началницитѣ се обърнали къмъ самия Исусъ, съ искане, Той да имъ заповѣда да млѣкнатъ. Казали Му: „Чувашъ ли какво казватъ тѣ?“ Исусъ имъ отговорилъ: „Да! Нима никога не сте чели: изъ устата на младенци и кърмачета Ти си стѣкмилъ похвала?“ —
Мат. 21:16.

Блажаното преимущество, да възвестяватъ рождението на Христа и да бждатъ съчастници въ Неговото дѣло, било отхвърлено отъ гордитѣ началници. Обаче, славата Му е трѣбвало да се прогласи, и Богъ е избралъ за това тѣзи младенци. Ако биха били заглушени тѣхнитѣ гласчета, то славата на Исуса е щѣла да бжде прогласена отъ камънитѣ на храма.

НА ПАСХАЛНАТА ВЕЧЕРЯ

Синоветъ израилеви взели първата пасха презъ нощта на избавлението си отъ египетското робство. Богъ имъ далъ обещание да ги освободи. Той казалъ, че първородния синъ въ всѣко египетско семейство ще бжде убитъ, и заповѣдалъ да помажатъ спонцитъ на вратитъ си съ кръвта на заклания агнецъ, та ангелтъ на смъртта да ги отмене.

Пасхалното агне тѣ трѣбвало да опекатъ и да го изядатъ сжщата нощъ съ безквасни хлѣбове и горчиви треви, което било символъ на тежкото имъ робство. Като ядели агнето съ бързина, тѣ трѣбвало да сж готови и за пжтъ, т. е. съ обути нозе и съ тояги въ ржце.

Тѣ изпълнили Божието нареждане, и въ сжщата онази нощъ египетскиятъ царъ пратилъ да имъ кажатъ, че тѣ могатъ да заминатъ. На сутринята тѣ тръгнали на пжтъ къмъ обетованата земя.

Следъ това, всѣка година, въ сжщата нощъ, въ която тѣ излѣзли отъ Египетъ, всички израилени правѣли празника Пасха въ Йерусалимъ. На този празникъ всѣко израилево семейство яло агне, печено, съ горчиви треви, съ безквасни хлѣбове, по подобие на праотцитъ си въ Египетъ. Родителитъ разказвали на децата си за Божиитъ добрини, като избавилъ народа Си отъ робство.

Дошло време и Исусъ да прекара Пасхата съ Своитѣ ученици, и Той казалъ на Петра и Йоана да намѣрятъ мѣсто и да приготвятъ пасхалната вечеря.

Голѣмъ народъ се стичалъ въ Йерусалимъ по това време, и живѣещитъ въ града винаги, съ радость, давали гостопримство въ домоветъ си на дошлитъ за Пасхата.

Спасителтъ казалъ на Петра и Йоана, че като отидатъ въ селото, ще срещнатъ човѣкъ, който носи сждъ съ вода. Тѣ трѣбвало да отидатъ следъ него и да влѣзатъ въ дома, въ който той щѣлъ да влезе. Тѣ трѣбвало да попитатъ добрия хазяинъ на този домъ:

„Учителтъ ти казва: где е стаята, въ която да ямъ пасхата съ ученицитъ Си?“

Човѣкътъ щѣлъ да имъ покаже широка пригответена стая; тамъ ученицитъ трѣбвало да приготвятъ пасхал-

ната вечеря. Всичко станало точно тъй, както Спасителятъ имъ казалъ.

На пасхалната вечеря ученицитѣ били насаме съ Христа. Времето, което тѣ преминавали съ Него до пасхалната вечеря, всѣкога е бивало време на радостъ. Този пжтъ Той билъ смутенъ духомъ.

Най-после, Исусъ се обърналъ къмъ тѣхъ съ тонъ на трогателна скръбъ:

„Отъ сърдце пожелахъ да ямъ съ васъ тази пасха, преди да пострадамъ.“

На масата имало сладко вино. Той взелъ чаша отъ него и като поблагодарилъ, казалъ: „Вземете я и раздѣлете помежду си, защото, казвамъ ви, нѣма да пия отъ лозовия плодъ докле не дойде царството Божие.“ — Лука 22:11, 15, 17, 18.

Това било последенъ пжтъ, когато Христосъ прекаралъ вечерята съ ученицитѣ Си. Въ действителность, това била и последната пасха, която тѣ трѣбвало да паятъ, понеже агнето се колело за да предизвестява народа за смъртъта на Христа. А следъ като самъ Христосъ, като Божий Агнецъ, щѣше да бжде закланъ за грѣховетѣ на свѣта, нѣмаше вече да има нужда да се колятъ агнета, символизиращи Христовата смъртъ.

Юдеитѣ като решили да отхвърлятъ Христа и да Го разпнатъ, въ сжщность, заедно съ Него отхвърлили и всичко онова, което придавало ценность и значение на празника Пасха. Следъ това време, пазенето на този празникъ станало не повече отъ излишенъ обрядъ.

Предъ духовния погледъ на Христа преминали сценитѣ на Неговата велика жертва. Той билъ вече подъ сѣнката на кръста и сърдечно страдалъ. Известни Му били всички преживявания, които Го очаквали. Той знаелъ, че неблагодарность и жестокость ще Му въздадатъ тия, които Той бѣ дошелъ да спаси. Но Той мислѣлъ не за собственитѣ Си страдания. Той душевно страдалъ за тия, които щѣха да отхвърлятъ Спасителя си и ще загубятъ вѣчния животъ. Мислитѣ му били отправени сжщо така и за ученицитѣ Му. Той знаелъ, че следъ като пострада, на тѣхъ предстои да продължатъ борбата въ този свѣтъ.

Той ималъ много нѣщо да имъ каже, което да остане въ сърдцата имъ, когато Него нѣма да Го има повече при тѣхъ. Затова Той искалъ да имъ говори въ

време на последната вечеря, преди смъртта Си; сега Той видѣлъ, че не може да говори съ тѣхъ по това, защото тѣ не били готови.

Възникналъ споръ помежду имъ. Тѣ все още продължавали да мислятъ, че Христосъ ще се възцари, и всѣки отъ тѣхъ искалъ да има най-голѣмото мѣсто въ царството Му. Тѣ изпитвали, по тази причина, ревностъ и недобри чувства единъ къмъ другъ.

Появила се и друга причина за недоволство. На празника имало обичай, слугата да омива нозетѣ на гоститѣ. Сждъ съ вода, омивалникъ и престилка били приготвени, но нѣмало слуга. Нѣкой отъ ученицитѣ трѣбвало да изпълни тази служба, но всѣки отъ тѣхъ решилъ въ себе си, да не става слуга на брата си. Никой отъ тѣхъ не искалъ да омие нозетѣ на другия. Така, умълчани, тѣ седѣли на масата.

Исусъ почакалъ извѣстно време, за да види, какво тѣ ще направятъ, после станалъ отъ масата, препасалъ се съ престилката, налялъ вода въ омивалника и започналъ да измива нозетѣ на ученицитѣ Си. Той билъ огорченъ отъ спора имъ, но не ги упрекнулъ съ сурови думи. Той на дѣло имъ далъ примѣръ на любовь, като станалъ слуга на ученицитѣ Си. Като свършилъ, казалъ имъ:

„И тѣй, ако азъ, Господъ и Учитель, ви омиехъ нозетѣ, то и вие сте длъжни да омивате нозетѣ единъ другиму. Защото ви дадохъ примѣръ, да правите и вие сщото, каквото азъ ви направихъ.“ — Йоанъ 13:14, 15.

Съ това Исусъ имъ показалъ, че тѣ трѣбва да си помагатъ едни на други. Вмѣсто да се стараятъ да получатъ висше мѣсто за себе си, всѣки е трѣбвало да бжде готовъ да служи на другия.

Спасителтъ е дошелъ въ този свѣтъ, за да послужи на другитѣ. Той живѣлъ, за да помага на беднитѣ и грѣшнитѣ. И Той желае, ние да постъпваме подобно на Него.

Ученицитѣ се засрамили отъ своята завистъ и себелюбие. Сърдцата имъ сега се изпълнили съ чувство на любовь къмъ Учителя и единъ къмъ другъ. Така тѣ се приготвили да внимаватъ на Христовитѣ думи.

Докато тѣ още били на масата, Исусъ взелъ хлѣбъ, и като благодарилъ, преломилъ го и имъ далъ, казвайки:

„Това е Моето тѣло, което за васъ се дава; това правете за Мой споменъ“. Сжщо взелъ и чашата следъ вечерята, казвайки:

„Тая чаша е новиятъ заветъ съ Моята кръвь, която за васъ се пролива.“ — Лука 22:19, 20.

Хлѣбътъ и виното представятъ Христовото тѣло. Както хлѣбътъ билъ преломенъ и виното пролѣно, така и Христовото тѣло било преломено на кръста, а кръвьта Му пролѣта за нашето спасение.

Като приемаме хлѣба и виното, ние показваме, че вѣрваме въ това. Ние показваме, че се разкайваме за грѣховетѣ си и приемаме Христа, като нашъ Спасителъ.

Ученицитѣ, стояйки съ Христа на вечерята, видѣли, че Той все още се намиралъ въ състояние на дълбока скръбъ. Като че тъменъ облакъ легналъ надъ всички тѣхъ, и тѣ стояли и ядѣли мѣткомъ. Най-сетне, Исусъ казалъ: „Истина ви казвамъ, единъ отъ васъ ще ме предаде.“ Ученицитѣ се наскърбили и били поразени отъ тия думи. Всѣки се стремялъ да изследва сърдцето си, дали не се намира въ него макаръ и сѣнка само отъ недобри мисли срещу Учителя имъ.

Единъ следъ други, тѣ започнали да питатъ: „Да не съмъ азъ, Господи?“

Само Юда мълчалъ. Това привлѣкло къмъ него погледитѣ на всички. Като забелѣзалъ, че го гледатъ, и той попиталъ: „Да не съмъ азъ, Рави?“

Исусъ отговорилъ съ печална сериозностъ: „Ти каза“. — Мат. 26:21, 22, 25. Исусъ измилъ нозетѣ и на Юда, но това не му въздействувало да обикне Спасителя повече. Той билъ възмутенъ, гдето Исусъ извършва работа на слуга. Сега той се убедилъ, че никога Христосъ нѣма да стане царъ, и решението му да Го предаде, още повече се засилило въ Юда. Даже това, че намѣрението му е било известно на Спасителя, не породило никакъвъ страхъ въ сърдцето му. Въ гнѣва си, той бързо излѣзълъ отъ стаята, за да изпълни нечестното си решение. Следъ излизането на Юда всички се почувствували облегчени. Лицето на Спасителя свѣтнало и мжката, която теготяла сърдцата на ученицитѣ, се разпрѣснала.

Спасителтъ продължилъ да говори на ученицитѣ. Той казалъ, че ще отиде въ дома на Своя Отецъ, гово-

рилъ имъ да се молятъ въ Негово име и че молитвигѣ имъ ще бждатъ непременно чути.

И Той се молилъ за тѣхъ, просейки отъ Отца да ги пази отъ злия и тѣ да се обичатъ единъ други, както Той ги е възлюбилъ.

Исусъ се молилъ и за насъ, както и за Своитѣ първи ученици. Той казалъ:

„И не само за тѣхъ се моля, но и за ония, които по тѣхното слово ще повѣрватъ въ Мене, да бждатъ всички едно; както Ти, Отче, си въ Мене, и азъ въ Тебе, тѣй и тѣ да бждатъ въ Насъ едно, — та да повѣрва свѣтътъ, че Ти Си ме пратилъ . . . и си ги възлюбилъ, както Мене възлюби.“ — Йоана 17: 20—23.

ВЪ ГЕТСИМАНИЯ

Животътъ на Христа на земята е билъ животъ на молитва. Много часове е прекарвалъ Той насаме съ Бога и често е отправялъ усърдни моления къмъ Своя небесенъ Отець. Само по този начинъ Той е получавалъ сила и мъдростъ, които сж Го подкрепяли въ работата Му, и сж Го запазвали отъ падение и изкушенията на сатана.

Следъ пасхалната вечеря, Исусъ отишелъ съ ученицитъ Си въ Гетсиманската градина, кждето често ходилъ да се моли. По пътя за тамъ, Той говорилъ на ученицитъ Си наставлявалъ ги; а когато приближили до градината, Той станалъ странно мълчаливъ.

Цѣлиятъ Свой животъ Исусъ е живялъ въ присѣтствието на Своя Отець. Духъ Божий Му билъ постояненъ ръководителъ и помощникъ. Въ всѣко дѣло, което извършвалъ, Той въздавалъ слава Богу, казвайки: „Отъ самосебе си азъ нищо не мога да направя“. И ние нищо не можемъ да направимъ отъ самосебе си. Само ако уповаваме на Христовата сила, ние можемъ да побеждаваме изкушенията и да изпълняваме Божията воля на земята. Ние трѣбва да имаме такова детинско довѣрчиво упование въ Него, каквото той е ималъ къмъ Своя Отець. Ето, Христосъ е казалъ: „Безъ Мене не можете да вършите нищо“. — Йоанъ 15 : 5.

Ужасната нощъ на агонията за Спасителя започнала, когато Той почналъ да се приближава къмъ градината. Изглеждало, като че ли Божието присѣтствие, което било Негова опора, Го е оставило. Той започналъ да преживява това, което става съ човѣка, когато Богъ го е оставилъ.

Христосъ е трѣбвало да понесе грѣхотъ на свѣта. И ето сега, когато тѣ били възложени Нему, изглеждало, че злото било повече, отколкото Той може да понесе. Тежестъта на грѣха била толкова ужасна, че Той билъ изкушаванъ да мисли, че Богъ вече не може да Го обича.

Изпитващъ това ужасно отвращение на Отца къмъ грѣха, Той казалъ думитъ: „Душата ми е прескрѣбна до смъртъ“.

При вратата на градината Той оставилъ почти всички Свои ученици, като взелъ съ Себе си само Петра, Якова

и Йоана, и съ тѣхъ влѣзълъ въ градината. Това били най-усърднитѣ Му последователи и близки помощници. Но Той не можелъ даже и тѣхъ да допустне да бждатъ свидетели на страданията Му. Той имъ казалъ: „Останете чукъ, и бждете будни съ Мене“. — Мат. 26: 38.

Като се отдалечилъ отъ тѣхъ на известно разстояние, Той падналъ на лицето Си. Исусъ чувствувалъ, че грѣха на свѣта Го раздѣля отъ Отца. Пропастъта помежду имъ изглеждала толкова широка, мрачна и дълбока, че Го докарвала въ трепетъ.

Христосъ страдалъ не за свои грѣхове, а за грѣхове на свѣта. Той чувствувалъ Божия гнѣвъ за грѣха сжщо така, както ще го чувствува грѣшникътъ въ великия день на сжда.

Въ агония, Христосъ падналъ на земята. Отъ бледнитѣ Му уста излизало възклицание, пълно съ горчевина: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тая чаша, не обаче, както Азъ искамъ, а както Ти искашъ.“ — Мат. 26 : 39.

Въ продължение на цѣлъ часъ, Спасителътъ самъ е понасялъ това ужасно страдание. Следъ това Той отишелъ при ученицитѣ Си, очаквайки да чуе думи на съучастие. Но той не срещналъ никаква утеха, защото тѣ спѣли. Тѣ се събудили отъ звука на гласа Му, но едва Го познали: до толкова страданието било промѣнило лицето Му. Като се обърналъ къмъ Петра, Исусъ му казалъ: „Симоне, спишъ ли? Не можà ли единъ часъ да постоишъ буденъ?“ Марко 14 : 37.

Преди още да отидатъ въ градината, Исусъ казалъ на ученицитѣ Си: „Всички вие ще се съблазните поради Мене презъ тая нощъ, защото е писано: „Ще поразя Пастира и ще се прѣснатъ овцитѣ“. Всички тѣ, обаче, заявявали, че за Него ще отидатъ въ тъмница и на смъртъ. А бедниятъ, самоувѣренъ Петъръ добавилъ: „дори и всички да се съблазнятъ, азъ, обаче — не“. — Марко 14 : 27, 29.

Ученицитѣ уповавали на себе си. Тѣ не гледали на Всемогщия Помощникъ, както ги съветвалъ Христосъ. Затова, когато Спасителътъ се нуждаелъ повече отъ всѣкога отъ тѣхното съчувствие и молитви, тѣ се оказали заспали. Даже Петъръ спѣлъ. Спѣлъ и Йоанъ, любимиятъ ученикъ, който се бѣше облѣгналъ на гъръ.

дитѣ на Исуса. А пъкъ, неговата любовь спрямо Учителя е трѣбвало да го застави да бодърствува. Неговата усърдна молитва е трѣбвало да се пресѣдини къмъ молитвата на Спасителя презъ време на преживѣната отъ Него агония. Спасителтъ бѣ прекарвалъ цѣли нощи въ молитви за Своитѣ ученици, за да не оскудѣе вѣрата имъ презъ време на изпитания. А всички тѣ не могли да бодърствуватъ съ Него нито единъ часъ.

Ако сега Христосъ би попиталъ Якова и Йоана: „Можете ли да пиете чашата, която Азъ пия и да се кръстите съ кръщението, съ което Азъ се кръщавамъ“ — тѣ не биха отговорили така решително, както преди: „можемъ“. — Марко 10 : 38, 39.

Сърдцето на Спасителя било пълно съ съжаление и съчувствие къмъ слабостта на ученицитѣ Му. Той се страхувалъ за тѣхъ, да не би тѣ да не могатъ да понесатъ изпитанията, които Неговитѣ страдания и смъртъ ще имъ донесатъ. Той не ги избличилъ грубо. Той мислилъ за изпитанията, които ги очаквали, и казалъ: „Бж-дете будни и се молете, за да не паднете въ изкушение.“ Той самъ извинилъ неизпълнениятъ имъ дългъ спрямо Него: „Духътъ е бодъръ, а плътта — немощна. — Матей 26 : 41. — Какъвъ примѣръ на нѣжна, любвеобилна жалость е далъ Спасителтъ!

И отново Синътъ Божий билъ обзетъ отъ свръхчовѣшка агония. Губящъ съзнание и изнемогващъ, Той дошелъ на сжщото мѣсто и се молилъ, както и по-рано: „Отче Мой, ако не може ме отмина тая чаша, безъ да я изпия, нека бжде Твоята воля“. — Мат. 26 : 42.

Отъ агония и напрегната молитва, кървавъ потъ се появилъ по челото на Спасителя. Той пакъ дошелъ до Своитѣ ученици, очаквайки състрадание, но отново пакъ ги намѣрилъ да спятъ. Присѣтствието Му отново ги пробудило. Тѣ съ страхъ погледнали лицето Му, защото по него имало кървави петна. Тѣ нѣмали сила да разбератъ вжтрешнитѣ Му мжчения, които отразявало Неговото лице.

За трети пжтъ Той отишелъ да се моли. Ужасъ на голѣма тъмнина Го обхваналъ. Той изгубилъ близостта на Отца, а безъ Него се страхувалъ, да не би човѣшката Му природа да не понесе изпитанията.

И при третото молене, Той казалъ сжщото. На ангелитъ се искало да Го облекчатъ, но не имъ било възможно да го сторятъ: Синътъ Божий е трѣбвало да изпие чашата, или свѣтътъ да погине. Той виждалъ безпомощността на човѣка, виждалъ силата на грѣха. Ужасътъ отъ осждения свѣтъ минавалъ предъ мисления Му погледъ. И Той се решилъ за последенъ пжтъ: да спаси човѣка, та ако ще би това да коствува и самия Него. Той бѣ оставилъ небеснитъ дворове, гдето е имало всичко — чистота, щастие и слава, за да спаси заблудената овца — свѣта, който е попадналъ въ беззаконие и Той нѣмаше да измѣни на Своето намѣрение.

И сега молитвата Му диша вече само покорность: „Ако не може Ме отмина тая чаша, безъ да я изпия, нека бжде Твоята воля.“

Като мъртавъ пада Спасительтъ на земята. Около Му нѣма никого отъ ученицитъ Му, за да го подкрепи, да намокри челото Му, което, наистина било обезобразено повече отъ всички човѣшки синове. Христосъ самъ и нѣма никой човѣкъ съ него!

Обаче, Богъ е страдалъ съ Сина Си заедно. Ангели сж наблюдавали мжкитъ на Спасителя. Настжпва мълчание на небето. Арфитъ не звучатъ. Ако човѣкъ би могълъ да види недоумението въ Ангелскитъ сонмъ, когато тѣ мълчали и съ скръбъ гледали какъ Отецъ отнелъ Своя свѣтълъ лжчъ, любовь и слава отъ Своя възлюбенъ Синъ, то човѣкъ по-добре би разбралъ, какъ отвратителенъ е грѣхътъ въ Божиитъ очи.

Но ето, могщъ ангелъ бърза въ помощъ на Спасителя. Той подига челото на божествения Страдалецъ и показва небето. Той Му казва, че Той е излѣзълъ победителъ надъ сатана. Поради това, милиони други победители ще бждатъ въ царството Му.

Небесенъ миръ почива на обагреното съ кръвъ чело на Спасителя. Той е понесълъ това, което никое човѣшко сжщество не е въ състояние да понесе. Той е вкусилъ отъ страданията на смъртъта за всѣки човѣкъ.

Тогава Спасительтъ отново отива при ученицитъ Си и пакъ ги намира да спятъ. Ако тѣ биха били бодърствували и биха се молили съ Учителя си, тѣ биха получили помощъ, за да могатъ да понесатъ изпитанията,

които ги очаквали. Като пренебрегнали това, тѣ не придобили сила за часа на изпитанията.

Гледайки съ скръбъ на тѣхъ, Спасителятъ казалъ:
„Вие още спите и почивате ли? Ето наближи часътъ,
и Синъ Човѣчески се предава въ рѣцетъ на грѣшници.“

Въ това време, когато Исусъ изрекълъ тия думи,
Той вече чувалъ стѣпките на търсящитѣ Го, и казалъ:

„Ставайте, да вървимъ! Ето приближи се оня, който
Ме предава.“ — Мат. 26:45, 46.

ПРЕДАВАНЕ И АРЕСТУВАНЕ

Никаква следа отъ понесенитѣ страдания не личала на челото на Спасителя, когато Той пристѣпилъ да посрещне Своя предателъ. Стойки предъ ученицитѣ Си, Исусъ попиталъ тѣлпата:

„Кого търсите?“

Тѣ отговорили: „Исусъ Назорея“.

Исусъ имъ казалъ: „Азъ съмъ.“ — Иоанъ 18:4, 5.

Когато Исусъ произнесълъ тѣзи думи, ангелътъ, който билъ до Исуса, застаналъ между Него и народа. Божествена свѣтлина осияла лицето на Спасителя. Въ при-сѣствието на такава божествена слава, разбойническата тѣлпа не могла да противостои. Всички отъ нея: свещеници, началници, войници паднали на земята, като мъртви.

Ангелътъ си отминалъ и свѣтлината изчезнала. Исусъ останалъ спокоенъ и твърдъ. Ученицитѣ били толкова поразени, щото не казали никаква дума.

Римскитѣ войници се изправили на нозетѣ си. Заедно съ свещеницитѣ и Юда, тѣ заобиколили Спасителя. Тѣ, изглежда, се засрамили отъ слабостта си и се страхували да не би Исусъ да избѣга. Спасителътъ ги попиталъ пакъ: „Кого търсите?“ Тѣ пакъ Му отговорили: „Исуса Назорея.“ Тогава, Спасителътъ имъ отговорилъ: „Казахъ ви, че съмъ Азъ; и тѣй, ако Мене търсите, тѣхъ оставете (показалъ къмъ ученицитѣ Си), да Си идатъ.“ — Иоанъ 18:7, 8.

Въ този страшенъ часъ Христосъ мислилъ за ученицитѣ. Той не искалъ тѣ да страдатъ, даже тогава, когато Нему предстояла тъмница и смъртъ.

Юда — предателътъ, не забра вилъ защо е дошелъ. Той се приближилъ до Исуса и Го цѣлуналъ. Исусъ му казалъ: „Друже, защо си дошелъ?“ Гласътъ Му треперѣлъ, когато Той добавилъ: „Юдо, съ цѣлуване ли предавашъ Сина Човѣчески?“ — Лука 22:48.

Тѣзи кратки думи е трѣбвало да затрогнатъ сърдцето на Юда; обаче, всѣко чувство и порядъчностъ, изглеждало, били изчезнали отъ Юда. Юда се билъ отдалъ напълно въ властѣта на Сатана. Той стоялъ дръзко предъ Господа и не се срамувалъ да Го предаде на тѣлпата роби.

Спасителътъ не отблъсналъ цѣлувката на предателя. Съ това Той е далъ примѣръ на снисхождение, любовъ

и съжаление. Ако ние сме Негови ученици, трѣбва да постѣпваме сѣщо така съ нашитѣ врагове, както Той е постѣпилъ съ Юда.

Тѣлпата отѣ убийци станала дръзка, като видѣла че Юда се докосналъ до Този, отѣ славата на Когото тѣ току що били поразени. Тѣ хванали Спасителя, свързали рѣцетѣ Му, рѣце, които вършили само добро.

Ученицитѣ не допушали и мисълъ, че Исусъ ще се остави да Го хванатѣ. Тѣ знаели, че силата, предѣ която тия хора бѣха преди малко паднали като мъртви, може да ги държи въ сѣщото състояние, докато Христосъ и другаритѣ Му си намѣрятѣ безопасно убѣжище. Затова тѣ били разочаровани и възмутени, когато видѣли да носятъ връвъ, за да свържатѣ рѣцетѣ на Този, Когото тѣ толкова много обичали. Петъръ, въ гнѣва си, бързо извадилъ ножъ, опитвайки се да защити своя Учитель. Обаче, той само отсѣкълъ ухото на слугата на първосвещеника.

Като видѣлъ това, Исусъ си освободилъ рѣцетѣ, макаръ римскиятъ войникъ да ги държалъ здраво, и съ думитѣ: „Оставете, спрете се!“ (Лука 22:51.) допрѣлъ се до раненото ухо и го изцѣрилъ. Тогавя Той казалъ на Петра: „Повърни ножа си на мѣстото му, защото всички, които се залавятъ за ножъ, отѣ ножъ ще погинатѣ. Или мислишъ, че не мога сега помоли Своя Отецъ и Той ще ми представи повече отѣ дванайсетъ легиона ангели? Но какъ ще се сбжднатѣ Писанията, че тѣй трѣбва да бжде?“ — Мат. 26:52—54.

„Да не изпия ли чашата, която Ми е далъ Отецъ?“ — Йоанъ 18:11.

Ученицитѣ се съблазнили, като видѣли, че Спасителятъ не прави усилия да се освободи отѣ враговетѣ Си, и Го осждали за това. Тѣ не можели да разбератѣ, защо Той се покорява на тѣлпата и поразени отѣ страхъ Го оставили и побѣгнали.

Христосъ бѣ предсказалъ, че тѣ ще Го напустнатѣ.

„Ето, настава часъ, даже дошелъ е“, бѣ казалъ Той, „да се разпрѣснете, всѣки при своитѣ си, и Мене да оставите самъ, обаче, азъ не съмъ самъ, защото Отецъ е съ Мене.“ — Йоанъ 16:32.

ПРЕДЪ СВЕЩЕНИЦИТЪ АННА, КАЙЯФА И СИНЕДРИОНА

Исусъ билъ изведенъ отъ Гетсиманската градина, придружаванъ отъ тълпата слуги. Той трудно вървѣлъ, защото ржцетъ Му били здраво свързани, а и стражата Го следвала. Първомъ Го отвели при Анна, който порано заемалъ първосвещеническото мѣсто, но сега билъ смѣненъ отъ зетя си, Кайяфа. Нечестивиятъ Анна пожелалъ пръвъ да види Исуса Назорея свързанъ, арестуванъ. Той се надѣвалъ да изпита нѣщо отъ устата Му, което да послужи като поводъ за обвинение. Съ такива мисли той запитвалъ Спасителя за Неговитъ ученици и за учението Му. Христосъ отговорилъ:

„Азъ открито говорихъ на свѣта; Азъ винаги поучавахъ въ синагогитъ и въ храма, гдето отредъ се събиратъ юдеитъ и скришомъ нищо не съмъ говорилъ“.

После, като се обърналъ къмъ запитвача, Исусъ му казалъ: „Защо питашъ Мене? Питай ония, които сж слушали, що съмъ имъ говорилъ“. — Йоанъ 18:20, 21.

Самитъ свещеници изпращали съгледатели, които да наблюдаватъ Исуса и да донасятъ всѣка Негова дума. Чрезъ тия истини, тѣ знаели що е училъ Исусъ и какво е вършилъ за събрания народъ, когато преминавалъ по разни мѣста. Тия шпиони се стараели да хванатъ Исуса въ нѣкои думи, за да има въ що да Го обвинятъ. Затова Спасителятъ казалъ на Анна: „Питай ония, които сж слушали. . .“, т. е. обърнете се къмъ вашитъ шпиони: тѣ сж слушали и знаятъ какво съмъ говорилъ Азъ. Тѣ могатъ да кажатъ и въ що се състои Моето учение.

Думитъ на Христа били толкова проникателни и точни, щото свещеникътъ чувствувалъ, че хванатиятъ, арестуваниятъ чете мислитъ му.

Единъ отъ слугитъ на Анна, желаейки да се покаже усърденъ къмъ достойнството на господаря си, ударилъ Исуса по лицето, казвайки: „Тѣй ли отговаряшъ на първосвещеника?“

На това Исусъ кротко отговорилъ:

„Ако говорихъ зле, докажи злото: ако ли добре, защо Ме биешъ?“ — Йоанъ 18:22, 23.

Христосъ е могълъ да повика на помощъ легиони ангели, но въ Неговата земна мисия влизаше и това, да понесе насмѣшки и оскръбленія отъ хората.

Отъ дома на Анна, Спасителтъ билъ отведенъ въ двореца на Кайяфа. На Христа предстояло да бжде сжденъ отъ Синедриона. Докато членоветъ му се събирали, Анна и Кайяфа започнали пакъ да Му задаватъ въпроси, но тѣ не чули нищо такова, което би могло да имъ послужи за обвинение.

Щомъ като се събрали членоветъ на Синедриона, Кайяфа заелъ председателското мѣсто. Отстрани му стояли сждии; предъ него били римскитъ войници, пазащи Спасителя; изотзадъ била тълпата негодници, която Го обвинявала.

Тогавъ Кайяфа заповѣдалъ на Христа да извърши предъ тѣхъ едно отъ могъщитъ Си чудеса. Но Спасителтъ не показвалъ даже и видъ, че слуша думитъ му, макаръ да е билъ достатъченъ само единъ Неговъ пронизващъ, огненъ погледъ, който бѣ заставилъ да избѣгатъ търгуващитъ въ храма, за да застави и тая тълпа отъ човѣкоубийци да бѣга.

Юдеитъ въ това време били подчинени на римлянитъ и нѣмали право да наказватъ съ смъртъ. Синедрионтъ е могълъ само да вземе сждебно решение, но това решение, е трѣбвало да се предаде за утвърждаване отъ римската власть.

За да изпълнятъ нечестивото си намѣрение, е било нужно да намѣрятъ такова обвинение срещу Спасителя, че и римлянитъ да се съгласятъ, че Той е достоенъ за наказание.

Свещеницитъ имали много доказателства, че Исусъ е говорилъ противъ преданията имъ и противъ много тѣхни наредби. Лесно можели да се намѣрятъ и доказателства за това, че Исусъ билъ изобличавалъ свещеници и книжници, като ги наричалъ лицемѣри и човѣкоубийци. Но това нѣмало да подействува на римлянитъ, които и сами презирали фарисейското лицемѣрие.

Много обвинения се казали противъ Христа, но нито едно не било подходяще: или свидетелитъ не били съгласни помежду си, или самото обвинение било отъ такъвъ видъ, че римлянитъ нѣмало да му обърнатъ внимание. Опитали се да накаратъ Исуса да отговори на въпро-

ситѣ имъ, но Той показвалъ видъ, че не ги и слуша. Мълчанието на Исуса е предсказано отъ пророкъ Исаяя така:

„Той бѣ измъчванъ, но страдаше доброволно и уста Си не отваряше; като овца бѣ Той заведенъ на клане, и както агне предъ стригачитѣ Си е безгласно, така и Той не отварѣше устата Си. — Исаяя 53:7.

Свещеницитѣ вече почнали да се страхуватъ, че нѣма да намѣрятъ никакво обвинение противъ Него, предъ Пилата. Тѣ прибѣгнаха къмъ последното средство: първосвещеникътъ дигналъ дѣсната си ржка къмъ небето и съ клетва се обърналъ къмъ Исуса:

„Заклевамъ Те въ правия Богъ, да ни кажешъ, Ти ли Си Христосъ, Синъ Божий? — Мат. 26:63.

Спасителтъ никога не се е отричалъ отъ мисията Си или отъ отношението Си къмъ Отца. Той мълчаливо понасялъ личното оскръбление, обаче винаги е говорилъ ясно и опредѣлено, когато ставало въпросъ: „Не е ли Той Синъ Божий?“

Ушитѣ на всички настрахнали, за да чуятъ, и очитѣ на всѣкиго се обърнали къмъ Исуса, когато Той отговорилъ:

„Ти рече.“

По обичая на онова време, това означавало „Да“, или „Имено така, както ти казвашъ.“ Това била най-добрата решителна форма на утвърдителенъ отговоръ. Изглеждало, че небесна свѣтлина освѣтила блѣдото чело на Спасителя, когато Той добавилъ: „Казвамъ ви, обаче: отъ сега ще видите Сина Човѣчески, седналъ отдѣсно на силата и идещъ на небеснитѣ облаци.“ — Мат. 26:64

Съ тия думи, Исусъ имъ представилъ картина, противоположна на сцената, която сега се разигравала. Той показалъ къмъ бждещето време, когато ще заеме мѣстото на Върховенъ Сѣдия на небето и на земята. Тогава Той ще седне на престола на Своя Отецъ, и когото Той обвини, такъвъ никога не ще намѣри вече оправдание.

На слушателитѣ Си, Исусъ посочилъ този день, когато ще дойде заобиколенъ не отъ присмиващи Му се негодници, но на небеснитѣ облаци, съ сила и слава голѣма. Тогава Той ще бже придружаванъ отъ легионъ ангели. Тогава Той ще произнесе присѣда надъ враговетѣ Си, всрѣдъ които ще бже и тълпата Негови обвинители.

Шомъ Исусъ произнесълъ тия думи, заявявайки, че е Синъ Божий и Сждия на свѣта, първосвещеникътъ си раздралъ дрехата, въ изразъ на негодувание, и протягащъ ржка къмъ небето, казалъ:

„Той богохулствува! Каква нужда имаме вече отъ свидетели? На, сега чухте богохулството Му. Какъ Ви се струва?“ Сждитѣ отговорили: „Заслужава смъртъ“ . — Мат. 26: 65, 66.

Да сждятъ подсждимия ноше, било противно на юдейския законъ. Макаръ, че осжждането на Исуса било вече решено, но формалниятъ сждъ трѣбвало да стане презъ деня.

Исуса премѣстили въ помещението на войницитѣ и тамъ тия последнитѣ почнали издевателства надъ Него и Му се присмивали.

Сутринтъ отново Го довели предъ Сжда и окончателно Го осждили. Тогава сатанинска яростъ обхванала началници и народъ. Ревътъ на гласоветѣ имъ билъ като ревъ на диви звѣрове. Тѣ се нахвърляли срещу Исуса съ викове: „Той е виновенъ за смъртъ, предайте Го на смъртъ!“ И, ако не били войницитѣ, тълпата би Го разкъсала на парчета. Но римскитѣ стражи се намѣсили и съ силата на оржието спрѣли тълпата отъ насилия.

Свещеници, началници и обвинители, заедно се гаврили съ Спасителя. Тѣ покрили лицето Му съ парче отъ стара одежда, и удряйки Го по лицето, питали:

„Проречи ни, Христе, кой Те ударя?“ — Мат. 26: 68.

Като снели одеждата отъ лицето Му, единъ отъ гаврящитѣ се плюлъ въ лицето Му.

Ангелитѣ Божии отнесли въ докладитѣ си точно, всѣки оскърбителенъ погледъ, всѣка оскърбителна дума и всѣка постъпка срещу възлюбления имъ Повелитель. Ще дойде день, когато тия низки хора, които се надсмивали и плюели въ мълчаливата и бледа уста на Христа, ще Го видятъ пакъ, но въ блѣсъкъ, който надминава свѣтлината на слънцето.

Ю Д А

Юдейскитѣ началници много желаели да поставятъ Исуса подъ своя власть, но отъ страхъ на възмушение, не искали да направятъ това открито. Ето защо, тѣ търсѣли нѣкого, който тайно да имъ предаде Исуса, и намѣрили Юда, единъ отъ дванадесеттѣ ученици, човѣка, който да се съгласи на това низко дѣло.

Юда всѣкога обичалъ паритѣ, но по-рано не билъ толкова нечестивъ, та да извърши такова престѣпление. Той поддържалъ въ себе си зълъ духъ на користолюбие, докато този духъ станалъ главния двигателъ въ живота му, и най-после го докаралъ до решение, да продаде своя Учитель за тридесетъ сребърника, каквато била цената на единъ робъ. — Изходъ 21: 28—32. И той продалъ своя Учитель, съ цѣлувка, въ Гетсимания.

Юда вървѣлъ стѣпка по стѣпка следъ Спасителя изъ Гетсиманската градина до сѣда предъ юдейскитѣ началници. Той не допусналъ мисълта, че Исусъ ще се остави да Го убиятъ, както имали намѣрение да направятъ юдеитѣ.

Отъ минута на минута той очаквалъ Неговото освобождение и защита отъ божествена сила, както ставало по-рано. Но часове минавали и Исусъ покорно се подчинявалъ на всѣкакви оскръблениа, които Му причинявали. Тогава ужасъ обзелъ предателя: безъ всѣко съмнение, той е предалъ Учителя си на смъртъ!

Когато приближавало сѣдѣтъ да се свърши, Юда вече не билъ въ сила да понесе угризенията на нечистата си съвѣсть. Въ сѣдебната зала отведнажъ се раздалъ хрипливъ гласъ, който изпълнилъ съ ужасъ сърдцата на присѣтстваващитѣ:

„Той е невиненъ. Пощади Го, Кайяфе! Той не е направилъ нищо достойно за смъртъ!“

Сѣдитѣ видѣли високата фигура на Юда, който се мжчелъ да си пробие пѣтъ презъ тѣлпата. Лицето му било бледо и печално, едри капки потъ облѣли челото му. Като дошелъ бързо до мѣстото на сѣдитѣ, той хвърлилъ предъ първосвещеника сребърницитѣ, за които билъ продалъ своя Учитель.

Като хваналъ края на одеждата на Кайяфа, той го молилъ да освободи Исуса, казвайки, че Той е невиненъ. Кайяфа, като го отблъсналъ сърдито, казалъ: „Що ни е грижа, ти му мисли.“ — Мат. 27:4.

Тогава Юда падналъ въ нозетѣ на Исуса. Признавайки Исуса за Синъ Божий, той Го молилъ да се освободи отъ враговетѣ Си.

Спасителтъ знаелъ, че въ сжщностъ Юда не се разкайва за това, което е сторилъ, но недостойниятъ ученикъ се страхувалъ отъ наказанието за своето ужасно престѣпление. За самото предаване на непорочния Божий Синъ, той не скърбѣлъ.

Христосъ не произнесълъ думи на укоряване. Като погледналъ на Юда, Той казалъ съ съжаление:

„За този часъ Азъ дойдохъ на свѣта.“

Шепотъ на очудване се разнесълъ въ тълпата. Съ недоумение тѣ наблюдавали кротостта на Христа спрямо предателя Му.

Юда разбралъ, че молбитѣ му сж напраздни избѣгалъ отъ залата съ вика:

„Късно! Късно!“

Той чувствувалъ, че нѣма да може да издържи, да гледа разпятието на Исуса, и въ отчаянието си отишълъ и се обесилъ. А късно въ сжщия день, когато нечестивата тълпа водила Спасителя отъ сѣдебния дворъ на Пилата, къмъ Голгота, на разпятие, виковетѣ и смѣха всредъ тълпата внезапно замлъкнали: минавайки край една поляна видѣли подъ едно сухо дърво тѣлото на Юда.

Това било отвратително зрелище: вжжето не издържало тежкото тѣло и се скъсало; при падането тѣлото се прѣснало и кучета го ближели. . .

Тлѣннитѣ му останки били веднага събрани; не останало мѣсто за присмѣхи и побледнѣлитѣ лица на мнозина свидетелствували за ужаснитѣ мисли, съ които се борили. Изглеждало, че възмездието вече бѣ сполетѣло този, който бѣ виновникъ за Исусовата кръвъ.

ПРЕДЪ ПИЛАТА

Следъ като сждитѣ отъ Синедриона осждали Христа, веднага Го повели къмъ Пилата, римския управителъ, за потвърждение на присждата и привеждането ѝ въ изпълнение.

Юдейскитѣ свещеници и началници не можели да влѣзатъ въ сждебния дворъ на Пилата, защото по обрядния законъ на този народъ, тѣ биха се осквернили съ това и не биха могли да участвуватъ въ празнуването на Пасхата.

Въ слѣпотата си, тѣ не разбрали, че Исусъ е истинската Пасха, и че следъ отричането си отъ Него, великиятъ празникъ не е ималъ вече за тѣхъ никакво значение.

Като погледналъ на Исуса, Пилатъ веднага видѣлъ, че предъ него стои човѣкъ съ благородни черти на лицето и осанка, пълна съ достоинство. Никаква следа на престоупностъ не се виждала на лицето Му. Пилатъ, като се обърналъ къмъ свещеницитѣ ги запиталъ:

„Въ какво обвинявате Тоя човѣкъ?“ — Йоанъ 18:29.

Обвинителитѣ не желяели да дадатъ подробенъ отговоръ и не били подготвени за отговоръ на този въпросъ. Тѣ знаели, че у тѣхъ нѣмало истински доказателства, на основание на които римскиятъ управителъ да може да Го осжди. Затова свещеницитѣ повикали на помощъ лъжливи свидетели. „И почнаха да Го обвиняватъ, говорейки:

„Намѣрихме Тогова, че развратява народа ни и забранява да се дава кесарю данѣкъ, като казва за Себе Си, че билъ Христосъ, Царь“. — Лука 23:2.

Това било лъжа. Христосъ ясно потвърдилъ, че е правилно да се дава данѣкъ на царя. Когато законниците, изкушавайки Го, запитвали по този въпросъ, Той имъ казалъ:

Отдайте, прочее, Кесаревото Кесарю, а Божието Богу“. — Мат. 22:21.

Пилатъ не билъ въведенъ въ заблуждение отъ показанията на тѣзи лъжесвидетели. Той се обърналъ къмъ Спасителя и попиталъ:

„Ти ли си юдейскиятъ Царь?“ — Матей 27:11.
Исусъ отговорилъ: „Ти казвашъ“.

Слушащ Неговия отговоръ, Кайяфа и които били съ Него, обърнали внимание на Пилата, че Исусъ се признава в прѣстѣплението, въ което Го и тѣ обвиняватъ. Съ викове тѣ започнали да искатъ за Него смъртна присѣда.

Тѣй като Христосъ не възразявалъ на обвинителитѣ Си, Пилатъ Му казалъ :

„Нищо ли не отговаряшъ? Вижъ, за колко работи свидетелствуватъ противъ Тебе“.

„Но Исусъ нищо вече не отговори, тѣй че на Пилатъ бѣше чудно“. — Марка 15:4, 5.

Пилатъ се смутилъ. Той не видѣлъ доказателства за виновността на Исуса и не питаелъ довѣрие къмъ обвинителитѣ Му. Благородниятъ видъ и спокойното държане на Спасителя били въ пълна противоположностъ съ възбудеността и яростта на Неговитѣ обвинители. Това произвело върху Пилата силно впечатление и той билъ напълно увѣренъ въ невинността на Христа.

Съ надежда да чуе отъ Исуса истината, той Го взелъ настрана и попиталъ :

„Ти ли си юдейскиятъ царъ?“

Христосъ не далъ прямо отговоръ на въпроса му, но попиталъ :

„Отъ себе си ли говоришъ това, или други ти казаха за Мене?“

Духътъ Божий се борилъ съ Пилата. Въпросътъ на Исуса билъ зададенъ съ намѣрение да накара Пилата да пита своето собствено сърдце. И Пилатъ разбралъ значението на въпроса. Неговото собствено сърдце било открито предъ Него и той чувствувалъ, че душата му е смутена отъ това. Обаче, гордостъ изпъкнала въ сърдцето му и той отговорилъ :

„Та азъ юдеинъ ли съмъ? Твоятъ народъ и първосвещеницитѣ Те предадоха на мене; какво си сторилъ?“

Пилатъ пропусналъ благоприятния часъ за своето спасение. Но Исусъ искалъ да му помогне да разбере, че Той е дошелъ не за това, да стане земенъ царъ затова казалъ :

„Моето царство не е отъ този свѣтъ : ако бѣше царството Ми отъ този свѣтъ, Моиѣ слуги щѣха да се борятъ, за да не бѣда предаденъ на юдеитѣ; но сега царството Ми не е отъ тукъ“.

Пилатъ тогава попиталъ : „И тѣй, царь ли си Ти?“

Исусъ отговорилъ : „Ти казвашъ, че съмъ царь. Азъ за това се родихъ и за това дойдохъ на свѣта, за да свидетелствувамъ за истината ; всѣки, който е отъ истината, слуша гласа Ми“.

Пилатъ искалъ да узнае що е истина. Умътъ му билъ смутенъ. Той жадно внимавалъ въ всѣка дума на Спасителя и сърдцето му горѣло отъ желание да узнае що е въ действителность истина и какъ да я приеме. Той запиталъ Исуса :

„Що е истина ?“

Но той не изслушалъ отговора. Шумътъ на тълпата, която се намирала вънъ отъ сѣдебния дворъ, се усилилъ до сѣщински ревъ. Свещеницитѣ искали незабавни действия отъ страна на управителя и Пилатъ трѣбвало да се върне къмъ длъжността си на сѣдия. Като излѣзълъ при юдеитѣ, той имъ рекълъ :

„Азъ не намирамъ никаква вина у Него“. — Иоанъ 18:33—38.

Тѣзи думи отъ устата на сѣдията-езичникъ се явявали като упрѣкъ на низостъта и лъжата на израилевитѣ началници, които обвинявали Исуса.

Думитѣ на Пилата разочаровали свещеницитѣ и старейшинитѣ и ги докарали до ярость, която не знаея граници. Тѣ дълго били устройвали зимислитѣ си и очаквали този случай. Виждайки, че се явява възможность Христосъ да бѣде освободенъ, тѣ били готови да Го разкъсатъ на части.

Изгубвайки разсѣдъкъ и самообладание, тѣ дали свободна воля на злитѣ си чувства и отъ устата имъ се сипѣли проклятия. Тѣ се държали не като хора, но като демони. Съ високъ гласъ тѣ укорявали Пилата и го заплашвали, че ще се оплачатъ отъ него на римския императоръ. Тѣ обвинявали Пилата въ нежелание да осѣди Исуса, Който, както тѣ твърдѣли, възстава срещу царя. Тѣ наново викнали :

„Той бунтува народа, като поучава по цѣля Юдея, начевайки отъ Галилея до тукъ“. — Лука 23:5.

До това време Пилатъ и не мислилъ за осѣждането на Исуса, като билъ увѣренъ въ Неговата невинность. Като чулъ, че е отъ Галилея, той решилъ да Го

изпрати при Ирода, управителъ на тази областъ, който въ сжщото време билъ въ Иерусалимъ. По такъвъ начинъ, Пилатъ мислилъ да снесе отговорността отъ себе си, и да я прехвърли на Ирода.

Безсънната нощъ и гладътъ изтощили Исуса. Той страдалъ сжщо и отъ изтезанията, които му наложили. Пилатъ Го предалъ отново на войниците и тѣ Го отвели всрѣдъ насмѣшките и оскръбленията на тълпата.

ПРЕДЪ ИРОДА

Иродъ още нито веднажъ не билъ виждалъ Исуса, но ималъ желание да Го види, а сжщо и проявяването на чудесната Му сила. Когато довели Спасителя при него, тълпата, която Го съпровождала, се вълнувала и стѣснявала около Него; едни викали едно, други — друго. Иродъ казалъ да млъкнатъ, за да разпита арестувания.

Съ любопитство и съжаление той гледалъ бледото лице на Спасителя. Той видѣлъ на Неговото чело следи отъ дълбока мъдростъ и чистота. Подобно на Пилата, и той билъ убеденъ, че само поради злоба и завистъ юдеитѣ обвинявали Исуса.

Иродъ поискалъ отъ Исуса да направи предъ него нѣкое отъ Своитѣ удивителни чудеса. Той обещава на Спасителя да Го освободи, ако изпълни волята му. По негова заповѣдь довели предъ него единъ сакатъ човѣкъ и искалъ Исусъ да го изцѣри. Обаче, Спасителтъ стоялъ предъ тѣхъ, като че ли нищо не виждалъ и не чувалъ.

Синъ Човѣчески, взелъ на Себе Си човѣшка природа, и затова е трѣбвало да постъпва така, както постъпва човѣкъ въ подобенъ случай. Той не направилъ чудо, за да удовлетвори любопитството, или пъкъ за да избави Самия Себе Си отъ страдания и унижения, които трѣбва да понася човѣкъ, който се намира въ подобни условия.

Обвинителитѣ на Исуса се уплашили, когато чули, че Иродъ иска чудеса отъ Него. Повече отъ всичко, тѣ се ужасявали отъ проявяването на божествената сила: то би разрушило всичкитѣ имъ намѣрения, а може би да имъ струва и живота. Затова тѣ закрещѣли, че Исусъ върши чудесата Си съ силата на Веелзевула, княза на демонитѣ.

Нѣколко години преди тѣзи произшествия, Иродъ билъ слушалъ учението на Иоана Кръстителя, и то му направило силно впечатление; при все това, той не оставилъ своята невъздържаностъ и грѣховенъ животъ. Сърцето му се ожесточавало все повече, и най-сетне, на едно пиянско тържество, той, за да угоди на нечести-

вата Иродиада, заповѣдалъ да отсѣкатъ главата на Иоана Крстителя.

Това докарало Ирода до още по-голъмо ожесточение на сърдцето. Той не можелъ да понесе Исусовото мълчание. Лицето му се помрачило отъ гнѣвъ и той почналъ да заплашва Спасителя, Който продължавалъ да стои неподвиженъ и мълчаливъ.

Христосъ е дошелъ въ свѣта, за да изцѣлява съкрушенитѣ по сърдце. Ако Той би могълъ съ Своето слово да изцѣри рани на разкайващи се отъ грѣхове сърдца, Той не би мълчалъ въ това време. Но въ Него нѣмало думи за такива, които потѣпквали истината.

Спасителтъ би могълъ да каже на Ирода думи, които да понижатъ ушитѣ на ожесточения царь. Той би могълъ да го порази съ страхъ и трепетъ, като изложи предъ него цѣлото нечестие на живота му и ужаса отъ идващата участъ. Но Христовото мълчание се явявало най-силното избличение.

Ухото, което бивало всѣкога отворено за всѣко проявление на човѣшката мѣка, сега оставало безучастно къмъ повеленията на Ирода. Ухото, което е бивало чувствително къмъ молбата и на най-последния грѣшникъ, стояло глухо къмъ думитѣ на гордия царь, който не чувствувалъ нужда отъ Спасителя.

Въ гнѣва си, Иродъ се обърналъ къмъ тълпата и обявилъ Исуса за измамникъ. Но Христовитѣ обвинители знаели, че Той не е измамникъ. Лично тѣ били видѣли много Негови чудеса, за да повѣрватъ на Иродовитѣ думи.

Следъ това, цартъ започналъ срамно да оскърбява и да се надсмива надъ Сина Божий. „Но Иродъ съ войницитѣ си, като Го унизи и подигра, облѣче Го въ свѣтла дреха и Го изпрати назадъ при Пилата“. — Лука 23: 11.

При вида на това, какъ Исусъ мълчаливо понесълъ всички унижения, въ Ирода се явило странно предположение, че предъ него стои необикновенъ човѣкъ. Той се смутилъ при мисълта, че задържаниятъ може да е божествено сщество, слѣзло на земята, и не се осмѣлилъ да потвърди осждането на Исуса, а за да се освободи отъ ужасната отговорностъ, той изпратилъ Спасителя обратно при Пилата.

ПИЛАТОВАТА ПРИСЖДА НАДЪ ИСУСА

Когато юдеитѣ се завърнали отъ Ирода, водейки съ себе си Исуса, Пилатъ билъ твърде недоволенъ и ги попиталъ, какво искатъ отъ него. Той имъ напомнилъ, че вече е разпиталъ Исуса и не е намѣрилъ никаква вина въ Него. Той недвусмислено имъ заявилъ, че тѣ сж дошли съ обвинения противъ Исуса, но нито едно отъ тия обвинения не сж могли да докажатъ; освенъ това, като завели Исуса при Ирода, който, както и тѣ, билъ юдеинъ, той сжщо не билъ намѣрилъ никаква вина въ Него, която да заслужава смъртъ. Но за да ги успокои, имъ казалъ:

„И тѣй, следъ като Го накажа, ще Го пусна“. — Лука 23:16.

Въ това Пилатъ проявилъ слабостъ на характера си. Той самъ призналъ, че Исусъ е невиненъ; за какво, тогава ще Го наказва? Пилатъ допусналъ компромисъ. Юдеитѣ не пропуснали това и съ заплашване изплашили римския управителъ, настоявайки за изпълнение на искането имъ и въ края на краищата, тѣ получили осждането Исуса на смъртъ.

Тълпата все по-громко и громко викала, че пленникътъ заслужава смъртъ.

Докато Пилатъ се бавѣлъ, не знаейки що да прави, донесли му едно писмо отъ жена му, съ следното съдържание:

„Не прави нищо на тоя Праведникъ, защото днесъ, насъне много пострадахъ за Него.“ — Мат. 27:19.

Пилатъ побледнѣлъ, прочитайки писмото; обаче, тълпата станала още по-настойчива, като гледала нерешителността му.

Пилатъ виждалъ, че трѣбва да предприеме нѣщо. У тѣхъ имало обичай на празника Пасха да се пуца по нѣкой затворникъ, когото пожелаятъ. Нѣколко дни преди това, римскитѣ войници били уловили прочутия тогава разбойникъ, на име Варава. Той билъ разваленъ човѣкъ, злодей и разбойникъ. И Пилатъ се обърналъ къмъ народа, произнасяйки съ твърде сериозенъ тонъ:

„Кого искате да ви пусна: Варава ли, или Исуса наричанъ Христосъ?“ — Мат. 27:17.

Тѣ отговорили: „Премахни Тогова, а пусни ни Варава!“ — Лука 23:18.

Очудениятъ и разочарованъ Пилатъ не можель да произнесе ни дума. Той изгубилъ уважението на гълпата и властта надъ нея, затова, че, като действувалъ не по собственото си убеждение, се обръщаль къмъ нея за указания. Следъ това той станаль инструментъ само въ ржката на гълпата. Тя го управлявала по волята си. Пилатъ попиталь:

„А какво да сторя съ Исуса, наричанъ Христосъ?“

Тѣ, въ единъ гласъ, викнали: „Да бжде разпнатъ!“

Управительтъ казалъ: „Та какво зло е сторилъ?“

Но тѣ още по-силно крещѣли: „Да бжде разпнатъ!“
— Мат. 27: 22—23

Пилатъ пребледнѣль, слушайки вика: „Да бжде разпнатъ!“ Той не мислѣль, че ще се дойде до тамъ. Нѣколко пѣти той имъ повторилъ, че въ Него нѣма никаква вина, но въпрѣки това народътъ решително искаль да Го предаде на най-ужасната смъртъ. Той наново имъ поставилъ въпросъ:

„Какво зло е сторилъ Той?“

Въ отговоръ се разнесълъ най-ужасенъ викъ:

„Разпни Го! разпни Го!“ — Лука 23: 20, 21, 22.

Пилатъ се решилъ на последния опитъ, за да извика съжаление въ гълпата. Исусъ билъ изведенъ предъ нея, омаломощенъ отъ изтощение и покритъ съ рани и Го бичували предъ читѣ на обвинителитѣ Му.

„И войницитѣ, като слетоха вѣнецъ отъ тѣрни, наложиха Му го на главата, и Му облѣкоха багреница, и думаха:

„Радвай се Царю Юдейски! и Му удряха плесници“
Иоанъ 19: 2, 3.

Тѣ Го заплювали. Една нечестива ржка взела трѣстъ, поставила я въ Неговата ржка и ударила вѣнеца на челото Му, така, че бодлитѣ отъ тѣрнетѣ се впили въ темето Му и кръвъ бликнала по Неговото лице и брада.

Сатана ржководилъ войницитѣ при изтезанията на Спасителя. Неговото намѣрение било, да предизвика, ако е възможно отмъщение отъ Христова страна, или да Го застави да извърши чудо за освобождението Си и по такъвъ начинъ, да пропадне цѣлиятъ планъ за спасение на човѣчеството. Едничко само петно въ Неговия човѣшки животъ, едничка само слабостъ въ човѣшката Му природа при понасяне тежкия изпитъ, и Агнецътъ

Божий би се оказалъ несъвършенна жертва, а спасението на хората — несполучливо!

Но Този, Който заповѣдва на небесното войнство и въ единъ моментъ може да повика на помощъ легиони свети ангели, отъ които единъ само е достатъченъ за да победи тази жестока тълпа, Който може да поразитъ мжчителитѣ си само съ едно проявяване на божественото Си величие, — Този, пълненъ съ достоинство, смирено се покорявалъ до най-дълбокото унижение и оскърбление.

Както постъпкитѣ на мжчителитѣ Му унизили самитѣ тѣхъ по-низко отъ всѣка човѣщина, дали имъ сатанинско подобие, така пъкъ смиреното търпение на Исуса Го възвишило надъ човѣшкото и доказало, че Той е Синъ Божий.

Пилатъ билъ дълбоко трогнатъ отъ безропотното търпение на Спасителя. Той изпратилъ войници да докаратъ Варава въ сждебната зала и представилъ предъ тълпата двамата затворници. Когато посочилъ Спасителя, той произнесълъ: „Ето човѣкътъ! извеждамъ ви Го, за

„Ето човѣкътъ!“

да разберете, че не намирамъ въ Него никаква вина“. — Иоанъ 19:4, 5.

Така стоялъ Божиятъ Синъ, облѣченъ въ багренница, съ търненъ вѣнецъ, а горната частъ на тѣлото Му голо до пояса. На гърба Му се виждали дълги рани отъ ударитѣ съ бичове, изъ които течала кръвъ. Лицето Му било сжщо обагрено съ кръвъ и върху му личали следи отъ страдание и изтощение; но Той никога не билъ тѣй прекрасенъ, както сега. Всѣка Негова черта изразявала нѣжностъ, самоотверженостъ и дълбоко съжаление къмъ жестокитѣ Му мжчителѣ.

Поразително противоположенъ Нему билъ затворникътъ, който стоялъ до Него. Всѣка черта отъ лицето на Варава показвала, че той е истински, задебѣлъ злодей.

Всрѣдъ народа нѣкои почувствували състрадание къмъ Исуса. Даже свещеницитѣ и началницитѣ се убедили въ това, че Той билъ точно Този, за Когото се и представялъ. Но тѣ не искали да се подадатъ на доброто чувство. Като подбудили тѣлпата къмъ бѣсна яростъ, началници, свещеници и народъ пакъ започнали да викатъ:

„Разпни, разпни Го!“

Най-сетне, излѣзълъ отъ себе си, поради тази безразсждна, отмѣстителна и жестока тѣлпа, Пилатъ произнесълъ:

„Вие Го вземете и разпнете, защото азъ не намирамъ въ Него вина!“ — Иоанъ 19:5, 6.

Пилатъ съ все сила се стремѣлъ да освободи Исуса, но юдеитѣ крещѣли:

„Ако пустнешъ Тогова, не си приятель на Кесаря. Всѣки, който прави себе си царь, е противникъ на Кесаря“. — Иоанъ 19:12.

Това засегнало слабото мѣсто на Пилата. Той вече билъ заподозрѣнъ отъ римското правителство и едно донесение отъ подобенъ характеръ, би се явило гибелно за него.

„Пилатъ, като видѣ, че нищо не помага, а се усилива смутнята, взе вода, та оми ржце предъ народа и рече: невиненъ съмъ за кръвта на този Праведникъ; вие му мислете“. — Матей 27:24.

Напраздно мислѣлъ Пилатъ по тоя начинъ да снесе отъ себе Си вината за осжждането на Исуса. Ако Той би действувалъ, решително и твърдо още отъ самото начало, постжпвайки по указанията на собствената си

свѣсть, волята му не би била покорена на тълпата; тѣ не биха се осмѣлили да му диктуватъ.

Неговото колебание и нерешителность, послужили за гибельта му. Той видѣлъ, че не ще може да спаси Исуса отъ смъртъ и сжщевременно да запази мѣстото си като управителъ. Той предпочелъ да пожертвува невинния животъ, за да запази властта си. Като отстѣпилъ на исканията на тълпата, той пакъ заповѣдалъ да бичуватъ Исуса и после Го предалъ на разпятие.

Уви! предвиждането не спасило Пилата отъ това, отъ което той толкова много се страхувалъ. Той билъ лишенъ отъ почеститѣ на високото си положение. Съ смутена свѣсть и съ оскърбено самолюбие, той завършилъ живота си, нѣколко години по-късно, следъ разпятието на Спасителя.

Така всѣки, който отстѣпва предъ грѣха, ще поже не само скръбъ и погибель. „Има пѣтъ, който се струва правъ на човѣка, но краятъ му е пѣтъ къмъ смъртъ.“ — Притчи 14:12.

Когато Пилатъ обявилъ себе си невиненъ за Христовата кръвъ, Кайяфа отговорилъ съ повишенъ викъ:

„Кръвта Му нека бжде върху насъ и върху чедата ни“ — Мат. 27:25.

Тѣзи ужасни думи били повторени отъ свещеницитѣ, а после и отъ народа.

Ужасната присжда тѣ навлѣкли сами на себе си, а ужасно наследство тѣ оставили и на потомството си.

Това се изпълнило буквално надъ тѣхъ въ страшнитѣ сцени при разрушението на Иерусалимъ, четиридесетъ години по-късно. То се изпълнява буквално и надъ разпрѣснатия, презиранъ и угнетенъ юдейски народъ до день днешенъ. Присждата, която тѣ сами произнесли надъ себе си, ще се изпълни съ още по-голѣма точность, когато настане последниятъ день на разплатата. Тогава положението ще се измѣни и „Този Исусъ“ ще дойде, „въ пламененъ огънь да отмъщава на ония, които не познаватъ Бога“ — Деян. 1:11; II Сол. 1:8.

Тогава тѣ ще извикатъ къмъ скалитѣ и планинитѣ: „Паднете върху насъ и скрийте ни отъ лицето на Оногова, Който седи на престола и отъ гнѣва на Агнето; защото дойде великиятъ день на гнѣва Му, и кой може устоя?“ — Откр. 6:16, 17.

ГОЛГОТА

Исуса повели набързо къмъ Голгота подъ виковетѣ и присмѣхитѣ на тѣлпата. Когато Исусъ преминалъ презъ двора на Пилата, тежкиятъ кръстъ, който билъ приготвенъ за Варава, билъ възложенъ на Неговия нараненъ и облянъ въ кръвь гърбъ. Сѣщо така били възложени кръстове и на разбойниците, които трѣбвало да бждатъ подложени на смъртно наказание, едновременно съ Исуса.

Кръстътъ билъ много тежкъ за Спасителя, който билъ изнуренъ отъ страдание и скръбъ. Той преминалъ кжсо разстояние и падналъ подъ тежестъта, загубващъ съзнание.

Когато Исусъ дошелъ на Себе Си, наново възложили кръста не плещитѣ Му. Той направилъ нѣколко крачки и наново падналъ като мъртъвъ. Изтезателитѣ Му разбрали, че Той не ще може да иде далечъ подъ такава тежестъ и за известно време изпаднали въ недоумение кому да възложатъ този униженъ товаръ.

Изведнажъ, насреща имъ се появилъ Симонъ Кириееца и него накарали да носи кръста до Голгота.

Синоветѣ на Симона били Христови ученици, но самъ той още не билъ приелъ Исуса. По-късно, въ сетнешния си животъ, Симонъ билъ благодаренъ за преимуществото, което му се отдало, да носи кръста на Христа. Тежкиятъ кръстъ, който го заставили да носи, послужилъ за обръщането му. Събитията на Голгота и думитѣ, произнесени отъ Исуса, го подбудили да приеме Исуса като Синъ Божий.

Като пристигнали на мѣстото за распятието, завързали осжденитѣ къмъ инструментитѣ за наказанието. Двата разбойници се борили съ тия, които ги разпъвали на кръстъ; Спасителътъ не се съпротивлявалъ.

Исусовата майка Го придружавала въ това ужасно шествие къмъ Голгота. Тя тѣй много желаела да Му помогне, когато падналъ изнемогващъ подъ тежестъта на кръста, но не я допустнали. На всѣка крачка, презъ това мъчително шествие, тя очаквала да се прояви дадената Му отъ Бога сила и да се освободи отъ ржцетѣ на тази разбойническа тѣлпа. И сега, когато настаналъ последниятъ моментъ и разбойниците били вече привър-

зани къмъ кръстоветъ си, тя преживѣвала ужасно недоумение. Нима Този, Който е давалъ животъ на умиращитъ, ще се отдаде на разпятие? Нима Синътъ Божий ще приеме за Себе Си тази жестока смъртъ? Нима тя се е мамила въ вѣрата си, че Той е Месия?

Тя видѣла Неговитъ ржце разпрострени на кръста — тѣзи ржце, които сж се разпростирали всѣкога само за да благославятъ страдащитъ! Донесли чукъ и гвоздеи и когато ги забивали презъ нѣжното тѣло, загубилата съзнание майка на Исуса била отнесена на ржце отъ съкрушения въ сърдце ученикъ, за да не гледа повече тази тежка картина.

Спасителътъ не роптаелъ, не се оплаквалъ; лицето му продължавало да бжде бледо и сериозно; едри капки потъ се появили по челото Му. Ученицитъ Му побѣгнали отъ тази страшна сцена. Той гъпчелъ жлеба самъ, и никой отъ народитъ не билъ съ Него.“ — Исая 63:3.

Въ това време, докато войницитъ извършвали работата си, мислитъ на Исуса се пренесли отъ собственитъ Му страдания, къмъ ужасната отплата, която на времето си ще постигне Неговитъ гонители. Той ги съжалилъ поради незнанието имъ и се помолилъ за тѣхъ:

„Отче, прости имъ, понеже не знаятъ, що правятъ!“
Лука 23:34

Христосъ тѣй желаелъ да получи право да стане ходатай за хората предъ Отца! Неговата молитва за враговетъ Му обхващала цѣлия свѣтъ. Тя включвала въ себе си всѣки грѣшникъ, който е живѣлъ или ще живѣе, отъ началото на свѣта и до края на времето.

Когато съгрѣшаваме, Христосъ бива разпъванъ отново, за насъ. Той простира прободенитъ Си ржце предъ престола на Отца и казва: „Прости имъ, защото не знаятъ що правятъ!“

Щомъ приковали Христа на кръста, войницитъ подигнали кръста и съ сила го вмъкнали въ ямата, приготвена за целта. Това причинило остри болки на Божия Синъ.

Пилатъ направилъ надписъ на латински, гръцки и еврейски езикъ и го заковалъ надъ главата на Исуса, та всѣки да може да види този надписъ. Писано било:

„Исусъ назорей, Царь Юдейски.“

Юдеитѣ искали да промѣнятъ този надписъ. Първо-свещеникътъ казалъ:

„Недей писа: Царь Юдейски, но че Той каза: Царь Юдейски съмъ.“

Обаче, Пилатъ, чи безъ това недоволенъ отъ себе си, за проявената слабостъ, вече твърде много презиращъ тѣзи завистливи и нечестни началници, отговорилъ:

Каквото писахъ, писахъ.“ — Иоанъ 19:19,21,22.

Воинцитѣ си раздѣлили дрехитѣ на Исуса. Една отъ тѣхъ била изцѣло изтъкана, и се явилъ споръ за нея. Най-после, решили да хвърлятъ жребие за тази одежда. Божиятъ пророкъ бѣ предрекълъ, че това така ще стане: Той казва:

„Псета Ме окржжиха, сбирщина злосторници Ме обиколи, пробиха Ми ржце и нозе. Дѣлятъ помежду си дрехитѣ Ми и за одеждата Ми хвърлятъ жребие.“ — Син. Псал. 21:17—19.

Когато издигнали Исуса на кръста, настанала ужасна сцена. Свещеници, началници и книжници се присѣединили къмъ тѣлпата, за да се присмиватъ надъ умирающия Синъ Божий. Тѣ казвали:

„Ако си Ти юдейскиятъ Царь, спаси се самъ!“ — Лука 23:37.

„Други спаси, а Себе Си не може да спаси. Ако Той е Царь Израилевъ, нека сега слѣзе отъ кръста, и ще повърваме въ Него. Надѣваше се на Бога, нека сега Го избави, ако Му е угоденъ: понеже бѣ казалъ: Синъ Божий съмъ.“ Мат. 27:42, 43.

„Минувачитѣ Го хулѣха, като клатѣха глава и думаха: Уа! Ти, Който разрушавашъ храма, и въ три дни го съзиждашъ, спаси Себе Си и слѣзъ отъ кръста!“ — Марко 15:29, 30.

Христосъ би могълъ да слѣзе отъ кръста. Но ако Той би направилъ това, ние никога не бихме могли да получимъ спасение. За насъ Той е вкусилъ смъртъ.

„А Той бѣ изпораненъ за нашитѣ грѣхове и мжченъ за нашитѣ беззакония; наказанието за нашия миръ биде върху Него, и чрезъ Неговитѣ рани ние се изцѣлихме.“ Исая 53:5.

На кръста

С М Ъ Р Т Ъ Т А Н А Х Р И С Т А

Въ това време, когато Христосъ предавалъ драгоценния Си животъ, Той не билъ подкрепянь отъ подема, който се явява при тържествената радостъ; наопаки, Неговото сърдце се разкъсвало отъ душевно страдание и Той билъ съкрушенъ отъ скръбъ. Но това не било страхъ отъ страданието и смъртѣта, а било давящата Го тежестъ на грѣха на цѣлия свѣтъ и чувството за загубването любовѣта на Отца. Ето това сломило сърдцето на Спасителя и Го накарало да загине по-бърже.

Христосъ изпиталъ това, което ще изпитатъ грѣшниците, когато дойде времето да разбератъ цѣлата тежестъ на вината си, и че тѣ сж се завинаги изключили отъ радоститѣ и небесния свѣтъ.

Ангелитѣ се взирали, съ недоумение, въ агонията на отчаяние, която изживявалъ Синътъ Божий. Неговото вътрешно страдание било така голѣмо, че надвишавало болкитѣ, причинени отъ разпятието.

Самата природа Му съчувствувала. Слънцето, което свѣтило ясно до пладне, внезапно се покрило съ мракъ. Около кръста настѣпила тъмнина, подобна на тая презъ нощѣта. Тази свръхестествена тъмнина траяла цѣли три часа.

Неописуемъ страхъ обхваналъ тълпата. Проклятията и ругателствата спрѣли. Мжже, жени и деца паднали на земята, поразени отъ ужасъ.

Понѣкога проблѣсвала свѣткавица презъ мрака, и освѣтявала кръста и разпнатия Спаситель. Всички мислѣли, че вече е настѣпилъ часа за отмъщение.

На деветия часъ тъмнината се дигнала отъ земята, но все още заобикаляла Спасителя, като плащеница. Изглеждало, че свѣткавицитѣ се устремявали къмъ Него, висящия на кръста. Тогавя Той извикалъ съ гласъ на отчаяние: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставилъ?“ — Мат. 27 : 46.

Въ това време мракътъ обхваналъ и Иерусалимъ и юдейскитѣ долини. Когато погледитѣ на всички се устремили по направление на този злополученъ градъ, всички забелязали грознитѣ молнии на Божия гнѣвъ, отправени надъ него.

Отведнажъ, мракътъ, който обвивалъ кръста, се дигналъ. Съ ясенъ, звученъ, като отъ трѣба гласъ, който като че се разнасялъ по цѣлата вселена, Исусъ извикалъ:

„Свърши се!“ — Иоанъ 19:30. „Отче, въ Твоитѣ рѣце предавамъ духа Си.“ — Лука 23:46.

Свѣтлина освѣтила кръста. Лицето на Спасителя сияело отъ слава, подобна на слънчевата. Тогава Той наклонилъ глава на гърдитѣ Си и умрѣлъ.

Тълпата, като парализирана, задържаща диханието си, не можела да откъсне погледа си отъ Спасителя. пакъ тъмнина обгърнала земята и се чулъ глухъ тън-тежъ, подобенъ на силния трѣсъкъ на грѣма. Следъ тѣхъ последвало и силно земетресение.

Хората били потресени и изпадали на земята. Настъпило страшно смущение и ужасъ. Въ околнитѣ планини, скалитѣ се изкъртали и съ грохотъ падали и се търкаляли въ долинитѣ. Гробове се разтворили и много мъртви тѣла били изхвърлени. Изглеждало, като че ли природата се разпада на атоми. Свещеници, началници, войници и народъ лежали проснати на земята.

Въ момента на Христовата смъртъ нѣкои отъ свещеницитѣ служили въ Иерусалимския храмъ. Тѣ усетили земетресението, и въ сѣщия моментъ завесата на храма, която раздѣляла Светая отъ Светая светихъ, се раздрала отгоре до долу отъ безкрѣвна рѣжа, която нѣкога бѣше написала и думи на присѣда по стената на Валтасаровия дворець. Светая светихъ на земното светилище не била вече свята. Вече никога повече Божието присѣствие нѣмаше да осѣни очистилицето на ковчега. Никога повече Божието одобрение или Неговото негодувание нѣмаше да се прояви съ свѣтлина или тъмнина върху скъпоценнитѣ камъни по нагрѣдника на първосвещеника.

Съ смъртъта на Христа на Голгота се открилъ новиятъ и живъ пѣтъ, както за езичници, така и за юдеи.

Ангелитѣ тържествували, когато Спасителътъ казалъ: „Свърши се!“ Великиятъ планъ на спасението билъ изпълненъ! Чрезъ животъ на послушание Адамовитѣ синове могатъ, най-после, да достигнатъ Божието присѣствие.

ВЪ ГРОБА НА ЙОСИФА

Измѣна къмъ римското правителство, ето престѣпленieto, за което билъ предаденъ Исусъ на смъртъ. Такива престѣпници пазѣли въ особено, за тѣхъ пригответо, мѣсто. Иоанъ се терзаелъ при мисълта, че Исусовото тѣло ще бѣде снето отъ безсърдечнитѣ войници и погребано безъ подобающи почести. Обаче, той не можелъ да предотврати това, защото нѣмалъ никакво влияние при двора на Пилата.

Въ това тежко време, Никодимъ и Иосифъ отъ Ариматея дошли въ помощъ на ученицитѣ. Двамата били членове на Синедриона и били познати съ Пилата, двамата били богати и влиятелни. Тѣ решили, тѣлото на Христа да се погребѣ достойно.

Иосифъ отишълъ, смѣло, при Пилата и поискалъ да му даде тѣлото на Исуса. Пилатъ, като се убедилъ, че наистина Исусъ е вече мъртавъ, изпълнилъ молбата му. Споредъ обичая на онова време, тѣлото на мъртвия обвивали съ платно, помазвали го съ скъпоценни масла и посипвали съ благоуханни треви. Това влазяло въ реда на балсамирванията. И Никодимъ принесълъ цененъ даръ за Исусовото тѣло: около сто литра смѣсъ отъ смирна и алой.

И на най-почтеното лице въ Иерусалимъ не би могло да се окажатъ по-голѣми почести следъ смъртъта му. Смирнитѣ последователи на Исуса били очудени, виждайки такъвъ интересъ, отъ страна на богатитѣ началници, за погребението на Учителя имъ.

Съкрушени отъ скръбъ, поради смъртъта на Христа, ученицитѣ забравили, че Той имъ бѣ говорилъ, че така трѣбва да бѣде. Тѣ нѣмали вече надежда. Докато Исусъ билъ живъ, ни Иосифъ, ни Никодимъ не Го били приели открито. Тѣ слушали учението Му и наблюдавали, стѣпка следъ стѣпка Неговата служба. Ученицитѣ били забравили думитѣ на Спасителя, предсказвайки Своята

смъртъ, но Иосифъ и Никодимъ помнѣли добре тия думи. И ония събития, които били свързани съ смъртъта на Исуса, и които докарали ученицитѣ въ такова отчаяние и потресли вѣрата имъ, послужили на тия началници като доказателства, че Той е истинскитѣ Месия и направили отъ тѣхъ твърди вѣрующи въ Него.

Помощта на тѣзи богати и уважавани хора била много нуждна въ това време. Тѣ можели да направятъ за починалия учитель това, което било невъзможно за беднитѣ ученици.

Съ нѣжностъ и благоговение тѣ, съ своитѣ рѣце, снели Исусовото тѣло отъ кръста. Като Го гледали на-раненъ и измжченъ, тѣ лѣтели сълзи отъ състрадание.

Иосифъ ималъ новъ гробъ, изсѣченъ въ скала. Той Го билъ приготвилъ за себе си; сега, обаче, го опредѣ-лилъ за Исуса. Тѣлото, заедно съ благоуханията, прине-сени отъ Никодима, било обвито въ ленена плащеница и после занесено на гроба.

Юдейскитѣ началници макаръ да успѣли да преда-датъ Христа на смъртъ, но пакъ не били спокойни: тѣ много добре знаели Неговата могъща сила.

Нѣкои отъ тѣхъ били около гроба на Лазара и били видѣли неговото възкресение; сега тѣ треперали при ми-съльта, че и Самъ Христосъ може да възкрѣсне отъ мъртвитѣ и пакъ да се яви предъ тѣхъ.

Тѣ слушали какъ Той говорилъ на народа, че има власть да положи живота Си, а има власть и пакъ да Го приеме.

Тѣ помнили думитѣ Му: „Разрушете тоя храмъ, и въ три дни ще го въздигна.“ — (Иоанъ 2:19). Тѣ знаели, че Той говори за храма — Своето тѣло.

Юда имъ казалъ, че презъ време на последното Си отиване въ Иерусалимъ Исусъ билъ предупредилъ уче-ницитѣ Си:

„Ето възлизаме въ Иерусалимъ, и Синъ Човѣчески ще бжде предаденъ на първосвещеницитѣ и книжницитѣ, и ще Го осждятъ на смъртъ; и ще Го предадатъ на ези-чницитѣ, за да бжде поруганъ, бичуванъ, и разпнатъ; и на третия день ще възкрѣсне.“ — Мат. 20:18, 19.

Сега тѣ си припомнили много нѣща отъ онова, което Той казвалъ, относно Своето възкресение отъ мъртвитѣ.

Тѣ не можели да забравятъ тѣзи думи, макаръ че желаели да ги забравятъ. Подобно на своя баща, дявола, тѣ вѣрвали и треперели.

Всичко имъ доказвало, че Исусъ е Синъ Божий. Тѣ изпаднали въ безсъние, и се мжчели отъ смъртъта Му повече, отколкото когато билъ живъ.

Желаещи да направятъ всичко възможно, но да Го задържатъ въ гроба, тѣ поискали отъ Пилата да запечатата гроба и да го пази съ стража до третия день. По молбата на свещеницитѣ, Пилатъ разрешилъ да се постави стража, като казалъ: „Имате стража; идете, завардете, както знаете.“ — Мат. 27:65.

Тѣ отишли, поставили стража на гроба и запечатали камъка.

„Т О Й В Ъ З К Р Ъ С Н А!“

Съ голѣма бдителностъ пазѣли гроба на Спасителя и при входа му превалили голѣмъ камъкъ. На този камъкъ билъ положенъ римскиятъ печатъ, така че, да не може да се отвали камъка, безъ да се строши печата. Наоколо гроба стояла стражата отъ римски войници. Тѣ трѣбвало зорко да пазятъ Исусовото тѣло. Часть отъ тѣхъ постоянно стояли предъ входа на гроба, а другата часть си почивали въ това време, като лежали на земята, близо до гроба.

Около гроба имало и друга охрана: тамъ се намирали и могъщи небесни ангели. Всѣкой отъ тѣхъ билъ достатъчно силенъ, за да порази цѣла армия римски войници.

Нощъта, преди настѣпване утрото на първия день на седмицата, бавно преминавала и настѣпвалъ най-тъмниятъ ѝ часъ, който е малко преди самото зазоряване на новия день.

Единъ отъ най-могъщитѣ ангели билъ изпратенъ отъ небето. Лицето му било като свѣткавица, а дрехитѣ му — бѣли като снѣгъ. Предъ него изчезвала тъмнината и цѣлото небе се освѣтило отъ блѣсъка му.

Заспалитѣ войници се събудили и скочили на нозе. Съ ужасъ и очудване, тѣ гледали откритото небе и свѣтлото сщество, което се приближавало къмъ тѣхъ.

Земята потреперала и се раздрусала при приближаването на могъщия ангелъ. Той билъ изпратенъ съ радостна поръчка; бързината и силата на движението му раздрусали свѣта, подобно на силно земетресение. Войницитеѣ, началницитеѣ имъ и стотника, паднали на земята, като мъртви.

Но и още една стража е имало близо до гроба на Спасителя: и злитѣ ангели били тамъ. Когато вече Синътъ Божий лежалъ мъртъвъ, тѣлото му желаелъ да има като трофей владѣтелятъ на смъртта, дяволътъ.

Сатанинскитѣ ангели пазѣли, щото никоя сила да не имъ отнеме Исусовото тѣло. Когато, обаче, се приближилъ могъщиятъ ангелъ отъ Божия престолъ, тѣ се разбѣгали съ страхъ.

Могъщиятъ ангелъ отвалилъ камъка отъ гроба, подобно на леко камъче. Тогава, съ гласъ, който разтресълъ земята, той извикалъ:

„Исусе, Сине Божий, излѣзь отъ гроба: Отець Ти Те вика!“

И ето, Този, Който победи властѣта на смъртѣта и ада, излѣзълъ изъ гроба. Надъ разтворения гробъ Той произнесълъ: „Азъ съмъ Възкресението и Живота.“ Ангелското войнство, покланящо се, паднало предъ Него и Го прославяло съ хвални пѣсни.

Исусъ излѣзълъ отъ гроба като победителъ. Предъ Него земята се трѣсяла, мълнии блестѣли и се чували тънтежи отъ гръмове.

Земетресение отбелѣзало она часъ, въ който Христосъ отдалъ живота Си; земетресение отбелѣзало и момента, когато Той пакъ го получилъ обратно.

Сатана билъ крайно разгнѣвенъ, загдето ангелитѣ му се разбѣгали при приближаването на небесния пратеникъ. Той се осмѣлявалъ да се надѣва, че Христосъ нѣма да оживѣе и че спасителниятъ планъ ще пропадне. Но като видѣлъ Спасителя да излиза тържествено отъ гроба, той разбралъ, че всичкитѣ му надежди сж пропаднали. Сатана схваналъ, че царството му ще има край и че самъ той ще бжде унищоженъ.

„ИДЕТЕ, КАЖЕТЕ НА УЧЕНИЦИТЪ МУ!“

Лука дава следния докладъ, като говори за женитъ, които били при разпятието на Исуса:

„И като се върнаха, приготвиха благовония и миро, а въ сжбота си починаха споредъ заповѣдта.“ — Лука 23:56.

Спасителтъ билъ погребанъ въ петъкъ, шестия день на седмицата. Женитъ приготвили благовония и миро, за да помажатъ Господа, и като ги приготвили, запазили ги, докато премине сжботния день. Даже работа, като помазване Исусовото тѣло, тѣ не искали да извършатъ въ сжбота.

„Следъ като мина сжботата. Мария Магдалина, Мария Яковова и Саломия купиха аромати, за да дойдатъ и Го помажатъ. И въ първия день на седмицата дойдоха на гроба много рано, следъ изгрѣвъ слънце.“ — Марко 16:1, 2.

Отивайки на гроба, тѣ се очудвали, виждайки небето великолепно освѣтено и чувствувайки люлѣнето на земята подъ нозетъ си. Тѣ побързали къмъ гроба и били още повече очудени, когато видѣли камъка отваленъ, и че нѣмало римската стража.

Мария Магдалина отишла първа на гроба. Като видѣла, че камъкътъ е отваленъ, тя побързала да се върне и да каже за това на ученицитъ. Когато надошли и други жени, тѣ забелѣзали свѣтлина надъ гроба, но вглеждайки се въ него, видѣли, че той е празенъ.

Докато женитъ били още тамъ, отведнажъ тѣ забелѣзали младежъ, съ блѣстящи дрехи, да стои въ дѣсно, Това билъ Ангелтъ, който отвалилъ камъка. Уплашени тѣ се върнали назадъ, за да избѣгатъ, но Ангелтъ имъ казалъ:

„Не бойте се; зная, че търсите разпнатия Исуса; нѣма Го тукъ: Той възкрѣсна, както бѣше казалъ; дойдете, вижте мѣстото, дето е лежалъ Господъ.

И идете скоро, та обадете на ученицитъ Му, че Той възкрѣсна отъ мъртвитъ, и ето, преварва ви въ Галилея; тамъ ще Го видите.“ — Мат. 28:5—7.

Когато женитъ гледали въ гроба, тѣ видѣли и другъ блестящъ ангелъ, който имъ казалъ:

„Защо търсите Живия между мъртвитѣ? Нѣма Го тука, но възкрѣсна; припомнете си, какво ви бѣ казаль, когато бѣше още въ Галилея, говорейки, че Синъ Човѣ-

Мария срѣща възкрѣсналия Господь

ческий трѣбва да бжде предаденъ въ ржце на човѣци грѣшници и да бжде разпнатъ и на третия день да възкрѣсне.“ — Лука 24:5—7.

Ангельтъ тогава обяснилъ смъртъта и възкресението на Исуса Христа. Той имъ напомнилъ думитѣ, които имъ билъ говорилъ самъ Христось, когато предсказвалъ Своето разпятие и възкресение. Тѣзи Христови думи имъ

станали сега ясни и съ нова надежда и бодростъ, тѣ побързали да отидатъ и предадатъ радостната вестъ.

Мария не била при тѣхъ, когато ставало това; тя сега се върнала пакъ съ Петра и Иоана, но когато тия последнитѣ се върнали после въ града, тя останала при гроба. Тя не искала да си отиде, докато не узнае, какво е станало съ тѣлото на нейния Господъ. Докато тя стояла така и плачела, чула гласъ:

„Жено, защо плачешъ? Кого търсишъ?“

Очитѣ ѝ били така замъглени отъ сълзитѣ, че тя не забелѣзала, кой ѝ говори. Тя си мислила, че това може да е градинарътъ и го попитала:

„Господине, ако си Го ти изнесълъ, кажи ми, де си Го турилъ, и азъ ще Го взема.“

Тя си мислила: ако сж намѣрили, че богатиятъ гробъ е твърде много почтено мѣсто за тѣлото на нейния Господъ, то тя сама ще Му намѣри мѣсто. Но, ето че достигналъ до слуха ѝ гласа на самия Христа:

„Марио!“

Като изтрила бързо сълзитѣ си, тя видѣла предъ себе си Спасителя. Забравяйки въ радостъта си, че Той е билъ разпнатъ, тя прострѣла ржце къмъ Него съ думитѣ:

„Равуни!“ (Учителю!)

Тогава Исусъ казалъ: „Не се допирай до Мене, защото още не съмъ възлѣзълъ при Отца Си; но иди при братята Ми и имъ кажи: възлизамъ при Моя Отецъ и при вашия Отецъ и при Моя Богъ и вашия Богъ.“ — Иоанъ 20:15—17.

Исусъ не приелъ поклонение отъ хора, докато не се убедилъ, че жертвата Му е приета отъ Отца. Той се възнесълъ въ небеснитѣ дворове и отъ устата на Самия Отецъ е чулъ потвърдението, че жертвата Му за грѣховецѣ на човѣцитѣ е приета, и че чрезъ Неговата кръвъ всички могатъ да получатъ вѣченъ животъ.

На Княза на Живота била дадена всѣка власть на небето и на земята, и Той се завърналъ при Своитѣ последователи, въ грѣховния свѣтъ, за да имъ придаде отъ Своята власть и слава.

СВИДЕТЕЛИ

Въ деня на Христовото възкресение, късно следъ пладне, двама отъ ученицитѣ били на пътъ за Емаусъ, малко градче, отстоящо на около дванадесетъ километра отъ Иерусалимъ. Тѣ били въ недоумение относно развилитѣ се събития, а особено ги смутило съобщението на женитѣ, които казвали, че видѣли Ангела, а и Исуса следъ възкресението Му.

Сега тѣ се връщали по домоветѣ си, за размишление и молитва. Тѣ очаквали да получатъ свѣтлина отъ Бога, та да имъ стане ясно това, което имъ изглеждало толкова непонятно.

По пътя, къмъ тѣхъ се присъединилъ единъ Непознатъ, но тѣ били толкова задълбочени въ разговора си, че почти не забелѣзали Неговото присѣствие.

Тѣзи силни мъже, привикнали на всѣкакви затруднения, били така подтиснати отъ скръбъ, че като вървяли, плачели. Христосъ, съ сърдечно състрадание и любовъ, забелѣзалъ тази скръбъ и искалъ да я утеша.

Подъ вида на непознатъ, Той започналъ да говори съ тѣхъ. Обаче очитѣ имъ се одържали, така че тѣ не Го познали. Той имъ казалъ:

„Какви сж тия думи, които, вървешкомъ, размѣняте помежду си, и защо сте тжжни?“

Единъ отъ тѣхъ, на име Клеопа, Му казалъ, въ отговоръ:

„Ти ли си само странникъ въ Иерусалимъ и не си узналъ станалото тамъ тия дни?“

„И попита ги: кое? Тѣ Му отговориха: станалото съ Исуса Назареца, Който бѣше пророкъ, силенъ на дѣло и слово предъ Бога и цѣлия народъ.“ — Лука 24:16—19.

Тогавъ тѣ разказали за това, което било станало, споменали и за съобщението на женитѣ, които били рано сутринъта на гроба. Непознатиятъ имъ заговорилъ:

„О, несмислени и мудни по сърдце да вървате на всичко, що сж казали пророцитѣ. Нали тѣй трѣбваше да пострада Христосъ и да влезе въ славата Си?“

„И като начена отъ Мойсея и отъ всички пророци, обясняваше имъ казаното за Него въ цѣлото Писание.“ Лука 24:25—27.

Ученицитѣ мълчали въ недоумение и възторгъ. Тѣ не смѣяли да попитатъ Непознатия, кой е Той. Тѣ жадно слушали това, което Той говорилъ, като имъ разяснявалъ Христовата Мисия на земята.

Ако Христосъ би далъ да Го познаятъ ученицитѣ още отначало, тѣ биха били напълно задоволени. Въ пълнотата на радостта си, тѣ не биха желали нищо повече. На тѣхъ е било, обаче, необходимо да разбератъ, че работата на Спасителя на земята е била предсказана въ цѣлата обрядна служба и пророчествата на Стария заветъ. На тѣхъ трѣбвало да се основава и тѣхната вѣра. Христосъ не направилъ никакво чудо, за да ги убеди, а първото нѣщо, което почналъ да прави, било да имъ разясни Писанията, които говорятъ за Него. Въ Неговата смъртъ тѣ видѣли разбити всичкитѣ си надежди. Христосъ имъ показалъ отъ пророчествата, че именно Неговата смъртъ би трѣбвало да бжде най-силното потвърждение на вѣрата имъ.

Така, поучавайки ученицитѣ, Христосъ е показалъ важността на Стария заветъ, като свидетелство за Неговата мисия. Мнозина отхвърлятъ Стария заветъ, казвайки, че той вече не е потрѣбенъ. Не е такава, обаче, разбирането и наставлението на Христа. Той ценѣлъ толкова високо книгитѣ на Стария Заветъ, щото еднажъ казалъ: „Ако Мойсей и пророцитѣ не слушатъ, то и да възкрѣсне нѣкой отъ мъртвитѣ, нѣма да се убедятъ. — Лука 16:31.

Къмъ залъзъ слънце, ученицитѣ наближили дома си Исусъ „показвалъ видъ, че искалъ да върви по-нататкъ.“ Но ученицитѣ даже и не помисляли да се раздѣлятъ съ Този, Който имъ доставилъ толкова радостъ и надежда. И така, тѣ Му казали:

„Остани съ насъ, понеже е привечерь, и деньтъ се превали. И Той влѣзе, за да остане съ тѣхъ.“ — Лука 24:28, 29.

Скромната вечеря била скоро приготвена, и Христосъ, по обичая Си, заелъ мѣсто въ началото на масата. Длъжността на главата на семейството се състояла въ това, да изпроси благословието на храната, затова и Христосъ възложилъ ржцетѣ Си на хлѣба и го благословилъ. Тогава очитѣ на ученицитѣ се отворили. .

Благославянето на хлѣба, звукътъ на познатъ гласъ и ранитѣ отъ гвоздеитѣ на ржцетѣ, всичко доказвало, че Той е любимиятъ имъ Учителъ.

За минута, тѣ стояли като поразени; после станали, за да се хвърлятъ въ нозетѣ Му и да Му се поклонятъ; но Той отведнажъ изчезналъ.

Въ своята радость, тѣ забравили глада си и умората си. Тѣ оставили хлѣба недокоснатъ и побързали да се върнатъ обратно въ Иерусалимъ съ драгоценната вестъ за възкрѣсналия Спасителъ.

Презъ времето, когато тѣ разказвали за всичко това на ученицитѣ, Самъ Христосъ застаналъ срѣдъ тѣхъ и вдигайки ржце, ги благословилъ, казвайки:

„Миръ вамъ!“ — Лука 24:36.

Въ начало тѣ се уплашили; но когато той имъ показалъ ранитѣ отъ гвоздеитѣ на ржцетѣ и нозетѣ Си, тѣ повѣрвали и се успокоили. Вѣра и радость замѣстили тѣхното невѣрие, и съ чувство, което не може да се изрази съ думи, тѣ се поклонили на възкрѣсналия Спасителъ.

На това събрание не билъ съ тѣхъ Тома. Думитѣ имъ за възкрѣсналия Спасителъ той отказвалъ да повѣрва; обаче, следъ осемъ дни, Исусъ пакъ се явилъ на Своитѣ ученици, и то въ време, когато и Тома билъ съ тѣхъ.

Исусъ пакъ имъ показалъ Своитѣ ржце и нозе, на които стояли следитѣ отъ распятието. Тома веднага повѣрвалъ и извикалъ: „Господъ мой и Богъ мой!“ — Иоанъ 20:28.

Въ горницата Христосъ пакъ пояснилъ Писанията, които говорятъ за Него. Тогава Той казалъ на ученицитѣ, че трѣбва да се проповѣдва покаяние и прощение на грѣховетѣ, въ Негово име, на всички народи, започвайки отъ Иерусалимъ.

Преди възнесението Си на небето, Исусъ имъ казалъ: „Ще приемете сила, кога слѣзе върху ви Духъ Светий; и ще Ми бждете свидетели въ Иерусалимъ и въ цѣла Юдея и Самария, и дори до край-земя.“ — „И ето, Азъ съмъ съ васъ презъ всички дни до свършъка на свѣта. Аминъ.“ Деяния 1:8; Мат. 28:20.

Вие, казвалъ Той, сте свидетели на Моя самоотверженъ животъ за свѣта. Вие видѣхте, какъ всички, които дохождаха при Мене за прощение на грѣховетѣ си, Азъ

приемахъ. Всѣкой, който иска, може да получи примирение съ Бога и да има вѣченъ животъ.

На васъ, Моитѣ ученици, Азъ поръчвамъ тази вестъ за Божията милость. Нея трѣбва да разнесете на всички народи, племена и езици. Идете до най-крайнитѣ предѣли на населението по Земния шаръ и помнете, че Азъ съмъ съ васъ!

Поръчката на Спасителя до ученицитѣ обхваща всички вѣрующи до края на времето.

Не всички могатъ да проповѣдватъ отъ катедри, но всѣки може да служи на отдѣлни личности. Който приема страдащи, помага на нуждающи се, утѣшава наскърбени, който говори на грѣшнитѣ за любовта на Христа, — такъвъ човѣкъ е истински Христовъ свидетель.

ВЪЗНЕСЕНИЕТО

Работата на Спасителя на земята била свършена. Дошло време Той да се завърне въ Своя небесенъ домъ. Той победилъ, и Нему прдстояло да заеме отново мѣсто отдѣсно на престола на Отца Си, престолъ на светостъ и слава.

Исусъ избралъ за мѣсто на Своето възнесение Елеонската гора. Придруженъ отъ единадесетъ, Той отишълъ съ тѣхъ на хълма. Ученицитѣ не знаели, че това е трѣбвало да бжде последния разговоръ съ Учителя имъ. Вървейки съ тѣхъ, Исусъ имъ давалъ последнитѣ Си наставления. Предъ тѣхъ, както се възнасялъ, Той имъ далъ скъпоценното обещание, което е тъй драгоценно и за всѣки отъ Неговитѣ последователи: „И ето, Азъ съмъ съ васъ презъ всички дни до свършъка на свѣта.“ — Мат. 28:20.

Тѣ прехвърлили върхъ въ околноститѣ на Витания и се спрѣли тамъ. Ученицитѣ Го заобиколили. Изглеждало като че лъчи на свѣтлина се излъчвали отъ Неговото чело, когато Той съ любовъ гледалъ на Своитѣ ученици.

Последнитѣ думи на Спасителя къмъ тѣхъ, били думи на най-дълбока нѣжностъ.

Съ рѣче, разтворени за благословение, Той почналъ бавно да се възнася изъ средъ тѣхъ. Когато Той се подигналъ нагоре, поразенитѣ отъ благовеенъ ужасъ ученици, продължавали да гледатъ къмъ небето, следъ възнасящия се Господъ Свѣтълъ облакъ обвилъ Спасителя и го скрилъ отъ очитѣ имъ. Въ сжщото това време до ушитѣ имъ достигнало сладко и радостно пѣние на ангелския хоръ.

Докато ученицитѣ гледали още нагоре, се чулъ гласъ, като мелодична музика. Като се обърнали, тѣ видѣли два ангела, въ човѣчески видъ, които имъ казали: „Мжже галилейци, какво стоите и гледате къмъ небето? Този Исусъ, който се възнесе отъ васъ на небето, ще дойде по сжщия начинъ, както Го видѣхте да отива на небето.“ — Деяния 1:11.

Тѣзи ангели били отъ числото на тия, които дошли, за да съпроводятъ Исуса обратно въ неговото небесно жилище. Отъ любовъ и състрадание къмъ напустнатитѣ, тѣ останали, за да ги увѣрятъ въ това, че раздѣлата имъ нѣма да е вѣчна.

Възнесението

Когато ученицитѣ се върнали обратно въ Иерусалимъ народътъ ги гледалъ съ недоумение. Следъ осждането и разпятието на Учителя имъ, би следвало да се очаква, че тѣ ще сж съкрушени отъ скръбъ и срамъ. Враговетѣ имъ били увѣрени, че ще прочетатъ на лицата имъ изражение на скръбъ и отчаяние. Но вмѣсто това, ученицитѣ проявили само радостъ и тържество. Лицата имъ горѣли отъ неземно щастие. Тѣ не скърбѣли за неизпълнени надежди, а били изпълнени съ хваления за Бога и Го прославяли.

Съ радостъ разказвали тѣ за чуднитѣ събития на Христовото възкресение и за Неговото възнесение на небето, и свидетелството имъ било прието отъ мнозина.

Ученицитѣ вече не се страхували за бъдещето. Тѣ знаели, че Спасителя живѣе въ небето и имъ съчувствува. Тѣ знаели, че Той ходатайствува за тѣхъ предъ Отца. Той показалъ на Своя Отецъ нараненитѣ Си ржце и нозе, като доказателство за цената, която е платилъ за спасението.

Тѣ знаели, че Той ще дойде пакъ, заедно съ всички свети ангели, и очаквали това събитие съ голѣма радостъ.

Когато Христосъ се закрилъ отъ погледа на ученицитѣ, които били на Елеонския хълмъ, посрещнало Го ангелско воинство, което съ радостни пѣсни и тържества Го съпроводило къмъ небето.

При вратата на Божия градъ неизчисливо множество ангели очаквало Неговото приближаване. Когато Христосъ наближилъ вратата, ангелитѣ, които Го придружавали, се обърнали съ тържественъ гласъ къмъ ангелитѣ, които Го чакали въ града:

„Подигнете, порти, горницето си, подигнете се, вѣчни порти, и ще влѣзе Царьтъ на славата!“

Ангелитѣ, чакащи Го при вратата, запитали:

„Кой е тоя Царь на славата?“

Това тѣ казали не затова, че не знаели Кой е Той, но затова, че желали да чуютъ думи на възвишена слава:

„Крепкиятъ и силниятъ Господь, силниятъ на война Господь.“

Подигнете порти, горницето си, подигнете се, вѣчни порти, и ще влѣзе Царьтъ на славата!“

Ангелитѣ, отвѣтре вратата, пакъ попитали:

„Кой е тоя Царь на славата?“

Съпровождащитѣ ангели отговорили съ мелодично пѣние:

„Господь на Силитѣ, Той е Царь на Славата.“ — Синод. Псаломъ 23:7—10

Тогавя вратата на Божия градъ се разтворила широко и ангелското воинство преминало при упояващитѣ звуци на музиката.

Цѣлото Божие воинство се намирало въ очакване, за да даде почитъ на своя любимъ Повелителъ при завръщането Му. Тѣ очаквали, Той да заеме мѣсто на престола на Своя Отецъ.

Но Той още не е готовъ да приеме вѣнеца на слава и царствено достоинство. Той има молба да отправи къмъ Своя Отецъ относно своитѣ избранныци на земята Той не ще приеме почести, докато неговата църква не бжде оправдана и приета предъ Небесната вселена.

Той се моли, щото Неговитѣ избранныци да бждатъ тамъ, гдето е и Той. Ако Нему принасятъ слава, то и избранныцитѣ Му трѣбва да я сподѣлятъ съ Него. Тѣзи, които ще страдатъ на земята съ Него, трѣбва да участвуватъ съ Него и въ царството Му.

Това Той иска за Своята църква. Той свързва Своитѣ интереси съ нейнитѣ интереси и съ любовъ, която е по-силна отъ смъртта. Той настойчиво ходатайствува за правата и преимуществата на тѣзи, които е изкупилъ съ Своята кръвъ.

Отговорътъ на Отца на неговото ходатайство е следниятъ:

„Да Му се поклонятъ всички ангели Божии.“ — Евр. 1:6.

Съ радостъ водачитѣ на небесното ангелско воинство въздаватъ почести на Изкупителя. Неизчисливо воинство ангели Му се покланятъ, и небеснитѣ жилища се изпълватъ съ радостни възгласи:

„Достоенъ е закланитъ Агнецъ да приеме силата и богатството, премждростъта и могъществото, честъта, славата и благословението.“ — Откр. 5:12.

Последователитѣ на Христа сж приети „въ Възлюбления.“ Въ присѣтствието на небесното ангелско войн-

ство, Отецъ е потвърдилъ завета, сключенъ съ Христа, че Той ще приеме кающия се, покоряващия се човѣкъ и че ще го обича така, както обича и Своя Синъ. Гдето бжде Спасителтъ, тамъ ще бждатъ и спасенитѣ Му.

Синътъ Божий е възтържествувалъ надъ княза на тъмнината и е победилъ смъртъта и грѣха. Небесата се огласяватъ отъ чудни, мелодични гласове, които провъзгласяятъ:

На Оногова, Който седи на престола, и на Агнеца — благословение и честь, слава и владичество во вѣки вѣковъ.“ — Откров. 5:13.

ЩЕ ДОЙДЕ ПАКЪ

Нашиятъ Спасителъ ще дойде пакъ. Преди да напустне земята, Той Самъ е далъ на ученицитъ Си обещание да се върне.

„Да се не смушава сърдцето ви: вѣрвайте въ Бога и въ Мене вѣрвайте. Въ дома на Отца Ми има много жилища. . . Отивамъ да ви приготвя мѣсто. И кога ида и ви приготвя мѣсто, пакъ ще дойда и ще ви взема при Мене Си, за да бждете и вие, гдето съмъ Азъ.“ — Иоанъ 14:1—3.

Исусъ не е оставилъ ученицитъ Си въ съмнение и относно това, по кой начинъ ще дойде. „А кога дойде Синъ Човѣчески въ славата Си, и всички свети ангели съ Него, тогава ще седне на престола на славата Си, и ще се събератъ предъ Него всички народи.“ — Мат. 25:31, 32.

Той ги предпазилъ отъ заблуждение: „И тѣй, ако ви кажатъ: ето въ пустинята е Той, не излизайте; ето, въ скришнитъ стаи е, не вѣрвайте; защото както свѣткавицата излиза отъ изтокъ и се вижда дори до западъ, тѣй ще бжде пришествието на Сина Човѣчески — Мат. 24:26, 27.

Това предупреждение е и за насъ. И сега лъжливитъ учители казватъ: „Ето, Той е въ пустинята,“ и хиляди хора сж излизали въ пустинята, съ надежда да намѣрятъ Спасителя. Хиляди хора, твърдящи, че иматъ общение съ душитъ на умрѣлитъ, заявяватъ: „Ето, Той е въ тайнитъ стаички.“ Сжщо, както това, казватъ спиритиститъ.

Обаче, Христосъ казва: „Не вѣрвайте, защото, както свѣткавицата излиза отъ изтокъ и се вижда дори до западъ, тѣй ще бжде пришествието на Сина Човѣчески.“

При възнесението на Христа, ангелитъ заявили на ученицитъ, че Христосъ „ще дойде по сжщия начинъ“, както Го видѣли да отива на небето. — Деяния 1:11.

Той се възнесълъ въ тѣло и ученицитъ Го видѣли да отива, а облакъ Го закрилъ отъ погледа имъ. Той ще и да се върне на бѣлъ облакъ и „ще Го види всѣко око.“ — Откр. 1:7.

Точниятъ день и часъ на Неговото пришествие не е откритъ. Христосъ е казалъ на ученицитъ Си, че и самъ

„Ето стоя на вратата и хлопамъ“

Той не може да имъ каже точния день и часъ на Неговото второ пришествие. Но Той посочилъ на опредѣлени събития, по които тѣ ще могатъ да знаятъ, кога е близу пришествието Му.

„И ще бждатъ поличби“, казалъ Той, „по слънцето и месечината и по звездитѣ.“ — Лука 21:25. И по-после Той казва още по-ясно: „слънцето ще потъмнѣе, и месечината не ще даде свѣтлината си, и звездитѣ ще изпадатъ отъ небето.“ — Мат. 24:29.

„По земята“, казалъ Той, „ще бжде тѣга у народитѣ отъ недоумение и отъ морския шумъ и вълнение; тогава човѣцитѣ ще примиратъ отъ страхъ и отъ очакване онова, което има да врѣхлети върху вселената, понеже и силитѣ небесни ще се разклатятъ.“ — Лука 21:25, 26.

„И ще видятъ Сина Човѣчески да иде на небеснитѣ облаци съ сила и слава голѣма; и ще изпрати ангелитѣ Си съ грѣмогласна трѣба, и ще събератъ избранитѣ Му отъ четиритѣхъ вѣтра, отъ единия до другия край на небесата.“ — Мат. 24:30, 31.

Спасителтъ добавя: „Отъ смоковницата вземете подобие: когато клонитѣ ѝ станатъ меки и пустнатъ листа, знаете, че е близу лѣтото; тѣй и вие, кога видите всичко това, знайте, че е близу, до вратата.“ — Мат. 24:32, 33.

Христосъ показалъ и признацитѣ на Своето пришествие. Той казалъ, че ние можемъ да знаемъ времето на Неговото пришествие, а даже и кога то е предъ вратата. Когато напролѣтъ дърветата пуцатъ листа, ние знаемъ, че е близу лѣтото. Съ сжщата точностъ ние можемъ да знаемъ, че пришествието на Христа е близу, като видимъ признацитѣ да се изпълнятъ на слънцето, луната и звездитѣ.

Тѣзи признаци вече сж се изпълнили. На 19 май 1780 год. стана слънчево зѣтмнение. Въ историята този день е известенъ подъ името „тѣмниятъ день“. Въ източната часть на Северна Америка тѣмнината била толкова голѣма, че на много мѣста, по пладне, хората е трѣбвало да запалятъ свещи. Чакъ до полунощъ, макаръ да било тогава пълнолуние, луната била затѣмнена. Мно-

зина мислили, че вече е настъпилъ сждниятъ день. Никакво удовлетворително обяснение не е дадено и до днешни времена по това свърхестествено затъмнение на слънцето. Само думитѣ на Христа сочатъ на причинитѣ му. Затъмнението на слънцето и луната било предзнаменоване за Неговото пришествие.

На 13 ноемврий 1833 год. била наблюдавана найчудесната картина на звездопадане, каквато въобще би могло да се наблюдава. Въ онова време, сжщо така, хиляди хора били увѣрени, че е настъпилъ последниятъ сжденъ день.

Отъ онова време насетне, земетресения, бури, наводнения, заразни болести; гладъ, разрушения отъ огънь и наводнения се увеличаватъ все повече и повече. Всичко това и „тжга у народитѣ отъ недоумение,“ показва, че пришествието на нашия Господъ е близу. На тѣзи, които ще сж видѣли тѣзи признаци, Христосъ казва: „Нѣма да премине този родъ, докле всичко това не се сбжде. Небе и земя ще премине, ала думитѣ Ми нѣма да преминатъ.“ — Мат. 24:34, 35.

„Защото Самъ Господъ съ повеление, при гласъ на Архангелъ и при тржба Божия, ще слѣзе отъ небето, и мъртвитѣ въ Христа ще възкръснатъ първомъ; после ние, останалитѣ живи, заедно съ тѣхъ ще бждемъ грабнати на облаци, за да срещнемъ Господа въ въздуха, и така винаги съ Господа ще бждемъ. Прочее, утешавайте се единъ други съ тия думи.“ — I. Солун. 4:16—18.

Христосъ ще дойде на облацитѣ и съ голѣма слава. Множество свети ангели ще Го придружаватъ. Той ще дойде да възкреси умрѣлитѣ светии и да промѣни живитѣ праведници отъ слава въ слава. Той ще дойде, за да вземе при Себе Си тѣзи, които сж Го любили и пазили заповѣдитѣ Му, и да ги отведе въ Своя домъ. Той не ги е забравилъ, а не е забравилъ и даденото имъ обещание.

Тогава ще стане събирането на семействата. Като гледаме лицата на нашитѣ умрѣли, ние можемъ да си помислимъ за онова прекрасно утро, когато ще прозвучи Божията тржба и „мъртвитѣ ще възкръснатъ нетлѣнни, а ние ще се измѣнимъ.“ — I. Коринит. 15:52.

Това време е близу. Не следъ много, ние ще видимъ Небесния Царъ въ величието Му. Не следъ много време

и Той Самъ ще избърше сълзитѣ отъ нашитѣ очи; нѣма да се мине дълго време, и Той ще ни „постави предъ славата Си непорочни въ радостъ.“ — Юдино 24.

Затова именно, когато Той е говорилъ за признацитѣ на Своето пришествие, е казалъ: „А когато почне това да се сбжда, изправете се тогава и подигнете главитѣ си, защото се приближава избавлението ви.“ — Лука 21: 28.

С Ж Д Н И Я Т Ъ Д Е Н Ъ

Денът на Христовото пришествие ще бжде денъ на сждъ за цѣлия свѣтъ. Писанието казва: „Ето, иде Господь съ десетки хиляди Свои свети ангели, за да извърши сждъ надъ всички.“ — Юдино 14, 15.

„И ще се събератъ предъ Него всички народи; и ще отдѣли едни отъ други, както пастирь отлжчва овци отъ кози.“ — Мат. 25:32.

Преди да дойде този денъ, Господь изпраща на всички едно предупреждение. Той всѣкога е предупреждавалъ хората, преди да направи сждъ надъ тѣхъ и да изпрати наказание. Нѣкои сж повѣрвали и сж се покорявали на Словото Божие, и такива сж избѣгвали отъ наказанието, което е падало на неповѣрвалитѣ и непокорнитѣ.

Преди да погуби първия свѣтъ съ потопъ, Богъ заповѣдалъ на Ноя: „Влѣзъ ти и цѣлата ти челядь въ ковчега, защото тебе видѣхъ праведенъ предъ Мене въ тоя родъ.“ — Бит. 7:1

Ной послушалъ и се спасилъ. Преди разрушението на Содомъ, ангелъ занесълъ следната вестъ на Лота: „Станете, та излѣзте отъ това мѣсто, защото Господь ще съсипе тоя градъ.“ — Битие 19:14. Лотъ се покорилъ на предупреждението и избѣгналъ погибельта.

Сжщо така, Господь изпраща предупреждение, преди още да е настѣпилъ денътъ на Христовото пришествие, че предстои разрушение на цѣлия този грѣшенъ свѣтъ, и всѣки, който приеме това предупреждение, ще бжде спасенъ.

Праведнитѣ, когато видятъ Христа въ пришествието Му, ще извикатъ: „Ето, Този е нашиятъ Богъ! Нему се уповахме, и Той ни спаси!“ — Исайя 25:9.

Понеже ние не знаемъ точното време на Неговото пришествие, затова трѣбва да бодърствуваме, както ни е казалъ Спасителътъ: Блазѣ на ония слуги, чийто Господарь, ги намѣри будни, кога си дойде.“ — Лука 12:37.

Ония, които очакватъ деня на Господното пришествие не прекарватъ, обаче, напраздно времето си. Очакването на Христовото идване би трѣбвало да породи въ човѣка страхъ за наказанието, което очаква всички, които престѣпватъ закона Божий. Като знаемъ, че Господь е вече

при вратата, ние трѣбва толкозъ повече да работимъ по-прилежно за спасението на нашитѣ ближни. Както Ной е предупреждавалъ хората преди потопа, така и тия, които разбиратъ Словото Божие, сж длѣжни да предупредятъ съвременницитѣ си.

„Но както бѣше въ Ноеви дни, тъй ще бжде и пришествието на Сина Човѣчески; защото, както въ днитѣ предъ потопа, ядѣха и пиѣха, женѣха се и се мжжеха до оня день, въ който Ной влѣзе въ ковчега, и не узнаха, докле дойде потопътъ и изтрѣби всички, — тъй ще бжде и пришествието на Сина Човѣчески.“ — Мат. 24:37 — 39.

Хората въ Ноево време злоупотребявали съ Божиитѣ дарове. Тѣ яли и пиели до преяждане и препиване. Тѣ, забравяйки Бога, се предавали на всѣкакво нечестие и всѣкаква мерзость.

„И видѣ Господь, че развратътъ между човѣцитѣ на земята е голѣмъ, и че всичкитѣ имъ сърдечни мисли и помисли бѣха зло въ всѣко време.“ — Битие 6:5. За своето нечестие е билъ изстребенъ оня народъ, на времето си. Хората вършатъ точно сжщото и въ сегашно време. Преяждане, невъздържаность, необуздани страсти и порочни привычки преѣлватъ земята съ нечестие. Въ Ноеви дни свѣтътъ е билъ изтрѣбенъ чрезъ вода. Словото Божие казва, че сегашниятъ свѣтътъ ще бжде изтрѣбенъ чрезъ огнь.

„Съ силата на Божието Слово. . . . тогавашниятъ свѣтътъ, потопенъ отъ вода, загина, а сегашнитѣ небеса и земя, съхранявани отъ сжщото Слово, пазятъ се за огъня въ деня на сжда и погибельта на нечестивитѣ човѣци.“ — 2. Петр. 3:5-7.

Хората преди потопа се смѣели на Божието предупреждение. Тѣ наричали Ноя фанатикъ, който бие лъжлива тревога. Голѣмцитѣ и ученитѣ хора отъ онова време доказвали, че такъвъ потопъ, за какъвто говорилъ Ной, не е билъ още на земята и не можело да бжде.

И въ сегашно време малцина обръщатъ внимание на Словото Божие. Хората се надсмиватъ надъ Неговитѣ предупреждения. Мнозина казватъ: „Отъ начало на творението, всичко си стои все тъй. Нѣма никакви причини за страхъ отъ погиване.“

Обаче, точно въ такова време ще дойде и изтрѣблението. Въ това време, когато хората, съ укоръ, ще питатъ:

„Де е обещанието за Неговото пришествие?“ вече се изпълняватъ всички признаци за Неговото пришествие.

„Защото кога рекатъ: миръ и безопасностъ, тогава внезапно ще ги постигне гибелъ, . . . и нѣма да избѣгнатъ.“
I. Сол. 5:3.

Христосъ казва; „Ако ли не бждешъ буденъ, ще дойда върху тебе като крадецъ, и нѣма да узнаешъ, въ кой часъ ще дойда върху тебе.“ — Откр. 3:3.

И въ днешно време хората ядатъ, пиятъ, сядатъ и градятъ, женятъ се и се мжжатъ. Търговцитѣ продължаватъ да купуватъ и продаватъ. Хората се стремятъ да заематъ най-високи постове въ свѣта. Любителитѣ на развлечения се трупатъ изъ театритѣ, по хиподрумитѣ и по игрални заведения. Навсѣкжде преобладава стремезтъ къмъ развлѣчение, безъ да се гледа на това, че времето на благодатта изтича и вратата на милостта наскоро ще се затвори завинаги.

За насъ Христосъ е казалъ следнитѣ предупредителни думи: „Внимавайте надъ себе си, да не би сърдцата ви да бждатъ отѣкчавани съ преядане, пиянство и житейски грижи, и да ви застигне оня день внезапно.“ — Лука 21:34.

„И тъй, бждете будни въ всѣко време и се молете, за да можете избѣгна всичко онова, което има да стане, и да се изправите предъ Сина Човѣчески.“ — Лука 21:36.

НАСЛЕДСТВОТО НА СПАСЕНИТЪ

Денът на Христовото пришествие ще бжде денът за изтрѣбането само на нечестивитѣ. Денъ пъкъ за избавление той ще бжде не само за праведнитѣ, но и за земята.

Богъ е създалъ земята, за да бжде тя мѣсто за живѣне на човѣка. На нея е живѣлъ Адамъ въ прекрасния рай, когото самъ Богъ билъ украсилъ. Безъ да се гледа на това, че грѣхътъ е положилъ печата си на всички Божии дѣла, все пакъ, Създателътъ не е оставилъ човѣчеството. Богъ не е промѣнилъ и намѣренията Си относно земята.

На нашата земя сж слазяли ангели, за да възвестяватъ спасението, и нейнитѣ хълмове и долини сж отразявали ехото на ангелското радостно пѣние. По тази земя е ходилъ и Синътъ Божий. И въ продължение на повече отъ шесть хиляди години, съ своята красота и блага, дарове за живота на човѣка, тя свидетелствува за любовта на Създателя къмъ човѣка.

Тази земя, освободена отъ проклятието на грѣха, ще стане вѣчно наследие на човѣка. За земята, Писанието казва, че Богъ „Който образува земята и Който я създаде. . . не напраздно я сътвори; Той я образува за живѣне.“ — Исая 45:18. И, „че всичко, що прави Господъ, пребжда до вѣка.“ — Екл. 3:14.

Така, и въ планинската проповѣдь Спасителятъ е казалъ: „Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята.“ — Мат. 5:5.

Много години преди това, пророкъ Давидъ е писалъ: „Кроткитѣ ще наследятъ земята и ще се насладятъ съ много миръ.“ — Синод. Псал. 36:11. Въ съгласие съ това и думитѣ на Писанието: „Праведницитѣ ще наследятъ земята и ще живѣятъ на нея вѣчно.“ — Синод. Псал. 36:29.

Огънятъ на последния день ще унищожи „сегашнитѣ небеса и земята; но ние очакваме ново небе и нова земя“ — 2 Петрово 3:7,13. Небето и земята ще бждатъ обновени.

„Но, както е писано: око не е виждало, ухо не е чувало и човѣку на умъ не е идвало това, което Богъ е приготвилъ за ония, които Го обичатъ.“ — I Кор. 2:9.

Никой човѣчески езикъ не може напълно да опише това, което очаква праведнитѣ. Само онѣзи ще го узнаятъ, които го видятъ съ своитѣ очи. Ние не можемъ да разберемъ красотата на Божия рай.

Все пакъ, и сега ние имаме известна представа за тази прекрасна страна, защото Господъ „е открилъ това намъ, чрезъ своя Духъ Свети.“ — I. Кор. 2:10; Колко блажено е сърдцето, което ще види тази страна, както я описва Словото Божие!

Тамъ небесниятъ Пастиръ ще води Своето стадо при източникъ на живи води. Дървото на живота ще дава плодъ всѣки месецъ, а листата му ще служатъ за изцѣление на народитѣ.

Тамъ вѣчно ще текатъ потоци, чисти като кристалъ; по тѣхнитѣ брѣгове ще растатъ клонести дървета, хвърлящи сѣнка на пжтекиѣ, по които ще ходятъ избавенитѣ Господни. Тамъ прекрасни растения ще украсяватъ хълмове, а горитѣ Божии ще въздигатъ върховетѣ си къмъ небето. Въ тихитѣ долини, около живитѣ потоци, Божиятъ народъ, който е билъ толкова време странникъ и пришлецъ, ще намѣри своето отечество.

„Тогава народътъ ми ще живѣе въ мирни жилища и въ безопасни селища и въ покоищата на блаженитѣ.“ „Нѣма вече да се чуе насилие въ земята ти, опустошение и разорение — въ предѣлитѣ ти; и стениѣ си ще наричашъ спасение и портитѣ си — слава.“ — Исая 32:18; 60:18;

„И ще съграждатъ кжци и ще живѣятъ въ тѣхъ, ще садятъ лозя и ще ядатъ плодоветѣ имъ. Нѣма да градятъ, за да живѣе другъ, нѣма да садятъ, за да яде другъ. Моитѣ избрани дълго ще се ползватъ съ издѣлието на ржцетѣ си.“ — Исая 65:21, 22

„Ще се развесели пустинята и сухата земя и необитаемата страна ще се зарадва и разцвѣти като кринъ.“ „Вмѣсто търнъ ще израсте кипарисъ; вмѣсто коприва ще израсте мирта.“ — Исая 35:1; 55:13;

„Тогава вълкътъ ще живѣе заедно съ агне, и леопардъ ще лежи заедно съ козле. . . и малко дете ще ги кара.“ „Не ще правятъ зло и вреда по цѣлата Ми света планина.“ — Исая 11:6,9;

Тамъ нѣма да има вече сълзи, нѣма да има погребални процесии, никой нѣма да носи трауръ. „И ще отрие

Богъ всѣка сълза отъ очитѣ имъ, и смъртъ не ще има вече; ни жалейка, ни писъкъ, ни болка нѣма да има вече, защото предишното се мина.“ „И ни единъ отъ жителитѣ не ще каже: боленъ съмъ; на живѣещия тамъ народъ ще бждатъ опростени сѣгрѣшенията.“ — Откр. 21:4; Исаия 33:24;

Тамъ новиятъ Иерусалимъ ще бжде столица на преславната земя. „И ще бждешъ вѣнецъ на слава въ ржката Господня и царска корона — върху дланѣта на твоя Богъ.“ „Свѣтилото му приличаше на най-драгоцененъ камъкъ, като на кристаленъ камъкъ ясписъ.“ „И спасенитѣ народи ще ходятъ въ свѣтлината му и земнитѣ царе ще принесатъ въ него своята слава и честь.“ — Исаия 62:3; Откр. 21:11, 24;

„И ще се радвамъ за Иерусалимъ и ще се веселя за Моя народъ.“ „Ето скинията на Бога съ човѣцитѣ, и Той ще живѣе съ тѣхъ; тѣ ще бждатъ Неговъ народъ, а самъ Богъ ще бжде съ тѣхъ — тѣхенъ Богъ.“ — Исаия 65:19; Откр. 21:3;

На новата земя ще има само правда. „И нѣма да влѣзе въ него нищо нечисто, нито който върши гнусни работи и лъжа.“ — Откр. 21:27;

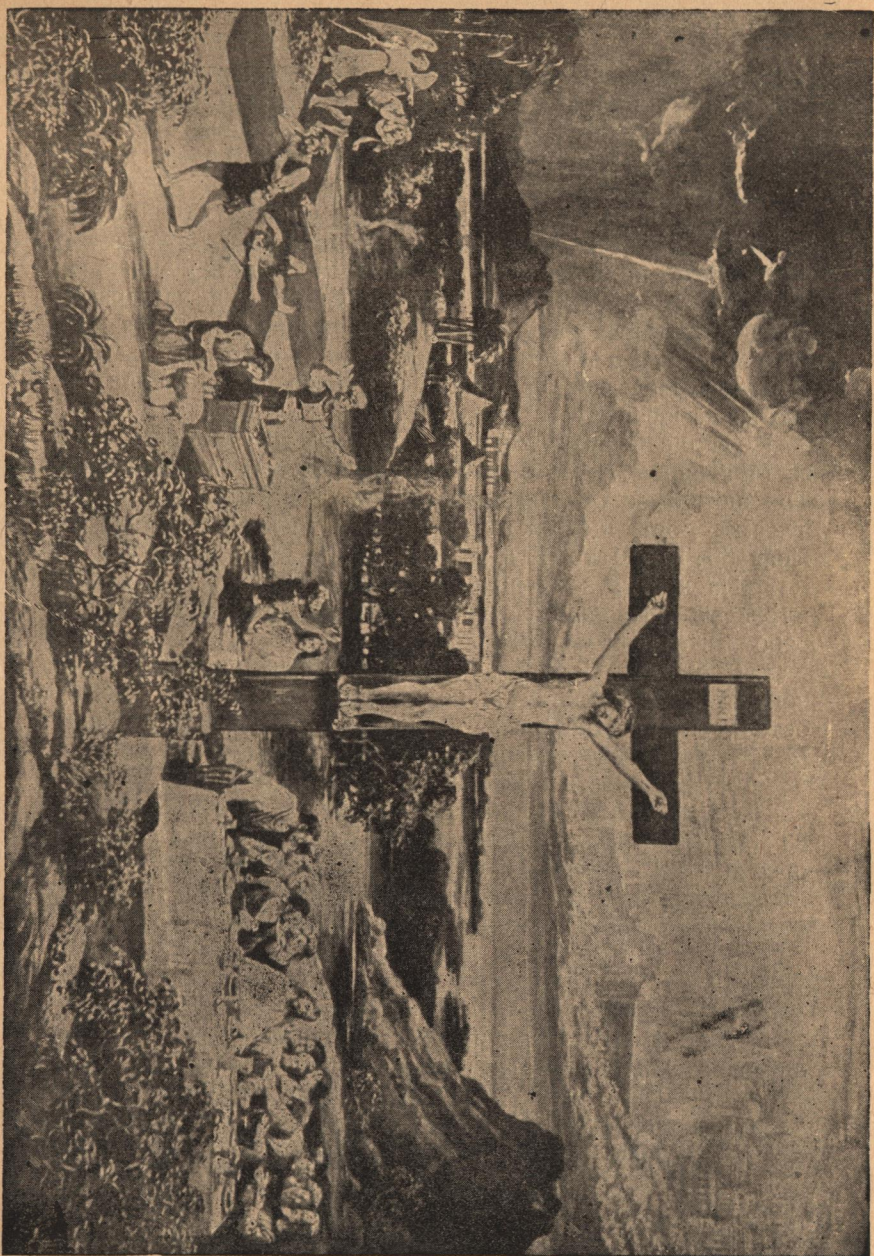
Светиятъ Божий законъ ще бжде на почитъ въ всички, които живѣятъ подъ слънцето. Онѣзи, които останатъ вѣрни на Бога въ пазенето на Неговитѣ заповѣди, ще живѣятъ съ Него.

„И въ устата имъ лъсть не се намѣри!“ „Тѣ сж, които идатъ отъ голѣмата скръбъ; тѣ опраха дрехитѣ си и ги избѣлиха съ кръвта на Агнеца. Затова сж предъ престола на Бога, Комуто и служатъ денемъ и нощемъ въ Неговия храмъ; и Тоя, Който седи на престола, ще се всели въ тѣхъ.“ — Откр. 14:5; 7:14,15;

*
*
*

„Законътъ на Господа е сѣвършенъ. . . въ неговото спазване е великата награда.“ — Псал. 18:8-12 (Синод.)

„Блажени сж, които изпълняватъ заповѣдитѣ Му, за да иматъ право да ядатъ отъ дървото на живота и да влѣзатъ въ града презъ портитѣ.“ — Откр. 22:14

Отъ грѣхопадането до изкуплението

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

	Стр.
Предисловие	3
Рождението на Исуса	5
Исусъ представенъ въ храма	9
Посещението на мждрецитъ	12
Бѣгството въ Египетъ	14
Детството на Исуса	16
Дни на борби	21
Кръщение	24
Изкушение	25
Ранно служене	29
Учението на Христа	34
Пазенето на почивния день	40
Добриятъ пастиръ	45
Влизането на Господа въ Иерусалимъ	52
Махнете това отъ тукъ	57
На пасхалната вечеря	59
Въ Гетсиманія	64
Предаване и арестуване	69
Предъ свещеницитъ, Анна, Каяфа и синедриона	71
Юда	75
Предъ Пилата	77
Предъ Ирода	81
Пилатовата присжда надъ Исуса	83
Голгота	88
Смъртъта на Христа	92
Въ гроба на Иосифа	94
Той възкръсна	97
„Идете, кажете на ученицитъ Му“	99
Свидетели	102
Възнесението	106
Ще дойде пакъ	111
Сждниятъ день	116
Наследството на спасенитъ	119

Цена 200 лева